BISERICA
ORTHODOXA ROMANA

JURNAL PERIODIC ECLESIASTIC

ANUL IV.

1877—78

BUCURESCI
TYPOGRAPHIA CURȚII, F. GÖBL
12, PASSAGIUL ROMAN, 12.
1877

ANUL IV. BUCURESCI, OCTOMBRIE 1877 No. 1.

„BISERICA ORTHODOXĂ ROMANA"

JURNALU PERIODICU ECLESIASTICU

APARE O DATA PE LUNA

CATRE VENERABILUL CLER

ŞI

ONORABILUL POPOR AL BISERICEI AUTOCEFALE ORTODOXE ROMANE.

Intrând cu ajutorul luĭ Dumnedeŭ în anul alŭ IV al edităreĭ Jurnaluluĭ Sântuluĭ Sinod «Biserica Ortodoxă Română», comitetul redactor maĭ întâiŭ exprimă onorabililor abonaţĭ viile séle mulţămirĭ, atât din partea Sântuluĭ Sinodŭ, cât şi din partea sea, pentru călduroșul concurs ce l'aŭ dat în decursul celor treĭ anĭ din urmă, precum şi pentru dorinţa ce aŭ încă ca literatura bisericéscă română să se îmbogăţéscă, şi prin acésta să se dea midlóce spre înaintarea şi desvoltarea cleruluĭ român.

Dupe aceea, comitetul orând şi dorind onorabililor abonaţĭ tot bunul şi progresul intelectual şi Moral, îĭ rógă ca nu numaĭ să înlăture inspirările laterale, provenite de la semănătorul neghineĭ, cari inspirărĭ tind a stinge skînteea revĕrsătóre de lumină saŭ dorinţa de progresŭ pre terenulŭ literatureĭ eclesiastice în Biserica Română, ci încă să stăruéscă şi singurĭ, prin tóte căile şi midlócele posibile spre susţinerea şi respândirea lumineĭ.

In adevĕr, timpurile sunt grele şi critice; dér acésta încă

nu formézǎ un motiv cu totul legal şi îndestul de puternic, ca clerul şi creştinii Ortodocşĭ din România, să nu fie în stare de a puté susţiné nu numaĭ unul, ci încă maĭ multe focare saŭ Jurnale Eclisiastice.

Timpurĭ grele şi critice sunt, fŏră îndoială, şi pentru Jurnalele politice; şi cu tóte acestea, ele nu numaĭ că nu se împuçinézǎ, ci încă se şi îmmulţesc, putem a dice, pe fie care lună.

Ar fi un cê cu totul trist, ca pe când tóte cele-l-alte sciinţe susţinute şi încoragiate de concursul cetăţĕnilor şĭ ĭeaŭ un avênt fórte mare, desvoltarea ştiinţelor Theologice, care compun sciinţa sciinţelor, sĕ fie negligiată, şi puçin, saŭ nicĭ decum încuragiată şi susţinută, décă nu de toţĭ Creştinii, apoĭ cel puçin de cler.

Niminea nu va nega că greutăţile pre care le întâmpină şi le supórtă astădĭ ţéra şi Biserica nóstră, nu le supórtă şi alte ţĕrĭ şi Biserici Ortodoxe; şi cu tóte acestea acolo fie care Eparchie 'şĭ are jurnalul sĕŭ eclisiastic, pe care clerul îlŭ susţine cu tótă buna voinţă fără a considera acésta ca o greutate insuportabilă.

Décă Sântul Sinod al Bisericeĭ autocefale Române Ortodoxe a făcut pentru jurnalul «Biserica Ortodoxă Română» un regulament, prin care se prevede ca o obligaţiune asupra tuturor clericilor de a fi abonaţĭ la el, apoĭ acéstă obligaţiune n'a pus'o asupra cleruluĭ de cât pentru a-l descepta, îndemna şi a-ĭ aminti, că este dator a stărui spre a se desvolta de sine şi prin sine, ca aşa se pótă conrespunde cu demnitate înalteĭ séle misiunĭ. Şi fiind-că pe de-o-parte literatura nóstră Română este fórte săracă de tratate Religióse-Morale; iar pe-de-alta, midlocul cel maĭ eficace pentru comunicarea ideilor de orĭ-ce coprindere este calea jurnalistică; de aceea Sântul Sinod în ardenta sa dorinţă de a vedea rĕspândindu-se lumina Religiuneĭ străbunilor noştri, saŭ doctrinele Bisericeĭ nóstre Orthodoxe, prin tóte unghiurile Românieĭ, în lipsa de alte midlóce, a decis ca toţĭ clericiĭ din Biserica Română, să

susţină prin abonamentele séle acest jurnal. A se arăta cine-va indiferentŭ la acéstă voce desceptătóre séŭ la acest indemn al Sântuluĭ Sinod, ar însemna séŭ că nu'ĭ place ca clerul Bisericeĭ Române să ésă din starea în care se află astă-dĭ, séŭ că nu voesce a face acésta din vre-o ură şi alte considerante de asemenea natură, nedemne nu numaĭ de clericĭ, dér chiar şi de orĭ-ce creştin. Când o sarcină este grea pentru un om infirm séŭ cu totul slab, lucrul naturalmente este scusabil; dér când sarcina este grea, nu pentru că ea în adevĕr este grea, ci pentru că cine-va nicĭ nu voesce a se încerca spre a o suporta, atuncĭ casul este cu totul de altă natură — degrădător.

In adevĕr, sunt lucrurĭ pe care omul de şi ar voi, nu le póte face; dér iarăşĭ sunt multe lucrurĭ, care de şi grele, omul ênsă voind le póte face: pentru care se şi dice: voesce şi veĭ putea.

Privind cu asemenea ochĭ la lucrarea Sântuluĭ Sinod, relativă la jurnalul eclesiastic «Biserica Ortodoxă Română», nicĭ un cleric cu intenţiunĭ bune şi dorinţe de luminare, basate pe învĕţătura marilor dascălĭ aĭ sânteĭ Biséricĭ Ortodoxe, nu va puté să privéscă la obligaţiunea Sântuluĭ Sinod — ca toţĭ clerici să se aboneze la acest jurnal — ca la o sarcină insurportabilă.

Ideea emisă, fie de persóne laice, fie de clericĭ, ca acéstă obligaţiune ar fi în genere o sarcină insuportabilă, nu este de cât o manifestaţiune evidentă, séŭ a unuĭ interes, séŭ a uneĭ urĭ şi deconsideraţiunĭ către Religiune, saŭ în fine a uneĭ intenţiunĭ maliţióse de a nu rădica clerul Român la un grad maĭ înalt de cultură. Emisă o dată acéstă idee, mulţĭ aŭ cădut victimă nepricepereĭ intenţiuneĭ acelora, ce o aŭ conceput şi preconisat.

Cu tóte acestea sunt încă mulţĭ din Venerabiliĭ şi Onorabiliĭ abonaţĭ clericĭ şi laicĭ, care înţelegênd bine intenţiunea Sântuluĭ Sinod, recunosc indemnul făcut din partea Luĭ ca o datoriă impusă de propria lor dorinţă de luminare şi de rĕspândirea adevĕrurilor reli-

gióse în clerul şi poporul Român. Sunt mulţĭ, cariĭ departe de a fi nemulţumiţĭ că acest jurnal înlăturéză orĭ şi ce polemicĭ vane şi scandalóse, le place direcţiunea ce ţine, — ocupându-se maĭ mult de cestiunĭ doctrinale, morale, de cult, şi încă şi maĭ mult, cu materiĭ privitóre la Istoria Bisericéscă a Românieĭ, etc. etc.

Direcţiunea acésta nu este luată propriu numaĭ din iniţiativa Comitetuluĭ Redactor, ci ea este dată chiar de Sântul Sinod, care prin programa prevĕdută în regulamentul sĕŭ, de şi nu înlăturéză cu totul polemicile, totuşĭ prin art. 10, nu permite nicĭ un fel de personalităţĭ, şi cu atâta maĭ puçin, atacurĭ adresate cui-va.

Materiile ce se vor trata în decursul acestuĭ an al IV, vor fi tot dupĕ programa Sântuluĭ Sinod, care este aşa de întinsă, în cât se póte scrie dupe ea secolĭ întregĭ.

Terminând, rugăm pre toţĭ membriĭ cleruluĭ şi aĭ poporuluĭ Român Ortodox, ca, înlăturând orĭ şi ce antipatiĭ contra orĭ şi cui, una se gândéscă: adică, la luminare dupre spiritul Sânteĭ evangeliĭ — luminare potrivită cu cerinţele timpuluĭ; şi acésta pre căĭ pacifice şi întemeete pre dragostea creştină, căcĭ Domnul nostru *Iisus Christos* dice: «Intru acésta va cunósce lumea că sunteţĭ discipulĭ aĭ meĭ, de veţĭ avea dragoste între voĭ» (Ión XIII, 34). De asemenea şi Sântul Apostul Pavel dice Corintenilor: «De aşĭ grăi în limbĭ omenescĭ şi îngerescĭ, iar dragoste nu am, făcutu-m'am aramă şi kimval rĕsunător; şi de aşĭ sci tótă sciinţa, şi aşĭ avea tótă credinţa, cât să mut şi munţiĭ, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Şi de aşĭ împărţi tótă avuţia mea şi aşĭ da corpul meŭ să 'lŭ ardă, iar dragoste nu am, nicĭ un folos nu'mĭ este» (I Corint, XIII, 1—3).

Ceĭ către luminare saŭ doritorĭ de lumină căutaţĭ lumina, remâneţĭ intr'ênsa şi vĕ conduceţĭ de ea.

Voiţĭ şi veţĭ putea.

Comitetul.

CRESTINISMUL IN DACII

și

CREȘTINAREA ROMANILOR

(Urmare. Vedĭ No. IX, anul, II).

In fine cu studiul nostru am ajunsŭ pĕnĕ în faça epoceĭ ultime a istorieĭ religióse a Românilor, ce nĭ-amŭ propusŭ să urmărimŭ. Regatuiŭ Româno-Bulgarŭ, înființatŭ de frațiĭ Petru și Asan la anul mântuireĭ 1185, va fi punctul nostru de plecare în acéstă epochă, ĭar începutul seculuiuĭ al XV-le ni va servi, ca terminŭ ultimarŭ în studiul nostru. Noĭ sŭntemŭ decișĭ, ca să ne oprimŭ aicĭ, fiind că viéța politico-religiósă a Românilor de la acestŭ terminŭ devine cunoscută, și chronicariĭ nostri presintă datele istorice destul de lămuritŭ. Tot-o-dată anticipămŭ a spune lectorilor nostri, că în acéstă epochă, vorbind despre regatul de preste Dunăre, înființatŭ de Petru și Asan, îlŭ vomŭ numi Româno-Bulgarŭ; și acésta pentru preponderanța elementuluĭ românŭ din viéța politico-religiósă a Românilor și Bulgarilor din al doile regatŭ al lor.

Nu maĭ puțin sŭntemŭ datorĭ, ca să prestabilimŭ și planul de studiu al acesteĭ epoce, și să o spunemŭ, că lectoriĭ noștri vorŭ găsi acelașĭ modŭ de espunere al materiilor. Vomŭ începe maĭ ântâiŭ cu o delimitațiune geografică a elementulul românŭ de pre ambele laturĭ ale Dunăreĭ, arătând pre unde anume se întindea viéța politico-religiósă a Românilor din seculul al XII pĕnĕ la al XV-le; dupĕ acésta, vomŭ căuta, ca să skițămŭ și viéța politico-socială a ele-

mentuluĭ românescŭ din ambele Daciĭ; pentru că numaĭ astŭ-felŭ póte deveni înţelésă viéta lor religiósă, scopul studiuluĭ, ce urmărim ú Munteluĭ Emŭ, ca şi Carpaţilor, Româniĭ li datorescŭ conservaţiunea, precum şi viéţa lor. Preste Dunăre, şi anume în muntele Emŭ, Româniĭ la anul 1185 şi ceĭ următorĭ fundéză unŭ regatŭ, care maĭ pre urmă a ajunsŭ, ca să impunĕ respectŭ Imperiuluĭ bizantinŭ, să fie recunoscutŭ de cătrĕ statele europiene, esistândeprin seculul al XII şi pĕnĕ la al XV-le, şi să se estindă prin tótă Mysia, să ajungĕ din marea Neagră pĕnĕ la Adriaţica şi cu posesiunile luĭ din Tracia să amerinţe kĭar capitala Imperiuluĭ bizantinŭ. Regatul Româno-Bulgarŭ din seculul al XII-le, care se maĭ numesce şi al doile, s'a fundatŭ, de cătrĕ treĭ fraţĭ de origine românĭ, numiţĭ Asan, Petru şi Ioan, şi în scurtŭ timpŭ a devenitŭ, ca să ocupe totŭ terenul, cunoscutŭ astă-ḑĭ cu numirea de Bulgaria cea veke. Şi fiind-că caracterul acestuĭ regatŭ maĭ mult românescŭ se disputŭ şi se contestă de cătrĕ uniĭ din istoricĭ, de aceĭa noĭ aicĭ maĭ 'nainte de a determina chotarele luĭ, să facemŭ, ca autoriĭ bizantinĭ, precum şi alţĭ contimpuranĭ să vorbéscĕ eĭ despre înfiinţarea acestuĭ regatŭ cu caracterŭ curatŭ-românescŭ, şi să ni arate şi originea fraţilor Asan, Petru şi Ioan.

Maĭ ântâiu Niceta Choniat, vorbind despre nunta imperatoruluĭ Isaac Angel cu fiĭca regeluĭ Ungarieĭ — Bela III. spune: «Καὶ ἔλαθε διὰ σμικροπρέπειαν καὶ ἄλλας μὲν πόλεις καλαμησάμενος, αἳ κατ' Ἀγχίαλον συνῳκίζοντο, ἑαυτῷ δὲ μάλιστα καὶ Ῥωμαίοις ἐκπολεμώσας, τοὺς κατὰ τὸν Αἷμον τὸ ὄρος βαρβάρους, οἳ Μυσοὶ πρότερον ὠνομάζοντο, νυνὶ δὲ Βλάχοι κεκλήσονται. οὗτοι γὰρ ταῖς δυσχωρίαις πεποιθότες, καὶ τοῖς φρουρίοις θρασυνόμενοι ἃ πλεῖστά τέ εἰσι καὶ ὀρθὰ κατ' ἀποτόμους κείμενα πέτρας, καὶ ἄλλοτε μὲν κατὰ Ῥωμαίων ἐμεγαλαύχησαν, τότε δὲ πρόφασιν εὑρήσκοντες, ὃ δὴ λέγεται, Πάτροκλον τὴν τῶν οἰκείων θρεμμάτων ἀπαγωγὴν καὶ κάκωσιν ἑαυτῶν, ἐς ἀποστασίαν λαμπρὰν ἀνεσκίρτησαν. ἦσαν δὲ οἱ τοῦ κακοῦ πρωτουργοὶ καὶ τὸ ἔθνος ὅλον ἀνασείσαντες Πέτρος τις καὶ Ασαν, ὁμονογενεῖς καὶ ταυτόσποροι, οἳ καὶ μὴ δρῶντες τὴν νεωτέρισιν ἀπροφάσιστον προσίασι βασιλεῖ σκηνουμένῳ ἐν τοῖς Κυψέλλοις, αἰτούμενοι συστρατολογηθῆναι Ῥωμαίοις καὶ διὰ βασιλείου γράμματός σφισιν βραβευθῆναι χωρίον τι βραχυπρόσοδον κατὰ τὸν Αἷμον

κείμενον. Ἀλλ᾽ ἀπέτυχον τοῦ αἰτήματος· ἦν γὰρ ἡ θεία ἐπικρατεστέρα κίνησις. ὑπετονθόρυσαν οὖν ὡς παροφθέντες, εἰκαίως δὲ καὶ τὴν αἴτησιν ἐπανατεινάμενοι παρέπτυσάν τι καί ῥῆμα θερμότερον, τὴν ἀποστασίαν ὑπεμφαῖνον καὶ ὅσα, ἐπανιόντες οἴκαδε δράσουσι, καὶ τούτων μάλιστα ὁ Ἀσὰν ὁ καὶ θρασύτερος καὶ ὠμότερος, ὅς καὶ τύπτεται κατὰ τῶν προσώπων ἐπιταγῇ τοῦ σεβαστοκράτορος Ἰωάννου, ἐπιπληχθεὶς εἰς ἀναίδειαν. Καὶ οἱ μὲν ἄπρακτοι οὕτως ἐπανῆλθον καὶ περιύβριστοι· ὅσα δὲ κατὰ Ῥωμαίων οἱ ἀνοσιουργοὶ οὗτοι καὶ μιαροὶ διεπράξαντο, τίς ἂν ἐφίκοιτο λόγος, ἢ ποία διήγησις τοσαύτας κακῶν Ἰλιάδας συμπεριλήψεται ;—

Ş (Isaac Angel) a făcutŭ pentru degradarea sa, ca să se tortureze (1) şi alte oraşe, ce se află spre Anchial (2), şi să se rescóle contra luĭ şi maĭ ales a Romanilor (Bizantinilor) barbariĭ, ceĭ de pre la muntele Emŭ, pre cariĭ maĭ 'nainte iĭ numĭaŭ Myşĭ, ĭar acum se klamă Vlachĭ. Acestia, încredendu-se în dificultăţile terenuluĭ, şi basându-se pre fortereţe, de care sûntŭ (aicĭ) fórte multe, aşeḑate pre petre drepte şi rîpóse, s'aŭ lăudatŭ şi alte dăţĭ în contra Romanilor (Bizantinilor), ĭar atuncĭ găsind pretecstŭ, şi ḑicênd, că i s'a râpită moşia părintéscă, cea pentru chrana familieĭ şi i s'a făcutŭ luĭ nedreptate, a săritŭ la o rescólă mare. Instigatoriĭ rĕuluĭ şi resculătoriĭ întreguluĭ némŭ eraŭ unŭ Petru óre-care şi Asan (3) de acelaşĭ seminţie, şi născuţĭ din acelaşĭ părinţĭ, cariĭ, spre a nu face rescóla fŏrĕ de pretecstŭ, aŭ venitŭ la imperatorul, ce se află în Kipsela şi aŭ cerutŭ, ca să intre în armata ro-

(1) In pri-inţa tortune lor, despre care Choniat face numaĭ mençiune, George Acropolitul (Anniles cap 11) este şi maĭ esplicitŭ, când ḑice: «Impĕrăţind în Constantinupol Isaakie şi murindu-ĭ femeea luĭ, a luatŭ pre cea mençionată de noĭ maĭ sus, de origine din Ungaria, fiind fiĭcă a capitenieĭ Ungurilor. Fiind-că era săse facĕ nuntă şi tot-o-dată împĕrătéscă, trebuia cu acésta să se facĕ keltuelĭ marĭ pentru care din tótă téra Romanilor (Bizantinilor) se aduna oĭ, porcĭ şi boĭ. Dar fiind-că maĭ multe de aceste nutresce Bulgaria, de aceĭa de la dînsa s'aŭ cerutŭ şi maĭ multe etc.»

(2) Anchialul era unŭ oraşŭ de pre malul vesticŭ al măreĭ Negre, în Tracia, (veḑĭ Μελετίου Γεωγραφία pag. 438).

(3) Choniat aicĭ nu face mençiune, de cât de ceĭ doĭ fraţĭ, cariĭ, dupre cum se [illegible] aŭ făcutŭ rĕscóla şi aŭ întemeĭatŭ şi regatul Romano-Bulgarŭ. Dar, că [illegible] fraţĭ aŭ fost treĭ la numĕrŭ, adecă Asan, Petru şi Ión, séŭ maĭ drept, Ioniţă, [illegible] se vede din maĭ multe documente şi sprecialminte şi din altŭ locŭ la Niceta Choniat, (De Alexio Isaacii Angeli fr. Lib I, cap. VI.) unde se ḑice : «Iar domnia Vlachilor căută spre Ioan, al treile din fraţĭ». Se înţelege, că Choniat spune [illegible] după ce istorisesce mórtea luĭ Asan.

*

mană (bizantină) şi cu gramată împărătéscă să fie recompensaţĭ cu unŭ oraşŭ micŭ, ce se află la Emŭ. Dar nu li s'a realisatŭ cererea; fiind-că era unŭ motivŭ fórte tare şi maĭ înaltŭ (1). Decĭ murmurând, ca respinşĭ, şi pre nedrept susţinênd cererea, aŭ eruptŭ ceva şi o vorbă maĭ îndrăznéţă, manifestând rescóla, şi câte aŭ să facă, ducêndu-se acasă; şi de acestea (dicea) maĭ ales Asan, ca cel maĭ îndrăzneţŭ şi maĭ necĭoplitŭ, şi care a fostŭ lovitŭ preste façă din ordinul sevastocratoruluĭ Ióu şi înculpatŭ în neruşinare. Şi cu modul acesta eĭ s'aŭ reîntorsŭ fĕrĕ de nicĭ unŭ resultatŭ şi cu totul insultaţĭ. Câte însĕ aceştĭ reĭ şi spurcaţĭ, în contra Romanilor (Bizantinilor) aŭ făcutŭ, ce voce ar putea să le spunĕ, séŭ ce espunere ar putea să îmbrăţişeze atâta amar de reutăţĭ?» (2) In urmarea celor dise de cătrĕ Choniat, omul celŭ maĭ influinte şi maĭ cunoscĕtorŭ de faptele timpuluĭ seŭ, (3) noĭ sûntemŭ datorĭ, să constatămŭ: ântăiŭ, *că elementul, ce a provocatŭ rescóla în Imperiul bizantinŭ din 1185, a fostŭ celŭ românescŭ, şi tot-acestŭ elementŭ, a fostŭ în capul regatuluĭ al doile al Românilor şi Bulgarilor*; (4) *de altă* parte, *că motivul acesteĭ rĕscóle, ce în resultatŭ*

---

(1) Nu voiesce Choniat să spunĕ motivul, pentru care Isaac Angel n'a voitŭ să cedeze la imunităţile, cerute de Asan pentru oraşul seŭ, şi dice, că aceste motive sûntŭ fórte tarĭ şi kĭar divine (θεία). Dar cu tóte aceste, motivul celŭ sântŭ şi tare pentru Bizantinĭ, de a nuse aranja cu popórele, ce locuĭaŭ Imperiul şi care în realitate făceaŭ forţa luĭ, este cuprinsŭ în despreçul Grecilor cătrĕ alte popóre, pre care, dupre deprinderea veke, iĭ numiaŭ varvarĭ, precum şi în istoria bizantină, de unde se vede, că Greciĭ din Bizanţiu, păstrând numele numaĭ de Romanĭ, aŭ luptatŭ pre tóte căile contra acestuĭ elementŭ.

(2) N. Choniatae. De Isaacio Angelo lib. I cap. IV.

(3) Că în adevĕr: Choniat a fostŭ omul celŭ maĭ competentŭ în materia, ce a scrisŭ, acésta se vede ântăiŭ din modul tractăreĭ materiilor şi apoĭ kĭar el singur despre sine mărturisesce acésta.

(4) Românismul şi nobleţa de sânge acestor treĭ fraţĭ, cariĭ aŭ restabilitŭ regatul din cestiune, se probéză: ântăiŭ, prin scrisórea Papeĭ Inocenţiu al III cătrĕ Ioniţă, Imperatorul Românilor şi al Bulgarilor, unde dice: «Nos autem audito, quod de nobili urbis Romae prosapia progenitores tui originem traxerunt et tu ab eis et sanguinis generositatem contraxeris et sincerae devotionis affectum, quem ad sedem apostolicam geris quasi haereditario jure, jampridem te proposuimus et litteris et nuntiis visitare = Iarnoĭ audind, că străbuniĭ tĕĭ îşĭ trăgeaŭ originea din nobila viţă a cetăţeĭ Roma şi tu de la eĭ aĭ moscenitŭ nobleţa sângeluĭ şi afecţiunea sincereĭ devoţiunĭ, pre carea o porţĭ cătrĕ scaunul apostolicŭ, ca unŭ dreptŭ, de ereditate, pentru acésta decĭ nĭ am propusŭ, ca să te visitămŭ cu scrisorĭ şi nunţiĭ». Insuşi Choniat, vorbind despre rescóla din cestiune a Românilor, distinge fórte bine elementul românŭ de celŭ bulgarŭ, când se esprimă: «Cariĭ maĭ 'nainte

a adusŭ înfiinţarea regatuluĭ al doile Români-Bulgarŭ, a fostŭ dorinţa, ce Asan a esprimatŭ cătrĕ Isaac Angel, de a obţinea independenţa unuĭ oraşŭ din muntele Emŭ, pre care Petru şi Asan ĭlŭ aveaŭ, ca moşie părintéscă.

Nu era de ajunsŭ, ca săse uimple sufletul luĭ Asan numaĭ de spiritul resbunăreĭ şi al revoluţiuneĭ contra elementuluĭ dominătorŭ al Bizanţiuluĭ şi care asupria pre popóre prin totŭ felul de nedreptăţĭ. Luĭ Asan, pentru ca săşĭ realizeze murmurele din Kipsela, ĭĭ trebuia poporul, şi acestŭ poporŭ, cu care Asan a întreprisŭ fundarea regatuluĭ II Româno-Bulgarŭ, eraŭ Româniĭ. Choniat ni spûne şi midlocul, cum populaţiunea română depreste Dunăre s'aŭ sculatŭ la apelul luĭ Asan, când ḑice.: « Οἱ βλάχοι ὤκνουν τὰ πρῶτα καὶ ἀπεπήδων πρὸς τὴν ἀπόστασιν εἰς ἣν ἐνήγοντο πρὸς τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἀσάν, τὸ τοῦ πράγματος μέγεθος ὑφορώμενοι. Τῆς δὲ δειλίας ταύτης τοὺς ὁμογενεῖς ἀπάγοντες οἱ ταυτόαιμοι εὐκτήριον ἐδείμαντο οἶκον ἐπ' ὀνόματι Δημητρίου τοῦ καλλιμάρτυρος, εἰς ὃν πολλοὺς τῶν δαιμονολήπτων συνηθροικότες ἐξ ἑκατέρου γένους, αἱμωποὺς καὶ διαστρόφους τὰς κόρας, λυσιχαίτας, καὶ τἆλλα ἀκριβῶς διασώζοντας, ὁπόσα οἱ τοῖς δαίμοσι κάτοχοι διαπράττονται, τοιάδε τούτοις ἐνθουσιῶσιν ὑπετίθους φθέγγεσθαι ὡς ὁ θεὸς τοῦ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Βλάχων γένους ἐλευθερίαν ηὐδόκησε καὶ τοῦ χρονίου ζυγοῦ ἐπένευσεν ἀπαυχένευσιν, οὗ χάριν καὶ τὸν χριστομάρτυρα Δημήτριον ἀπολιπεῖν μὲν τὴν Θεσσαλονικέων μητρόπολιν καὶ νεὼν τὸν ἐκεῖ καὶ τὰς παρὰ Ῥωμαίοις διατριβάς, ἐς δ' αὐτοὺς ἀφικέσθαι ὡς ἐπαρήξοντα καὶ συλλήπτορα τοῦ ἔργου ἐσόμενον. Ἀνακωχευόμενοι δὲ πρὸς βραχὺ οἱ παράφοροι οὗτοι, καὶ αἴφνης τὸ πνεῦμα πλεῖον συλλέγοντες, ἐπιληπτευόμενοι αὖθις διεσοβοῦντο καὶ ἐβόων ἐνθεα-

se numiaŭ Myşĭ, ĭar acum se kĭamă Vlachĭ» (N. Choniatae. De Isaacio Angelo lib. I. cap IV). Şi la acelaşĭ locŭ (cap. VI) Choniat ni maĭ spune, că Leon monăsteriotul, vorbind de rĕscóla Românilor, a ḑisŭ: «Aşĭ dorĭ acuma de sufletul luĭ Basiliu Bulgaroctonul, care ar face cu Valachiĭ aceĭa, ce a făcutŭ şi cu Bulgariĭ». Şi tot acolo Choniat, spunênd de armata, cu carea Asan s'a servitŭ în resbelele séle cu Isaac Angel, adauge, că luptătoriĭ luĭ Asan eraŭ Sciţĭ, adecă Românĭ, cum vomŭ vedea din Valachia de astăḑĭ. Infine Choniat, arătând şi tendinţele luĭ Asan respective de cucerile luĭ, se esprimă: «Şi nu dorĭaŭ, să-şĭ recapĕte numaĭ locurile lor şi să aĭbă administraţiunea numaĭ a Mysieĭ, dar şi locurile Romanilor (Bizantinilor) leaŭ vătămatŭ fórte mult, şi nu s'aŭ repausatŭ de locŭ, pĕnĕ ce s'aŭ unitŭ la unŭ locŭ puterea Myşilor şi a Bulgarilor.

στικὸν καὶ διάτορον μὴ εἶναι τὸ ἀπὸ τοῦδε ἕδρας ἀκμήν, ἀλλ' ὅπλα μετὰ χεῖρας λαβεῖν καὶ Ρωμαίοις ὁμόσε χωρεῖν, τοὺς δὲ γε συλλαμβανομένους κατὰ πόλεμον μὴ ζογρεῖν, 'ἀλλ'ἀποσφάττειν καὶ κατακαίνειν ἀνηλεῶς, μηδ'ἐπὶ λύτροις ἀφιέναι, μηδ'ἐπικάμπτεσθαι μηδὲ γονυκλησίαις θηλύνεσθαι, ἀλλ'ὥσπερ τινὰς ἀδάμαντας πρὸς πᾶσαν ἀνενδότους εἶναι παρά κλησιν καὶ φθείρειν ἁπαξάπαντας τοὺς συλληφθέντας. ὑπὸ θεοπρόπων οὖν τοιούτων ὅλον τὸ γένος ἐξομιληθέντες τῶν ὅπλων ἅπαντες γίνονται. Καὶ ὡς αὐτίκα εὐημερήθη τούτοις τὰ τῆς ἀποστασίας, ἔτι μαλλον ἔθεντο τῇ ἐλευθερίᾳ σφῶν ἐπευδοκεῖν τὸν θεὸν. = Vlachiĭ la inceputŭ se leneviaŭ şi fugīaŭ de rĕscóla, la carea iĭ îndemnaŭ Petru şi Asan, considerând greutatea lucruluĭ. Şi pentru ca să scape de acéstă frică pre conationaliĭ lor, fraţiĭ aŭ construitŭ pre numele s-luĭ Demetriu mareluĭ martirŭ unŭ templŭ măreţŭ, în care adunând mulţĭ îndemonizaţĭ de ambele secsurĭ, cu okiĭ roşiĭ, cu luminile okilor împrăştiate, sbărliţĭ, şi dispunênd în totul şi de tóte câte facŭ ceĭ ţinuţĭ de demonĭ, aŭ impusŭ acestora, ca să ḑică astŭ-felŭ, că D-ḑeul naţiuneĭ Bulgarilor şi al Vlachilor a bine-voitŭ eliberarea lor şi a bine-cuvêntatŭ lepădarea jugului secularŭ, pentru care şi martirul luĭ Christos Demetriu a părăsitŭ metropolia Thesalonicenilor şi templul de acolo, precum şi rĕmânerea la Romanĭ (Bizantinĭ), ca celŭ, ce are să fie sprijinitorŭ şi ajutătorŭ al lucruluĭ (acestuia). Maĭ reţinêndu-se puţin nebuniĭ aceştia, şi de o dată irităndu-se maĭ mult cu spiritul, şi îndrăcindu-se din noŭ, se escitaŭ şi strigaŭ la arătare şi cu voce mare, de acum să nu sufere stăpânirea, dar să ĭea armele în mânĭ şi să mérgĕ contra Romanilor (Bizantinilor), şi pre ceĭ prinşĭ în resbelŭ să nu-ĭ cruţe, dar să-ĭ tae şi să-ĭ omóre fărĕ de milă, niciĭ pentru banĭ să nu-ĭ libereze, niciĭ să se înduplice la rugăciunĭ, niciĭ să se supună la îngenunkerĭ, ci ca nisce petre tarĭ, (adamanţĭ) să fie ne 'nduplicaţĭ la orĭ-ce rugăciune şi să nimicéscă pre fie-care din ceĭ prinşĭ. Decĭ înduplicată fiind naţiunea întrégă cu astŭ-felŭ de devinaţiunĭ, aŭ alergatŭ la arme. Şi de 'n dată ce aŭ vĕḑutŭ, că li merge bine cu rescóla, încă şi maĭ mult s'aŭ întărită în libertate, (ḑicênd) că acésta o bine-voiesce D-ḑeul lor. (1)

Cu modul acesta Romaniĭ sînt puşĭ pre piciorŭ de revoluţiunea

(1) Niceta. Choniat. De Isaacio Angelo lib. I. cap. V.

contra opresorilor lor, Bizantiniĭ, şi resculându-se totŭ poporul, în maĭ puţin de 15 anĭ şi în urmarea a patru resbele cu Imperatoriĭ bizantinĭ, eĭ se vĕdŭ stăpânĭ maĭ preste totŭ teritorul dintre Marea Négră şi cea Adriatică. Punctul înse de revoluţiune şi basa operaţiunilor lor era muntele Emŭ, fiind-că în privinţa acésta éca cum se esprimă Choniat: « Καὶ μικρὸν ἡγησάμενοι τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἄνετον καὶ ἀπόλυτον, καὶ κατὰ τῶν ἄποθεν τοῦ Αἵμου κωμοπόλεων καὶ συγκτήσεων ἐμπλατύνονται. Α῎τερος δὲ τῶν ὁμαιμόνων ὁ Πέτρος καὶ στεφανίσκῳ χρυσέῳ διαδεῖται τὴν κεφαλὴν καὶ τοῖς ποσὶν ὑποῤῥάπτει καὶ περιτίθησι κοκκοβαφὲς πέδιλον. Τῇ δὲ Πρισθλάβᾳ προσβαλόντες (πόλις δ'αὕτη ὠγυγία, ἐκ πλίνθου πᾶσα ὀπτῆς, καὶ πλείστην ὅσην περὶ τὸν Αἷμον τὴν περίμετρον ἔχουσα) ὡς οὐκ ἀκίνδυνον ἑώρων τὴν πολιόρκησιν, αὐτὴν μὲν ἀντιπαρέρχονται, τὸν δ'Αἷμον ὑποκατέρχονται, Ῥωμαϊκαῖς δ'ἑτέραις ἐπικαταῤῥαγέντες ἀπροσδόκητοι κωμοπόλεσι πολλὰ μὲν σώματα Ρωμαίων ἐλεύθερα, πολλοὺς δὲ βόας καὶ ὑποζύγια καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων χρῆμά τι οὐκ ἐλάχιστον διαρπάσ ουσι.=Şi bucurându-se puţin de liberatatea şi desfrêul lor, s'aŭ întinsŭ asupra oraşelor şi cetăţilor celor depărtate de muntele Emŭ. Al doile frate-Petru a pusŭ pre capul luĭ coronă de aurŭ, s'a încălţatŭ şi şi-a învĕlitŭ piciórele cu colţunĭ văpsiţĭ. Prislava, ce este oraşul vekiŭ Ogigia, (1) tot din cărămidă arsă, şi care cuprinde cea maĭ mare parte din întinderea de prin jurul Emuluĭ, a fostŭ atăcată, dar vĕḑênd că luarea eĭ presinţă dificultăţĭ, eĭ aŭ trecutŭ din colo de cetate şi aŭ coborêtŭ Emul la vale, şi aruncându-se fŏrĕ de veste asupra altor oraşe romane (bizantine), pradă multe corpurĭ libere de Romanĭ (Bizantinĭ), boĭ mulţĭ, care, şi cătăţime nu mică de alte animale» (2).

Incepênd Românii de la muntele Emŭ cu eliberarea oraşelor şi a cetăţilor lor, pre care Bizantiniĭ le stăpânĭaŭ numaĭ în puterea uneĭ egemoniĭ, şi a dreptuluĭ de conkistă antică, adecă cu cucerirea maĭ ântăiŭ a Mysieĭ, éca cum espune şi Acropolitul întinderea şi

(1) Prislava séŭ Presilava era unŭ oraşŭ fórte vekiŭ, pentru care Choniat îlŭ şi asémănă cu vekea şi mitologica politie Ogigia. Décă înse consultămŭ pre Meletie în Geografiile séle (pag. 316), el ni spune, că Preslava era o cetate în Dobrogea de astă-ḑi, între Şumla şi Rusciuc, séŭ póte kĭar Rusciucul, în cela-ce privesce partea luĭ cea veke.

(2) NicetaChoniat de Isaacio Angelo lib. I, cap. V.

lăţirea Regatuluĭ al doile Româno-Bulgarŭ: «Καὶ ἀνίσταταί τις Ἀσὰν τοὔνομα, καὶ βασιλεύει τῆς Χώρας, ἅπαντα τὰ ἐντὸς τοῦ Αἵμου μέχρι καὶ τοῦ Ἴστρου ὑφ ἑαυτὸν ποιησάμενος.=Şi se scólă unŭ-ore-care cu numele Asan, şi împărăţesce preste ţéră, supunênd sie-şĭ tóte (localităţile) dintre muntele Emŭ şi pĕnĕ în Istru». (1) Şi alurea: «Ὁ γὰρ δηλωθεὶς Ἀσὰν δύο ἔσχεν ἀδελφούς, ὧν ὁ μὲν Πέτρος ἐκαλεῖτο, ὁ δὲ Ἰωάννης. Καὶ τὸν μὲν Ἰωάννην εἶχε μεθ ἑαυτοῦ, τὸν δὲ Πέτρον τμῆμά τι κόψας τῆς αὐτοῦ ἐπαρχίας ἄρχειν ἐκείνου διεκελεύσατο, ἥ τε μεγάλη Περισθλάβα καὶ ἡ Προβάτους καὶ τὰ περὶ αὐτὰ τῷ Πέτρῳ παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἀσὰν ὡς οἰκεῖος κλῆρος δεδώρητο, ὅθεν καὶ μέχρι τοῦ νῦν τὰ τοιαῦτα τοῦ Πέτρου ὀνομάζεται χώρα.=Iar Asan, făcêndu-se cunoscutŭ, avea doĭ fraţĭ, din cariĭ unul se kiema Petru, iar cela-lalt Ioan (2) Şi pre Ioan îlŭ avea cu sine, ĭar luĭ Petru, despărţindu-ĭ o parte din eparchia sa, ĭ-a ordonatŭ să o stăpâniascĕ el, adecă Pereslava cea mare şi Provatele (3) şi locurile cele de prin jurul lor s'aŭ chărăzitŭ luĭ Petru de cătrĕ fratele seŭ Asan, ca o parte proprie a luĭ, pentru care aceste locurĭ şi pĕnĕ acum se numescŭ ţéra luĭ Petru (4)».

Iar dupĕ mórtea luĭ Asan, carea s'a întâmplatŭ la noĕ anĭ de la începutul rescóleĭ, adecă la 1195, regatul Româno-Bulgarŭ, condusŭ acum de Ioniţă, fratele luĭ Asan numera între provinciile séle şi următórele localităţĭ: «Ἀπάρας γοῦν ἐκεῖθεν ὁ βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων, μὴ ἔχων τὸ ἐμποδὼν ὡς τῶν Ἰταλῶν αὐτοῦ καταπορθηθέντων τὸ ἔσχατον, ἑτέρου δὲ μὴ ὄντος τοῦ ἀνθισταμένου, πᾶσαν κατατρέχει Μακεδονίαν. Λείαν οὖν παμπόλλην ἐποιήσατο, αὐτάνδρους τὰς πόλεις ἀνδραποδισάμενος καὶ τέλειον κατασκάψας αὐτάς. Τὸ δὲ οἱ διανόημα ἦν, ὡς μήποτε Ῥωμαίους ἀνάκλησιν σχεῖν, τῶν σφετέρων ἐπιδράξασθαι πόλεων. Κατέσκαψαν γοῦν ἐκ

(1) Georgii Acropolitae Annales cap. 11. Cu alte vorbe, dupre supusele luĭ Acropolitul, Asan la prima încercare de rescólă şĭa supusŭ sieşĭ Dobrogea şi Bulgaria de astă-ḑi.

(2) Numele acestuĭ frate a luĭ Asan era Ioniţă românescŭ, pre care Bizantiniĭ ne putênd să-lŭ pronunţe, îlŭ ḑiceŭ simplu Ioan. Noĭ însĕ ne ţinemŭ aicĭ de versiunea latină, carea numesce pre acestŭ frate a luĭ Asan Ioannitius = Ioniţă.

(3) Aceste eraŭ oraşe de pre malul Dunăreĭ şi prin urmare din Mysia veke şi Dobrogea de astă-ḑi.

(4) G. Acropolitae Annales cap. XII.

ἑδάθρων αὐτῶν τὴν Φιλιππούπολιν, θαυμάστὴν ἄγαν οὖσαν, ἥτις παρὰ τῷ Ἕβρῳ κεῖται, εἶτα τὰς ἄλλας πάσας πόλεις, τὴν Ἡρά-κλειαν, τὸ Πάνιον, τὴν Ῥαιδεστὸν, Χαριούπολιν, Τραϊανούπολιν, Μάκρην, Κλαυδιούπολιν, Μοσυνούπολιν, Περιθεώριον, καὶ ἄλλας πολλὰς, ἅς ἀριθμεῖν οὐ χρεὼν,=Decĭ sculându-se de aicĭ Imperatorul Bulgarilor (1), ne avênd cine să-lŭ împedice, ca celŭ ce sfărămase cu totul şi nu de mult pre Italienĭ, ĭar altul ne maĭ fiind ca să-ĭ stea în contra, străbate tótă Macedonia. Decĭ făcênd pradă fórte mare, pre tóte oraşele le-a pustiatŭ de bărbaţĭ şi cu desevêrşire le-a dărâmatŭ pre dînsele. Iar acésta eĭ o făceaŭ cu scopŭ, ca nu vre-o-dată Romaniĭ, (Bizantiniĭ) avênd reînforţărĭ, să-şĭ recapete oraşele lor. A ruinatŭ din temeliele séle Filipupolul, fiind fórte minunatŭ şi situatŭ lôngă riul Ebru, apoĭ pre tóte cele-la-lte oraşe, Iraclia, Paniul, Redestul, Chariupolul, Traĭanupolul, Macra, Claudiupoluĭ, Mosinupolul, Periteoriul şi altele multe, pre care nu este necesariŭ să le enumerămŭ (2) Cu alte vorbe, Imperatorul Româno-Bulgarilor, Ioan, pre la anul 1198 a ajunsŭ ca să-şĭ întindă dominaţiunea sa presto ambele Mysiĭ, căcĭ tóte aceste cetăţĭ şi oraşe, de care face menţiune aicĭ Acropolitul, se află pre ambele laturĭ ale rîuluĭ Ebru, séŭ Mariţa de astădĭ.

In fine Acropolitul, continuând cu înşirarea oraşelor şi localităţilor întrate în Regatul Româno-Bulgar, adauge: « ἐπὶ καὶ γὰρ κατ᾽ αὐτῶν κατόπιν ἐχώρει, πάντα ἀναιμωτί τούτῳ ὑπέπιπτον, καὶ γίνεται μὲν ὑπ᾽ αὐτὸν ἡ Ἀδριανοῦ, ἐκ τοῦ σχεδὸν δὲ καὶ τὸ Διδυμότοιχον, εἶτα Βολερὸν ἅπαν, Σέρραι, Πελαγονία, καὶ Πρίλαπος καὶ τὰ πέρεξ ταύτων. Κετέδραμε δὲ καὶ τῆς μεγάλης βλαχίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἐλδάνου κατακυριεύει και μέχρι τοῦ Ιλλυρικοῦ τὰς λείας ποιεῖ=Şi decĭ mergea în urma lor (3), şi tóte ise supuneaŭ fĕrĕ devĕrsare de sânge; şi a întratŭ sub stăpânirea luĭ (politia) luĭ Adrian, din care maĭ şi Didimotichul, apoĭ Volerul întregŭ, Sera, Pelago-

(1) Aicĭ e vorba despre Ioniţă imperatorul Româno-Bulgar, care a bătutŭ la Adrianupolŭ pre Italieniĭ, ce ocupaŭ Constantinopolul şi în bătaĭă de la Adrianupolŭ a fostŭ prinsŭ şi Balduin, ducele lor de către armata luĭ Ioniţă. Şi prin urmare Ioniţă s'a sculatŭ şi a plecatŭ de la Adrianupolŭ (G. Acropolita Annales, ap. XIII.

(2) Georgi Acropolitae, Annales cap. XIII.

(3) Aicĭ e vorba despre locuitoriĭ oraşelor Imperiuluĭ bizantinŭ, pe cariĭ Asan facêndu-ĭ captivĭ în resbóe, iĭ elibera, ca să se reîntórcĕ la locurile lor, şi să spunĕ locuitorilor, că el, scăpându-ĭ de jugul Bizantinŭ, are a se purta cu dînşiĭ omenesce.

nia Prilapul şi împrejurimele lor. A venit sub dînsul Valachia mare (1) şi a cuceritŭ Eibanul şi îşĭ întinde devastările séle pĕnĕ la Iliric (2)». Din tóte aceste ïarăşĭ resultă, că la începutul revoluţiuneĭ Asan şi a îndreptatŭ privirile séle maĭ ântâiŭ asupra elementuluĭ românŭ, din imperiul bizantinŭ. Acésta se dovedesce din modul, cum el îşĭ întinde cuceririle séle, făcênd ca să ise supunĕ maĭ ântâiŭ oraşele din Mysiĭ, întinḑênd-u-şĭ cuceririle séle spre Macedonia şi Thesalia în modŭ treptatŭ, unde a apucatŭ să supună Didimotichul, éră restulŭ celoralalte cucerirĭ din Thracia, precum şi Valachia mare de la muntele Pind le-a efectuatŭ fratele şi succesorul seŭ la tronŭ, Ioniţă, precum kĭar şi fiiul seŭ Ioan II Asan.

Décă in fine acum am voi ca să determinămŭ chotarele regatuluĭ Româno-Bulgarŭ, noĭ trebue să recunóscemŭ în virtutea citatelor de maĭ sus, că acestŭ regatŭ pre timpul Imperatoruluĭ Românŭ Ioniţă, adecă pre la începutul seculuTuĭ al XIII-le, **el se limita la Nordŭ cu Dunărea. la Ostŭ cu marea Négră, la Sudŭ cu Iliricul şi locurile cele maĭ depărtate ale Thraciei** (3). Limitele însĕ despre Vestŭ eraŭ disputate de către Ungurĭ şi Ioniţă, dupre cum se vede, el îşĭ ţinea imperiul pênĕ în Serbia de astă-ḑĭ; căcĭ écă ce ḑice el într'o epistolă cătrĕ Papa Inocentiu III-le: «Şi despre chotarele Ungarieĭ, Bulgarieĭ, şi a le Vlachieĭ, lasŭ să judece sânţia ta, şi să îndreptéză lucrul acela, cum va fi maĭ drept, ca să nu aĭbă pĕcatŭ sufletul Sânţieĭ tale, şi aşa să aĭbă împĕ-

---

(1) Despre Valachia cea mare éca cum se esprima Choniatul: «Ἐπὶ δὲ τούτους καὶ ἄλλος τις τὰ Θετταλίας κατέχων μετέωρα, ἃ νῦν μεγάλη Βλαχία κικλήσκεται τοπάρχης ἦν τῶν ἐκεῖ = Pre lôngă aceste, altŭ (poporŭ) domnind preste chotarele Thesalieĭ care acum se numescŭ Valachia cea mare, îşĭ avea guvernatorul seŭ preste locurile de acolo» (N. Choniate. Urbs capta. cap. XV.) Aicĭ Choniatŭ are în vedere, de a ne vorbi despre Româniĭ din muntele Pindŭ, cariĭ pre timpul luĭ Ioniţă încercase şi eĭ de a funda unŭ regatŭ românŭ sub guvernămêntul unuĭ Crişu. Despre acésta maĭ jos

(2) Georgii Acropolitae, Annales cap. XXV.

(3) Ḑicemŭ pĕnĕ în locurile cele maĭ depărtate ale Thracieĭ; căcĭ despre chotarele acesteĭ părţĭ n'avemŭ nimicŭ determinatŭ. Dar, că în adevĕr Regatul Româno-Bulgarŭ de pre timpul luĭ Ioniţă s'a întinsŭ pĕnĕ în interiorul Thraciciŭ, şi anume preste tótă laturea locuită de Românĭ şi de Bulgarĭ, acésta ni-o atestă şi G. Pachimeru, când ḑice: «Iar (elementul) Vlachicŭ, care *se întinde maĭ de la suburbiile cetăţeĭ* (Constantinupolŭ) *spre Vizia şi maĭ departe, se socóte în mulţime* fórte mare la numĕrŭ şi este unŭ poporŭ, ce se află pre unŭ terenŭ dificilŭ şi se ocupă cu paşunarea (Georgii Pachimaris. De Audronica Palaeologo lib. I, cap. XXXVII.)

răţia mea credinţa Bulgarieĭ şi a Vlachieĭ, precum are craĭul ungurescŭ credinţa Ungarieĭ, şi să înceteze uciderile între împĕrăţia mea şi între Ungurĭ. Şi să scie Sânţia ta, că cincĭ Episcopiĭ ale Bulgarieĭ se ţinŭ de împĕrăţia mea; care le-aŭ cuprinsŭ craĭul Ungarieĭ, cu credinţele Bisericilor şi episcopiile acelea s'aŭ făcutŭ nimicŭ. Şi de s'a făcutŭ acésta cu dreptulŭ, fie aşa» (1). Din care plângere a luĭ Ioniţă către Inocentiu III Papa Romeĭ resultă, că *Imperiul seŭ la Vestŭ avea de limită o parte din Serbia de astă-ḑĭ*, séŭ maĭ corectŭ, că **Bulgaria, cea dependintă de imperiul luĭ Ioniţă, avea la Vestŭ de chotarŭ marginea despre ostŭ a Serbieĭ de asta-ḑĭ şi în pretenţiune cincĭ Episcopiĭ din Serbia.**

Unŭ al doile Statŭ curat romănescŭ şi kĭar contimpuranŭ cu regatul Români-Bulgarŭ din drepta Dunăreĭ, se afla situatŭ pre malul stângŭ al Dunăreĭ între Siretŭ şi munţiĭ Carpaţĭ, pĕnĕ la Amlaş şi Făgăraş. Él cuprindea tóte ţerile, ce încă nu se aflaŭ spre ostŭ sub dominaţiunea *Tatarilor*, ĭar spre *Vestŭ sub cea a Ungurilor*. Cu alte vorbe, că pre la 1215, dupre cum ni spune inscripţiunea monastireĭ din Câmpul-lungŭ (2) şi chronicarul anonimŭ românescŭ: «Radul vodă Negru era vodă în Ardél şi Chaţeg pre Amlaş şi Făgăraş, şi aŭ coborîtŭ în ţéră românéscă pre apa Dâmboviţeĭ la Câmpul-lungŭ, unde şĭ-aŭ făcutŭ curţĭ şi mônăstire la acestŭ anŭ. Venita'ŭ şi Basarabŭ Banul Craĭoveĭ şi s'aŭ supusŭ luĭ. Şi aŭ stăpânitŭ numitul domnŭ tótă téra românéscă cu cincĭ judeţe ale Craĭoveĭ pĕnĕ în Dunărea şi pĕnĕ în apa Siretuluĭ, şi în Ardélŭ Amlaşul şi Făgăraşul, cum şi ceĭ maĭ din urma luĭ

---

(1) Gesta Innocentii III No. 72 (Chron. Românilor Şincaĭ T. I, pag. 239). Şincaĭ, fundându-se la locul citatŭ pre maĭ mulţĭ istoricĭ, pretinde, că Episcopiile disputate eraŭ în Serbia. Acéstă credinţă a luĭ Şincaĭ se sprijinesce şi prin faptulŭ, că la Vidin pre timpul luĭ Ioniţă era o episcopie română. De altă parte Ludovic craĭul Ungarieĭ, voind la 1371 a bate pre Româniĭ din Muntenia, trecênd Dunărea, el vine pe la Turnu-Severinuluĭ în ţéră, adecă prin Serbia, séŭ Episcopiile, pretinse de Ioniţă, ca prin provinciile séle; dar este învinsŭ cu desevêrşire. (Mag. istoricŭ T. V, pag 245).

(2) Veḑĭ articulul: «Metropolitul Ungro-Vlachieĭ Neofit I în jurnalul» «Biserica Ort. Română» anul III No V, pag. 179. şi 181, unde se ḑice: «Care monastire o aŭ ziditŭ rĕposatul Radul vodă Negrul, când aŭ fostŭ velétŭ de la Adam 6723» (Ch. 1215). Şi aĭurea, vorbindu-se despre imunităţile oraşuluĭ Câmpul-lungŭ, acordate de Radul Negru, se ḑice: «când aŭ fostŭ létŭ 6723 (Chr. 1215)».

Domnĭ multă vreme aŭ stăpânitŭ aceste, dupre cum se dovedesce din titulul chrisóvelor. Iar dupŏ acésta aŭ mutatŭ Radul vodă Negru scaunul la curtea de Argeş, şi făcêndu-şĭ curţĭ, aŭ făcutŭ şi Biserică, în care dupŏ mórtea luĭ s'aŭ îngropatŭ şi i s'aŭ făcutŭ şi statuă de pétră, adecă kipul luĭ, care este în acea Biserică » (1), De unde resultă, că pre la începutul secululuĭ al XIII-le, Româniĭ, ocupând muntele Emu cu ţerile, învecinate luĭ, **eĭ ţineaŭ pentru sine în regatŭ separatŭ şi munţiĭ Carpaţĭ dintre Siret şi Făgăraşŭ**.

Ce se atinge însĕ de Transilvania, şi Timişéna, unde cum noĭ am vĕḑutŭ în epocha precedentă, esistaŭ maĭ multe staturĭ româneścĭ, nu rĕmâne nicĭ cea maĭ mică îndoĭală, că aseminea state aŭ continuatŭ a esista şi în epocha, ce ne ocupă, adecă de la seculul al XII-le înainte; dar numaĭ ele se distingeaŭ prin caracterul lor politicŭ. Unguriĭ, fiind de religiunea catolică, şi prin urmare favorisaţĭ de Papĭ şi regiĭ Occidentuluĭ; Româniĭ, ţinênd de altă parte la Biserica ortodocsă, ca la patrimoniul lor celŭ maĭ scumpŭ, aŭ trebuitŭ să-şĭ pérdĕ viéţa lor politică, fŏrĕ ca vre o dată să renunçă şi la locurile, ce le-aŭ ocupatŭ o dată, adecă la munţiĭ Carpaţĭ, cariĭ lĭ-aŭ servitŭ, noĭ am vĕḑutŭ, de adăpostŭ în faça învădătorilor barbarĭ, şi cariĭ tot-o-dată aŭ contribuitŭ, ca o cetate întinsă şi bine fortificată, la conservarea şi kiar desvoltarea elementuluĭ românescŭ. Ḑicemŭ, şi în munţiĭ Carpaţĭ Românismul s'a conservatŭ în permanenţă, şi tot-o-dată, ca elementŭ compactŭ şi distinctŭ de elementul ungurescŭ, care acum prin influenţa politică îlŭ cotropise. Şi ca dovadă la cele ḑise de noĭ, să citămŭ maĭ ântâiŭ pre Andreĭ al II, regele Ungarieĭ, care într'o diplomă, dată călărilor ierosolimitanĭ, şi prin care li acordă maĭ multe imunităţĭ, se esprimă: «că nicĭ eĭ nicĭ ómeniĭ lor să nu plătéscĕ nicĭ unŭ tributŭ, când vorŭ trece prin ţéra Siculilorŭ séŭ *prin ţéra Blachilor*» (2) Tot acelaşĭ Andreĭ II, regele Ungarieĭ, printr'o altă diplomă, dată saşilor din Transilvania, se esprimă: « Praeter vero supra dicta, silvam Blacorum et Bissenorum cum aquis, usus communes exercendo

(1) Anonymus Valachius cap. XLIV. (Chron. Rom. Şincaĭ T. I pag. 249).

(2) Mag. istoricŭ A. Tr. Laurian T. III. pag. 111. (per teram Siculorum, aut per terram Blacorum).

cum praedictis scilicet Blacis et Bissenis eisdem contulimus, ut praefata gaudentes liberate nulli inde servire teneantur=Şi pre lôngă cele enumerate maĭ sus, le-am acordatŭ lor *pădurea Vlachilor* şi a Bisenilor cu ape cu tot, profitând în comun de usul lor cu menţionaţiĭ adecă maĭ sus Vlachĭ şi Bisenĭ, şi bucurêndu-se de libertatea prestabilită, să n'aĭbă a servi nicĭ decum pentru acésta» (1). Românii din Trasilvania şi Timişéna însoçescŭ pre Bela, regele Ungarieĭ, în resbelul, ce acesta a avut cu Otocar, regele Bochemieĭ, despre care însuşĭ Otocar mărturisesce într'o scrisóre cătrĕ Papa Alecsandru, şi prin care tot-o-dată se atestă, că în Transilvania şi Timişéna esistaŭ Românĭ cu staturĭ, vasale Ungurilor, (2). In fine pre la anul 1371, Ludovic, regele Ungarieĭ, avea sub vasalitatea sa şi pre Nicola (Nicólă) voevodul Transilvanieĭ, căruia îĭ poruncesce, ca să intre cu armata în ţéra românéscă, ce se afla situată între Siretŭ şi munnţiĭ Carpaţĭ, unde fu bătutŭ de Radu al II-le (3). Resumând numaĭ cele espuse pĕnĕ aicĭ, trebue să recunóscemŭ, că *în Transilvania şi Timişéna* în epocha, ce ne ocupă, esistaŭ Românĭ, şi că aceştĭ Românĭ se **aflaŭ organisaţĭ în State, dependinte de Regiĭ Ungarieĭ, numaĭ în ceĭa, ce priviă viéţa lor politică.**

Nu putemŭ să părăsimŭ partea géografică a studiuluĭ nostru, fĕrĕ ca să ne ocupămŭ şi de laturile, ce se aflaŭ preste Siretŭ, adecă în Moldova, Basarabia şi Bucovina de astădĭ. George Acropolitul, vorbind despre Ioniţă, imperatorul Româno-Bulgarilor, şi spunĕnd, că el se numĭa pre sine « Ρωμαιοκτόνος = ucigătorŭ de Romanĭ séŭ Bizantiniĭ » şi că Bizantiniĭ toţĭ îlŭ porecliaŭ cu numirea de « σκυλοϊωάννης = câneie de Ioan, vorbesce şi despre Româniĭ din locurile, ce ne ocupă, dicênd : « τὸ γὰρ τῶν Σκυθικῶν γένος ἰδιοποιησάμενος καὶ κοινωνήσας αὐτοῖς συγγενείας καὶ τρόπου μετασχὼν ἐκ φύσεως θηριωδεστέρου, φόνοις ἐνετρύφα Ῥωμαίων. ὡς γοῦν οὑτοσὶ ἐτεθνήκει, ὁ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ παῖς Βορίλας τοὔνομα, τὴν Σκυθίδα θείαν γαμετὴν εἰληφώς, τῆς ἀρχῆς τῶν βουλγάρων γέγονεν ἐγκρατής. Τὸν δὲ τοῦ Ἀσὰν

(1) Ibidem. pag. 117.
(2) Balbinus. Miscell. Hist. Bohem. Dec. I, lib. VI. (Mag. ist. Tom. V, pag. 241)
(3) Mag. ist. A. T. Laurian, Tom. V, pag. 245.

παῖδα ἀφήλικα ὄντα ἔτι κρύφα τις λαβὼν, ὡς εἰρήκαμεν, ἐπὶ τοὺς Σκύθας κεχώρηκεν.=Şi némul Sciţilor, fiindu-ĭ la disposiţiune (1), şi fiind cu dînşiĭ *în relaţiunĭ de rudire*, şi avênd de la natură unŭ caracterŭ fórte sîlbaticŭ, se desfăta cu morţile Romanilor (Bizantinilor). Şi cum acesta a muritŭ, fiĭul suroreĭ luĭ, cu numele Borilă, luând de femee *pre o frumósă scită*, s'a facutŭ stăpânŭ preste domnia Bulgarilor. Iar copilul luĭ Asan, Ioan, fiind încă nevârstnicŭ, a fostŭ luatŭ pre ascuns de cine-va, şi dusŭ, dupre cum am ḑisŭ, *la Sciţĭ.*» (2) In genere vorbind, Acropolitul ni spune destul de lămuritŭ, că între Românii de preste Dunărea şi ceĭ de dincóce, séŭ Bulgariĭ şi Sciţiĭ, cum îĭ numesce el, esista o afinitate şi o rudire, că regiĭ Româno-Bulgarĭ îşĭ procurau în stânga Dunăreĭ armatele lor, necesare, în luptele cu Bizantiniĭ, că eĭ tot la Româniĭ din stânga Dunăreĭ şi special la ceĭ din Moldova îşĭ găsĭaŭ femeile lor şi la casŭ de trebuinţă îşĭ adăpostiaŭ şi copiiĭ, cariĭ maĭ pre urmă trebuiaŭ să ocupe tronul Româno-Bulgarŭ din drépta Dunăreĭ.

Décă însĕ întórcemŭ privirile nóstre asupra istorieĭ Ungarieĭ, descoperimŭ, că în adever în părţile Moldoveĭ eraŭ de asemine respândiţĭ Româniĭ şi elementul lor se întindea maĭ preste tótă Moldova veke. Eca ce ḑice în acéstă privinţă Papa Gregoriu IXle către Bela, regele Ungarieĭ la anul 1234: «In cumanorum Episcopatu, sicut accepimus, quidam populi, qui Valachi vocantur existunt, qui et si censeantur nomine christiano, sub una tamen fide varios ritus habentes, et mores illos committunt, quae huic sunt nomini inimica.=In Episcopatul Cumanilor, dupre cum am înţelesŭ, esistŭ óre-care popóre, ce se-kĭamă Valachĭ, cariĭ, de şi se distingŭ cu numele de creştinĭ, totuşĭ sub o credinţă aŭ diferite riturĭ şi facŭ astŭ-felŭ de fapte, că se opunŭ cu totul numeluĭ lor (3). In fine Ludovic, regele Ungarieĭ, la anul 1352 bate

(1) Noĭ traducemŭ vorba ἰδιοποιησάμενος nu cu sensul eĭ propriu, ci transformatŭ. Şi acésta pentru cuvêntul că Imperatorul Ioniţă nu şĭ-a întinsŭ dominaţiunea preste laturea stângă a Dunăreĭ nicĭ-o-dată, ci a fost numaĭ în legăturĭ de amiciţie cu Romaniĭ de aicĭ.

(2) G. Acropolitae Annales cap. XIII.

(3) Raynaldus ad annum 1234. (Mag. istoricŭ A T. Laurean T. III, pag. 119).—Aicĭ nu este vorba despre alţĭ Valachĭ séŭ Românĭ, de cât despre aceĭ aflătorĭ în Cumania, séŭ Scitia autorilor Bizantinĭ, pre carea noĭ am determinato cu maĭ multă precisiune în epocha precedentă, şi care se întindea preste Moldova veke cu Basarabia şi Bucovina.

pre Tătarĭ la Marea Neagră, adecă în Bugégul de astă-ḑĭ, şi îşĭ cere permisiunea de la Papa Clementŭ, ca să-şĭ împroprieze sieşĭ tóte locurile cucerite. La care Papa respunde în modul următorŭ ḑicênd: « Nos igitur huiusmodi tuum laudandum in hac parte propositum multipliciter in Domino commendantes, illudque favoribus, et rependiis apostolicis prosequentes, omnia et singula, provincias, civitates, castra, villas, fortalitia, et quaelibet alia loca, quae praestante Deo de manibus schismaticorum et infidelium eorumdem potentia et manibus eripere et potestati tuae subjicere=Decĭ noĭ astŭfelŭ aprobămu în totŭ modul şi în Domnul propunerea ta cea mult lăudată în acéstă parte (1) şi te învestimŭ pre tine şi ereḑiĭ tĕĭ cu favórea şi aprobarea apostolică, ca pre tóte şi *înparte provinciile, cetăţile, castrele, vilele, fortăreţile şi orĭ-care altŭ locŭ*, ce ajutându-ţĭ D-ḑeŭ, veĭ apuca *din mânele* **schismaticilor** şi kĭar din stăpânirea şi mânele necredincioşilor, să le supuĭ potestăţeĭ tale » (2). Din tóte aceste acum urméză, **că Românii şi numaĭ eĭ, putênd să fie aicĭ schismaticĭ, ocupaŭ şi téra cumanilor, şi eĭ se întindeaŭ şi preste Moldova veke, cu Basarabia şi Bucovina, adecă preste o parte din Cumania.**

Resumând în fine totŭ, ce s'a ḑisŭ pĕnĕ aicĭ in respectul întindereĭ teritoriale, pre care Româniĭ o ocupau între secolul XII şi XIV-le trebue să recunóscemŭ, că eĭ **aveaŭ doĕ centrurĭ de viéţă munţiĭ Emŭ, şi Carpaţiĭ, disputându-şĭ la Emŭ dominaţiunea cu Bulgariĭ şi Bizantiniĭ, ĭar la Carpaţĭ despre Vestŭ aveaŭ a lupta cu Unguriĭ, şi la Ostul Carpaţilor cu Tatariĭ.** De altă parte trebue să maĭ admitemŭ, **că în drépta Dunăreĭ Romaniĭ se aflaŭ rĕspândiţĭ prin Mysia, Tracia, Thesalia, Macedonia, pĕnĕ în Serbia, ĭar în stânga Dunăreĭ Româniĭ locuĭaŭ munţiĭ Car-**

---

(1) Aicĭ e vorba despre partea, ce o ocupase Tătariĭ, adecă despre Vekĭa Cumanie, séŭ Moldova, de unde eĭ faceaŭ incursiunĭ în Ungaria.

(2) Raynaldus ad annum 1352. Necredincĭoşiĭ, despre care Climent face aicĭ menţiune, suntŭ Tătariĭ ĭar schismaticiĭ sûntŭ Romaniĭ din Moldova; căcĭ alt-mintrelea nu se póte esplica cum aicĭ puteaŭ să esiste schismaticĭ, séŭ creştinĭ de ritul Orientalŭ.

paţĭ şi se întindeaŭ pĕnĕ la marea Négră, şi parte a Chersonuluĭ de astă-ḑĭ, râdicându-se în sus pre malul Buguluĭ şi ajungând pĕnĕ la obârşia acestuĭa şi a rîurilor Nistru şi Prutŭ.

(Va urma)

Arch. **Genadie Enacénu.**

CUVÊNTU
LA NASCEREA DOMNULUI

Mărire întru cei de sus lui Dumnedeŭ şi pre pămêntŭ pace, între ómenĭ bună voire.

La acéstă frumósă intonaţie urechea chreştinuluĭ se încântă, inima-ĭ tresare de o bucurie ceréscă, care, cu colorile cele maĭ viĭ, se desemnéză pre faça sea. Da, căcĭ ea ne transportă cu spiritulŭ în aceea mărétă nópte, în miḑiloculŭ căria, omenirea suferindŭ de secolĭ, fu a-nunciată în persóna unorŭ săracĭ păstorĭ de la Bethleem, că acelŭ de secolĭ asceptatŭ, speranţa luĭ Israel celŭ vechiŭ şi bucuria Israeluluĭ celuĭ noŭ, a bine-venitŭ în lume prin naşcerea sea din fecióră: «*Nu-vě temeţi*, ḑice unŭ îngerŭ acelorŭ păstorĭ înspăimântaţĭ de Cântarea Coruluĭ îngerescu, *că étă vestescŭ voĕ bucurie mare care va fi la totŭ poporulŭ lui Israel; fiind-că în acéstă nópte (aci în cetatea lui David) s'a născutŭ Christos Dom nulŭ.*»

Dară cine este acestŭ Christos Domnulŭ?

O! ce ne maĭ întrebămŭ! cu toţiĭ scimŭ iubiţilorŭ, că este suveranulŭ Universuluĭ, alŭ îngerilorŭ şi alŭ óme-nilorŭ, suveranulŭ întregeĭ naturĭ; este Dumnedeulŭ nostru, uniculŭ născut Fiiŭ şi Cuvêntŭ alŭ luĭ Dumne-ḑeŭ, egalŭ cu Părintele sěŭ prin Divinitatea sea, şi ase-menea noě prin omenirea sea; este în fine acel Toégŭ din rădăcina luĭ Iese, după cum cântă Biserica, care a venitŭ în lume, atuncĭ cândŭ a sositŭ plinirea timpu-luĭ, ca să mântuéscă şi să ridice pre Adam celŭ căzutŭ,

făcêndu-se noŭ Adam regeneratorŭ alŭ omenireĭ, după cum Dumnedeŭ a promis chiar de la căderea luĭ Adam şi profeţiĭ n'aŭ încetatŭ a anuncia acésta.

Să săltămŭ déră fraţilorŭ în inimile nóstre, că Mântuitorulŭ omenireĭ îmbrăcatŭ cu slăbiciunea natureĭ omenescĭ, a venitŭ să sfărame lanţulŭ sclavieĭ în care omulŭ, gemea de secolĭ, ridicându-lŭ la demnitatea luĭ perdută, prin sacrificiulŭ sĕŭ şi risipirea noruluĭ nesciinţeĭ şi alŭ rătăcireĭ, în care era cădutŭ prin înşelăciunea spirituluĭ celŭ rĕŭ, vrăjmaşulŭ sĕŭ ne împăcatŭ.

Si cum amŭ putea fi lipsiţĭ de unŭ asemenea sentimentŭ de bucuria la Naşcerea Mântuitoruluĭ nostru; şi maĭ cu sémă tu femee, tu fiică a Eveĭ, căria, acestŭ născutŭ, ţi-a restituitŭ drepturile în familie, drepturĭ pre cari le perduseĭ prin uşurătatea străbuneĭ tale? cum amŭ putea fi nepăsătorĭ şi nesimţitorĭ, noĭ, cari ne dămŭ cu atâta uşurinţă la veseliĭ trecĕtóre şi de multe orĭ chiar înşelătóre?

Aşa dară, plinĭ de bucurie, şi cu cea maĭ mare bunăvoinţă, să serbămŭ venirea între noĭ a Mântuitoruluĭ nostru, cântândŭ cu spiritualulŭ corŭ: «*Mărire lui Dumnedeŭ celui din înălţime, pace pre pămênt şi bunăvoinţă între ómeni!*

Da, fraţilorŭ, să cântămŭ mărirea luĭ Dumnedeŭ celuĭ din înălţime, ca autorul acestuĭ mare mysterŭ (adică în omenirea Cuvêntuluĭ), în care strălucesce bunătatea, înţelepciunea şi Atot puternicia sea. Să cântămŭ mărirea acestuĭ mare Dumnedeŭ, care cu tótă neascultarea omuluĭ, cu tótă neînţelepciunea luĭ, totuşĭ nu l'a părăsitŭ după cum merita, ci în tot timpulŭ şi totŭ-dé-una a veghiatŭ asupră-ĭ, cercetându-lŭ şi învĕţându-lŭ prin bărbaţĭ alesĭ, cu tóte că elŭ vaĭ! întunecatŭ şi orbit de pasiunĭ şi plăcerĭ, în locŭ să se apropie de dênsulŭ, din ce în ce maĭ multŭ, s'a depărtatŭ. Si ca probă despre acésta, n'aveţĭ de cât să deschideţĭ Istoria lumeĭ şi veţĭ

vedea acea stare deplorabilă, in care se afla omenirea atuncĭ la venirea Mesieĭ, în cât ceĭ maĭ înţelepţĭ aĭ păgânismuluĭ diceaŭ că omenirea nu se póte îndrepta fără ajutorulŭ uneĭ puterĭ Divine.

Să cântămŭ fraţilorŭ, să cântămŭ mărirea părinteluĭ celuĭ bunŭ, care fiindu-ĭ milă de cununa operilorŭ séle, îĭ értă totŭ trecutulŭ, şi astădĭ trimeţêndu-ĭ pre unicŭlŭ şi iubitulŭ sĕŭ Fiiŭ spre a o mântui, îĭ descopere în gradulŭ celŭ maĭ în altŭ dragostea cea mare ce'a avutŭ pentru omŭ, pentru care Evangelistulŭ Ión dice: «*Atât a iubitŭ Dumnedeŭ lumea în cât şi pre iubitulŭ sĕŭ Fiiŭ l'a datŭ*.»

Mare este puterea luĭ Dumnedeŭ în casulŭ de faţă, şi cu atât maĭ mare, cu câtŭ Fiiulŭ sĕŭ prin umila sea nasçere, pune pétra fondamentală a Impărăţieĭ séle Cerescĭ, pentru care s'a pogorâtŭ din sînulŭ Părinteluĭ sĕŭ, învĕţându-ne prin însuşĭ esemplulŭ sĕŭ de la primulŭ pasŭ în acéstă lume, virtuţĭ, precum: supunerea, umilinţa, pacienţa, deslipirea de bunurile pământescĭ. Aşa, câcĭ ce vedemŭ la acéstă nascere a Fiiuluĭ luĭ Dumnedeŭ? Fiiŭ alŭ secoluluĭ, deştéptăte şi ia aminte.

Acela ce acolo susŭ în Cerŭ este încungiuratŭ de lumină şi puternice cete Cerescĭ, să nasce în eslea din pescera de la Bethleem, în întunericulŭ celŭ maĭ profundŭ alŭ nopţeĭ, streinŭ şi lipsitŭ de orĭ ce ajutorŭ! Acela ce a ornatŭ aşa de frumosŭ universulŭ, dotându-lŭ cu diferite forme unele de cât altele maĭ perfecte, unele de cât altele maĭ frumóse, unele de câtŭ altele maĭ încântătóre, stăpânulŭ şi Domnulŭ Domnilorŭ, Regele Regilor şi Imperatorulŭ Imperatorilorŭ, celŭ ce are scaun Cerulŭ, aşcernutŭ picórelorŭ pământulŭ, şi se învestmêntéză cu lumina ca cu o haină, după cum cântă Regele Profetŭ; se nasce în cea maĭ mare simplitate şi sărăcie, lipitŭ chiarŭ de unŭ patŭ şi înfăşurăturĭ, pe cari i le ofera eslea dobitócelorŭ, la care se împlinesce cuvêntulŭ: «*Boulŭ a cu-*

noscutŭ pre Domnulŭ sĕŭ; érĕ Israel nu m'a cunoscutŭ pre mine.» Nu se vede în juru-ĭ nicĭ o mărire, nicĭ o strălucire de ornamente, nicĭ unŭ felŭ de pompă de care ochiĭ noştri sîntŭ izbiţĭ la naşcerea celorŭ marĭ, la nascerea celorŭ puternicĭ aĭ pămêntuluĭ.

Si ce sûntŭ acestea? nimicŭ altŭ, de cât o lecţie dată orgoliuluĭ omenescŭ, care trebue a se sfărăma înaintea esleĭ de la Bethleem. O lecţie dată omuluĭ superbŭ, care trebue a recunósce în nascerea Fiiuluĭ luĭ Dumneḑeŭ, că umilinţa acestuĭ Mântuitorŭ alŭ luĭ este singura cale prin care póte intra în bunurile ce numaĭ orgoliuluĭ sĕŭ l'a făcutŭ să le pérdă; că în înjosire şi sărăcie Dumneḑeŭ —Omulŭ vine la noĭ, spre a ne liberea de robia păcatuluĭ şi tirania patimilorŭ.

Să învĕţămŭ dară de aci cu toţiĭ, că mărirea nu stă în origina familieĭ, în nascerea pompósă, în rangurĭ, etc. ci în viéţa virtósă, care singură numaĭ, póte şi a ne înălţa la demnitatea nóstră, şi a ne aduce adevĕrată mărire, pre cum s'a vĕḑutŭ adesea bărbaţĭ necunoscuţĭ prin nascere, dară deveniţĭ ilustri prin faptă; şi de multe orĭ chiar cântaţĭ de Mirésa nouluĭ născutŭ, adică de St. Biserică.

Prin urmare dară, în faça esleĭ de la Bethleem, înceteze orĭ ce pretenţiune de nascere, de avere, séŭ alte titlurĭ pământescĭ, adesea sorginte a tot felulŭ de rele simţitóre; veştejéscă-se ca flórea dimineţeĭ, péră ca visulŭ nopţeĭ, şi lupte-se omulŭ, lupte-se fie-care a se mări, a se încununa prin fapte laudabile, la practicarea cărorŭ St. Biserică n'a încetatŭ a ne chema tot-dé una, după cum şi Mirile sĕŭ a făcutŭ pe cât timpŭ s'a aflatŭ pe pămêntŭ. Lupte-se ḑicŭ, căcĭ numaĭ ast-felŭ vomŭ putea deveni demni a cănta mărirea luĭ Dumneḑeŭ şi a Domni între noĭ Pacea, care ni s'a anunciatŭ de îngerescululŭ Corŭ: «*Si pre pămêntŭ pace.*»

Ce cuvêntŭ dulce! «*Pace pre pămêntŭ*»! Iubiţilorŭ,

ne ascultarea primuluĭ omŭ a atrasu după sine şi perderea păceĭ, de care se bucura în primele ḑile ale creatiuneĭ séle. Din acéstă causă a urmatŭ pentru omŭ, luptă cu Dumneḑeŭ, lupta cu semenulŭ sĕŭ, luptă chĭar cu sine însuşĭ, lupta care ĭ a făcutŭ ḑilele amarĭ. Secolĭ a trecutŭ şi niminĭ i-a maĭ pututŭ reda acéstă pace perdută, nicĭ îngerŭ, nicĭ omŭ, fără numaĭ acestŭ noŭ născutŭ, Fiiulŭ luĭ Dumneḑeŭ, pentru care Profetulŭ Isaia cu 700 anĭ înainte de nascerea sea l'a numitŭ *Domnulŭ Păcei*; şi Regele Profetŭ a preḑisŭ, *că în ḑilele lui va răsări dreptate şi multă pace*, ceea ce a şi urmatŭ în adevĕrŭ, căcĭ Elŭ prin sacrificiulŭ sĕŭ de cruce, sfărămândŭ păretele celŭ din miḑlocŭ alŭ vrajbeĭ, după cum cântă Biserica, a pusŭ pacea, séŭ maĭ bine a împăcat pre omŭ cu Dumneḑeŭ, şi noĭ numaĭ sûntemŭ fiĭ aĭ urgieĭ Dumneḑeescĭ, ca pînă aci; a pusŭ pacea între noĭ şi semenulŭ prin caritate, din care resultă fapta cea bună şi frumósă, şi unirea frăţéscă; în fine ne-a împăcatŭ şi cu noĭ înşine, prin pacea consciinţeĭ, căpătată prin împlinirea datoriilorŭ.

După cum vedeţĭ fraţilorŭ, Fiiulŭ luĭ Dumeḑeŭ venindŭ în lume, nu se numesce, nicĭ Domnulŭ măririĭ, nicĭ alŭ bogăţiilorŭ,—idolulŭ omeniriĭ,—nicĭ alŭ altorŭ titlurĭ, pentru căpătarea cărorŭ orgoliosulŭ fiŭ alŭ secoluluĭ îşĭ sacrifică totulŭ pênĕ şi onórea, lucrulŭ celŭ maĭ preţiosŭ alŭ omuluĭ. Nu, ci se numesce Domnulŭ *păcei*, ca trăsură caracteristică a Impărăţieĭ séle, şi pentru care n'a încetatŭ în totŭ cursulŭ vieţeĭ séle pămêntescĭ a o repeta şi recomanda Discipolilorŭ sĕĭ ḑicêndu-le: « *Pace vóĕ, Pacea mea daŭ vóĕ, Pacea mea lasŭ vóĕ* ».

Si ce póte fi maĭ de doritŭ ca *pacea*? nimicŭ fraţilorŭ, de óre-ce numaĭ ea póte da omuluĭ repaosŭ; fiindŭ-că celŭ-ce vieţuesce în pace, vieţuesce liniştitŭ şi mulţumitŭ; pentru care cu dreptulŭ dară este maĭ pre susŭ

de orĭ ce bunŭ pămîntescŭ. Lipsesce ea din sufletulŭ nostru, din familia nóstră, din naţiunea nóstrĕ, în vanŭ atuncĭ orĭ ce bunurĭ de cari amŭ fi încungiuraţĭ. Fie dară iubiţilorŭ, pacea luĭ Christos în voĭ, în familia vóstră şi în tóte relaţiunile vóstre sociale.

Eĭ! cândŭ amŭ avea înţelepciunea să conservămŭ între noĭ pacea luĭ Christos, apoĭ să fimŭ convinşĭ că singură ne va duce acolo unde venitorulŭ crestinuluĭ şi venitorulŭ Românuluĭ este scrisŭ cu litere de aurŭ în cartea vieţeĭ. Da! căcĭ atuncĭ Domnulŭ va fi cu noĭ; şi apoĭ când Domnulŭ este cu noĭ, *nimini în contra nóstră* ḑice Psalmistulŭ.

Dară pentru a ajunge acolo, unde Domnulŭ *Păcei* voesce a-ne duce; pentru a ne putea bucura de fructele acesteĭ bine făcĕtóre Păcĭ, ne trebue bună voinţă cu care se termină armoniósa cântare Ingeréscă: «*Bună voinţă întru ómeni*» Da, bună voinţă, negreşitŭ pentru a urma în totulŭ Mântuitoruluĭ nostru, căcĭ numaĭ prin o bună voinţă tare şi statornică vomŭ putea învinge totulŭ, orĭ, cât de spinósă va fi calea pe care ne va conduce. In acésta ne încredinţéză însuşĭ împrejurările nóstre de fiecare ḑi. Fără bună voinţă scițĭ că nimicŭ nu se póte face, orĭ cât de uşure arŭ fi lucrulŭ. Apoĭ daca acésta se întâmplă cu lucrările ordinare, cu atât maĭ multŭ în faptulŭ mântuireĭ omuluĭ. Acésta însuşĭ Iisus ne-o arată cu ocasiunea vindecăreĭ slăbănoguluĭ de 38 de anĭ, de la scăldătórea Bitezda, pe care 'l întrébă: «*Voesci să fii sănătos*? Inţelegeţĭ pentru ce acésta, nu dóră că Dumneḑeŭ nu-arŭ putea prin diferite midlóce ca să ne mântuéscă, ci îĭ place să ţină socotélă de voinţa nóstră, acéstă facultate care dă totŭ preţulŭ faptelorŭ nóstre, şi după întrebuinţarea căria putemŭ fi demnĭ de recompensă séŭ pedépsă; altŭ felŭ omulŭ n'arŭ avea nicĭ unŭ meritŭ.

Insuşĭ sânta Fecióră n'a devenitŭ mama luĭ Iisus Christos, de câtŭ atuncĭ când cu voinţă liberă ş'a datŭ con-

simţimêntulŭ către Ingerul vestitorŭ: «*Iată serva Domnului, fie mie după cuvêntulŭ teŭ*».

Fraţĭ chreştinĭ, daca spre nenorocirea nóstră ne vomŭ lăsa în moliciune şi vomŭ neglige aceste virtuţĭ, în vanŭ va fi pentru noĭ nascerea Fiiuluĭ luĭ Dumnedeŭ; în vanŭ totŭ sacrificiulŭ luĭ pentru noĭ; căcĭ nu vomŭ putea cu demnitate a călca pragulŭ acestuĭ sântŭ locaşŭ, pentru a aduce închinăciunile nóstre celuĭ din eslea pescereĭ din Bethleem, nu vomŭ fi demnĭ a purta numele de chreştinĭ, séŭ unşĭ aĭ luĭ Dumnedeŭ. Si apoĭ în astŭ-felŭ de stare, n'am mâhni pre cel maĭ mare bine-făcĕtorŭ alŭ nostru; pre acela care pentru dragostea nóstră n'a cruţatŭ nicĭ chiar pre iubitulŭ sĕŭ Fiŭ, pe acela în fine fŏrĕ care: o di, o oră, unŭ singurŭ momentŭ n'am putea esista, după cuvîntulŭ Psalmistuluĭ: «*Intorcênduţi tu faţa tea tóte se vorŭ turbura*».

Nu credŭ iubiţilor, să se afle printre noĭ ver-unulŭ, care să ne socotéscă acestea, şi să nu doréscă viéţa pacifică la care Christos şi biserica sea ne chiamă.

De aceea dară, spre mărirea luĭ Dumnedeŭ să dicem cu toţiĭ în inimile nóstre.

Dulce Iisuse! daca pînă acumŭ n'amŭ avutŭ, póte, o viéţă potrivită cu scopulŭ pentru care Tu aĭ bine voitŭ să viĭ în lume, Te rugămŭ, értă trecutulŭ nostru; căcĭ acumŭ promitemŭ în faţa Tea, că de astădĭ înainte vomŭ fi aĭ teĭ; Legea Tea cea sântă va fi conductórea nóstră în tóte faptele. Pentru Tine şi sânta Ta Lege care este dreptatea şi adevĕrulŭ vomŭ sacrifica totulŭ, pênĕ şi viéţa de va fi necesariŭ, ca astŭ-felŭ să putemŭ odată, colo susŭ a cânta cu cetele spirituale măririle Dumnedeescĭ. Amin.

Preot: **I. Constantinescu.**

VORBIRILE

PREOTULUI DE SAT CATRE POPORANII SEI

A XII-a VORBIRE

ŞI

INTÈIA DESPRE A DOUA PORUNCA DUMNEDEEASCA

Fraţilorŭ!

Ore maĭ ţineţĭ voĭ minte, câte sunt tóte poruncile Dumnedeeştĭ? Eŭ v'am spus că tóte ele sunt dece. Dér câte poruncĭ v'am esplicat eŭ vouĕ pân'acum? Numaĭ una:

Eŭ sânt Domnul Dumnedeul tĕŭ, să n'ai alţi Dumnedei afară de Mine. Dér porunca a doua, care este? şi cum se citeşte ea? Iată cum se citeşte: *Să nu-ţi faci ţie chip cioplit, nici tótă asemănarea a câte sunt în cer sus, pre pămênt jos, in apă şi subpt pămêntŭ: să nu le închini lor, nici să le slujeşti.* Aţi auditŭ, fraţilor, cum se citeşte a doua poruncă: *să nu-ţi faci chip cioplit* etc. Aci sunt multe lucrurĭ ne inţelese pentru voĭ; ascultaţĭ dér cu tótă luarea aminte cele-ce am să vĕ esplic pentru a doua poruncă a luĭ Dumnedeŭ.

EXPLICARE

Ce va să dică: *Să nu-ţi faci ţie chip cioplit?*

Va să dică: să nu ţĭ facĭ nicĭ-un idol saŭ statue, — fiind-că idol va să dică statue; nu sculpta saŭ ciopli din lemn, saŭ din pétră, nu turna din aramă, saŭ din fer,

nicĭ din argint şi aur, nicĭ din veri-ce metal să nu-ţĭ facĭ idol saŭ statue.

Dér cuvintele: *nicĭ tótă asemănarea a câte sunt în cer sus?*

Iată şi acestea ce va să dică: d'asupra ta sus, tu vedĭ sórele, luna şi stelele; să nu facĭ nicĭ un idol saŭ statue asemenea acestora, care să semene saŭ să închipuéscă pe sóre, pe lună saŭ pre stele.

Dér cele-lalte cuvinte ale acesteĭ poruncĭ? *şi a câte sunt pre pămênt jos, în apă şi sub pămênt: să nu te închinĭ lor, nici să le serveşti?*

Aceste cuvinte spun lămurit, că pre pămênt jos sunt păsărĭ, fiară, dobitóce, şerpĭ şi multe alte lighióne de mare. Pentru aceea, când Dumnedeŭ dice: să nu-ţĭ facĭ nicĭ tótă asemănarea, cu acésta 'ţĭ porunceşte: să nu-ţĭ facĭ idol saŭ statue, care să semene saŭ să închipuéscă saŭ păsere, saŭ fiară şi dobitioc, nicĭ om, nicĭ peşte saŭ şérpe. Se nu ţĭ facĭ nicĭ uă statue saŭ idol, care să închipuéscă vre-o făptură de pre pămênt, saŭ din apă; să nu te închinĭ acestor idoli, ca unor Dumnedeĭ, să nu le slujeştĭ, ca când eĭ ar fi Dumnedeiĭ tĕĭ.

Dér voĭ póte că veţĭ dice: cine va fi acela dintre noĭ, care să se gândéscă, ca să şĭ facă idoli şi să se închine lor ca unor Dumnedeĭ? S'a maĭ audit óre vre-o dată ceva de felul acesta

Mărire prea puternicului Dumnedeŭ! printre noĭ chreştiniĭ idoliĭ sunt nişte lucrurĭ, care nu se vĕd. Dér tocmaĭ pentru aceea şi este bună pentru noĭ a doua poruncă, căcĭ ea ne arată deosebirea nóstră a Chreştinilor de alte némurĭ streine ce nu sunt Chreştinĭ. Au fost, şi chiar şi acum sunt popóre întregĭ carĭ nu şciŭ şi nu cunosc pe adevĕratul Dumnedeŭ, nu sciŭ nicĭ să se închine, nicĭ să se róge adevĕratuluĭ Dumnedeŭ. Aceştĭ ómenĭ nenorocițĭ, ne sciind pe adevĕratul Dumnedeŭ, Făcĕtorul tuturor făpturilor, aŭ născocit Dumnedeĭ mincinoşĭ, şi

s'aŭ închinat făpturei, iar nu făcĕtorului. Alţiĭ, ca şi nisce orbĭ, aŭ gândit că sórele, luna şi stelele sunt Dumnedeĭ. Alţiĭ, şi maĭ mult orbĭ de cât ceĭ-l alţĭ, aŭ cunoscut ca Dumnedeĭ, ómeniĭ muritorĭ, păsările, boiĭ, pisicile, balauriĭ, crocodiliĭ şi maĭ multe alte făpturĭ. Sĭ-aŭ făcut idoli, asemenea acestor făpturĭ, şi se închină şi le slujesce ca unor Dumnedeĭ. Nisce ast-fel de ómenĭ nenorociţĭ se numesc păgânĭ, închinătorĭ de idoli, iar credinţa lor cea spurcată — idololatrie, saŭ închinare de idolĭ. Vedeţĭ voĭ, fraţilor, cât de nenorociţĭ şi orbiţĭ sunt aceştĭ ómenĭ, cariĭ nu cunosc adevĕrata credinţă creştină; cariĭ nu cunosc pe adevĕratul Dumnedeŭ creştinesc; cariĭ nu învaţă credinţa Bisericeĭ nóstre drept măritóre? Prea bunul Dumnedeŭ voesce să ne desparţă de aceştĭ nenorociţĭ, când ne poruncesce prin a doua poruncă: sĕ nu-ţĭ facĭ ţie idolĭ, cariĭ se închipuiască lucrurĭ ce s'ar afla în cer sus, şi pre pămént jos, sub pământ, în apă; să nu vĕ închinaţĭ lor şi nicĭ să le slujiţĭ.

Fraţilor! mulţumiţĭ luĭ Dumnedeŭ şi diua şi nóptea, că sunteţĭ Creştinĭ, iar nu păgânĭ; v'aţĭ născut în sînul drept măritóreĭ credinţe, iar nu în aceea jidovéscă, turcéscă saŭ idoléscă; cum că voĭ aţĭ crescut şi trăiţĭ, ca a casă, în sînul sfinteĭ Bisericĭ drept măritóre, care este înfrumuseţată cu sfinte icóne, cu icóna Mântuitoruluĭ Christos, a Prea curateĭ Fecióreĭ Marieĭ şi de cetele sfinţilor mucenicĭ. Cinstiţĭ şi vĕ închinaţĭ acestor sfinte icóne; pentru că acésta ne poruncesce să facem şi sfânta nóstră Biserică drept măritóre.

Si cum ne poruncesce şi ne învaţă ea ca să ne închinăm sfintelor icóne?

Ascultă. Eŭ te întreb: ce este icóna, spre esemplu icóna Sf. Nicolae, făcĕtorul de minunĭ? Tu la acéstă întrebare răspunde'mĭ ast-fel: icóna Sfântuluĭ Nicolae, este chipul Sf. Nicolae, iar nu însuşĭ Sfântul Nicolae. Icóne de ale Sfântuluĭ Nicolae suut multe, dér Christos este numaĭ unul,

Sfântul Nicolae asemenea este numaĭ unul. Ţine bine minte, că or-ce icónă este numaĭ chipul aceluia, pre care el închipuesce icóna. Dér pentru ca să poţĭ tu înţelege şi maĭ bine, eŭ îţĭ voiŭ da un esemplu: când tu te uiţĭ în oglindă, séŭ într'o apă limpede tu 'ţĭ vedĭ într' ênsele chipul tĕŭ; dér tu sciĭ bine că în oglindă saŭ în acea apă nu eştĭ tu, ci numaĭ chipul tĕŭ. Tot ast-fel te gândesce şi despre icóne, adecă, că icónele sunt numaĭ chipurile acelora ce sunt zugrăviţĭ pre ele, iar nu însuşĭ lucrul. Tu vedĭ de esemplu: Naşterea luĭ Christos, Botezul, Invierea, etc., — gândesce-te, că aceste icóne nu sunt însăşĭ Nascerea Botedul, saŭ invierea, ci numaĭ chipurile carĭ arétă aceea cum s'a născut Christos, s'a Botezat şi a înviat. Maĭ încolo: tu vedĭ icóna, care închipuesce pre Christos, răstignit pre cruce: atuncĭ tu te gândesce că acéstă icónă nu este însuşĭ Christos, ci este numaĭ chipul, care arétă aceea, că Domnul nostru Iisus Christos a fost răstignit şi a murit pentru mântuirea nóstră. Crucĭ asemenea sunt fórte multe, — în fiecare biserică sunt câte-va, — dér Christos adevĕratul nostru Dumnedeŭ este numaĭ unul, or şi unde şi pre or şi ce cruce ar fi El închipuit. Tu maĭ vedĭ deosebite icóne, care arată pre prea Sfânta Fecióră, Născetórea de Dumnedeŭ, gândeşte-te, că tóte aceste icóne sunt numaĭ nisce închipuirĭ, care înfăţişéză tot pre aceea-şĭ Născĕtóre de Dumnedeŭ, — numaĭ pre una, de şi în deosebite chipurĭ, pentru că Ea s'a arĕtat ómenilor în maĭ multe chipurĭ; şi pre cum s'a arĕtat, aşa s'a şi zugrăvit pre Sfânta icónă.

Si aşa tu ţine bine minte, că sfintele nóstre icóne, sunt numaĭ închipuirĭ ale sfinţilor, iar nu chiar acele persóne. Adecă, pre icóne se zugrăvesce chipul luĭ Dumnedeŭ, închipuirea faptelor celor marĭ ale luĭ Dumnedeŭ, chipul Născĕtóreĭ de Dumnedeŭ, chipurile sfinţilor luĭ Dumnedeŭ, dér numaĭ chipul luĭ Dumnedeŭ şi ale sfin-

ţilor Luĭ, iar nu însuşĭ Dumnedeŭ, nu sunt chiar sfinţiĭ luĭ Dumnedeŭ.

Dér óre pentru ce să se scie şi sĕ se ţie bine minte tóte acestea?

Pentru aceea ca sĕ nu îndumnedeim icónele, ca tu în simplitatea saŭ în nesciinţa ta de carte, se nu gândescĭ că icónele, ar fi dumnedeĭ. Gândeşte-te bine şi înţelege bine, că precum este pĕcat d'a nu cinsti sfintele icóne, tot aşa este pécat d'a îndumnedei sfintele icóne, de a-le socoti ca pre nisce Dumnedeĭ.

Cum dar trebue sĕ cinstim sfintele icóne?

Iată cum: «cinsteşte icóna, dér n'o îndumnedei; cinsteşte icóna, dér nu pentru însăşĭ icónă, ci pentru acela pe care'l închipueşte. Inchină-te chipuluĭ, iar mintea şi inima le înalţă către chipul cel dintêiŭ, aducêndu-ţĭ aminte de cele-ce dice sântul Sobor de la Niceea, cum că cinstea sĕ reduce la chipul cel dintêiŭ.

Dér tu veĭ dice: aci nu sunt înţelese pentru mine tóte cuvintele ce aĭ dis, saŭ póte că tu nu înţelegĭ nimic?

'Ţĭ voiŭ vorbi dér şi maĭ simplu: fie în biserică, fie a casă la tine, fie şi pe drum tu vĕdênd sfintele icóne îndată te închină lor; te închină şi le sărută, iar cu mâĭnele tale murdare să nu te atingĭ de dênsele, nu face nimicŭ necuviincios în faţa lor; iubeşte-le, aĭ către dênsele evlavie, cinsteşte-le şi te teme de ele; pentru că ele sunt icóne sfinte şi de Biserică stropite cu apă sfinţită, şi sunt odóre bisericeştĭ. O ast-fel de cinstire a sfintelor icóne se numeşte cinstire vĕdută; acéstă cinstire sĕ cuvine icónelor, ca unor odóre bisericeştĭ. Dér împreună cu acéstă cinstire vĕdută sĕ uneştĭ şi cinstirea cea nevĕdută ce se face cu mintea.

Dér în ce stă cinstirea icónelor cea nevĕdută?

Maĭ sus s'a dis: închină-te icóneĭ, iar mintea şi inima ta le înaltă către chipul cel dintêiŭ: priveşte cu ochiĭ teĭ sfânta icónă, iar cu gândul şi cu mintea ta gîndeştete

la acela, care este zugrăvit pre icónă. Cu trupul tĕŭ te închină icónei, iar cu sufletul şi cu inima ta privindu-o, îţi închipueşte pre acela căruia tu te închinĭ. Tu te închinĭ spre esemplu înaintea icóneĭ sfântuluĭ Nicolae şi dicĭ: sfinte părinte *Nicolae*, rógă-te luĭ Dumnedeŭ pentru mine pĕcătosul; atuncĭ tu gândeştete că nu te rogĭ icóneĭ, ci te rogĭ chiar sfântuluĭ Nicolae; închipueşte-ţĭ că nu icóna sfântuluĭ Nicolae se rógă pentru *tine,* ci însuşĭ sfântul Nicolae. Tu te rogĭ înaintea icóneĭ Născĕtóreĭ de Dumnedeŭ şi dicĭ: Prea sfântă Născĕtóre de Dumnedeŭ, mântueştene pre noĭ; atuncĭ tu éră-şĭ gîndeştete şi aĭ în mintea şi gîndul teŭ chiar pre Prea sfânta Născĕtóre de Dumnedeŭ şi înţelege bine, că nu se rógă pentru tine icóna Născĕtóreĭ de Dumnedeŭ, ci însăşĭ Născĕtórea de Dumnedeŭ, se rógă pentru mântuirea ta. Tu staĭ şi te rogĭ înaintea sfinteĭ Crucĭ a luĭ Christos şi dicĭ: Dómne Iisuse Christóse, Dumnedeul nostru, milueşte-ne pre noĭ; atuncĭ te gêndeşte şi înţelege bine cum că tu nu te rogĭ cruciĭ ca luĭ Dumnedeŭ, că nu e crucea care te milueşte, ci te milueşte şi primeşte rugăciunea ta însuşĭ Christos Dumnedul nostru, al căruĭ chip numaĭ îl vedĭ tu zugrăvit pre cruce; tot ast-fel te rógă tu înaintea fie-căreĭ icóne, ast-fel cinsteşte or-ce icónă; într'acésta şi stă cinstea icóneĭ cea nevĕdută adecă din lăuntrul inimeĭ.

Dér pentru că maĭ bine să sĕ întăriéscă în mintea ta acéstă sfântă învĕţătură, iată despre ce aĭ să te gîndeştĭ: tu aĭ primit, să dicemŭ aşa, de la fiiul teŭ, care să află dus departe de tine o scrisóre saŭ o carte. Acéstă carte saŭ scrisóre este fórte scumpă pentru tine; tu te tot uiţĭ la ea şi tot nu te saturĭ privind'o; ascultĭ şi tot ascultĭ tóte cuvintele cuprinse într'ênsa, o săruţĭ şi o păstredĭ într'un, loc cuviinciosŭ şi te superĭ pre toţĭ aceea, cariĭ, 'şĭ ar-fi închipuit să rîdĕ de dênsa, saŭ ar fi umblat cu dînsa fără respect. Ore pentru ce le facĭ tu tóte acestea? Puterea nu stă în scrisóre, ci într'aceea că acéstă scrisóre este

trimisă de la fiiul teŭ. Tu te uĭţĭ şi priveştĭ cu ochiĭ acéstă scrisóre, iar cu sufletul printrînsa te uĭţĭ şi vedĭ pre fiiul teŭ. Ascultĭ cuvintele scrise pre hârtia acesteĭ scrisorĭ, dér gîndeştĭ şi audĭ vorbind chiar pe fiiul teŭ. Tu săruţĭ scrisórea, iar cu inima îmbrăţişezĭ chiar pre fiiul teŭ. C'un cuvênt: tu te uĭţĭ la scrisóre; dér în acelaşĭ timp tot sufletul teŭ, tótă inima şi ochiĭ teĭ, tot sufletul teŭ nu sunt în scrisóre, ci în dreptate către fiiul teŭ şi sunt unite cu el. Inţelegĭ tu acum; cum şi în ce chip în acelaşĭ timp se póte ca cu ochiĭ să vedĭ, una, iar cu gîndul, cu sufletul sĕ fiĭ unit cu alta? Tot ast-fel judecă şi despre cinstirea sfintelor icóne. Rógă-te, închină-te şi sărută sfânta icónă; dér tot în acelaşĭ timp tóte gîndurile téle, tot sufletul şi inima ta, tot respectul tĕŭ sĕ fie cu acela, să se înalţe către acela, la care arată icóna, saŭ la acela care este zugrăvit pre icónă.

Acum să maĭ repetăm în maĭ puţine cuvinte aceea ce am spus pîn'acum despre a doua poruncă Dumnedeéscă Ascultaţĭ, fraţilor:

1. Adoua poruncă se citeşte ast-fel: *Sĕ nu'ţi faci ţie chip cioplit nici tótă asemănarea, a câte sunt în cer sus, pre pămênt: sĕ nu te închini lor, nici sĕ le servești.*

2. A doua poruncă Dumnedeească o putem înţelege ast-fel: să nu'ţĭ facĭ nicĭ un fel de idol, care sĕ înfăţişeze vre-o făptură óre-care pământéscă saŭ cerécă, saŭ de prin ape, — sĕ nu'ţĭ facĭ, să nu te închinĭ saŭ sĕ slujeştĭ lor. Alt-fel făcênd tu nu veĭ fi Chreştin, ci idololatru saŭ închinător de idol.

3. Inchinăte; şi slujeşte unuĭ Dumnedeŭ adevĕrat, care este Iisus Christós şi cinsteşte sfintele icóne, chreştineştĭ.

4. Sĕ ştiĭ, că sfintele icóne suntŭ numaĭ nişte chipurĭ, arĕtarea unor lucrurĭ, iar nu însuşĭ lucrul; va sĕ dicĕ ţine bine minte, că icónele nu sunt Dumnedeĭ.

5. D'aci tu poţi înţelege, că rugêndu-te înaintea icónelor, rugăciunea ta, închinăciunea ta, or-ce cinstire şi evlavie cu mintea se înalţă către Dumnedeŭ şi către sfinţii, carii sĕ înfăţişéză saŭ se zugrăvescŭ pre sfintele icóne.

Acum s'ar fi cuvenit, fraţilor, sĕ vĕ maĭ spun, care este păcatul în protiva poruncii a doua, prin care am putea sĕ o călcăm saŭ să păcătuim în vre-un chip órecare înprotiva eĭ. Dér fiind că cuvêntul meŭ şi aşa a fost prea mare: apoĭ, pentru ca sĕ nu vĕ obosesc mult, sĕ lăsăm acésta pentru vorbirea fiitóre. Iar acum să sfîrşim cuvêntul nostru şi să dăm Domnuluĭ Dumnedeŭ mulţumire şi închinăciune, că El prea bunul nostru Părinte nu numaĭ că ne a învrednicit ca să'l cunóştem pre Dînsul si pre sfinţiĭ ceĭ ce sunt plăcuţiĭ Luĭ cu mintea nóstră, ci ne-a şi învrednicit ca să'l vedem pre El şi pre eĭ cu ochiĭ noştriĭ pre sfintele icóne, şi să ne rugăm Luĭ, ca să ne învrednicéscă óre-când, ca să'l vedem şi pre El şi pre sfinţiĭ Luĭ, nu numaĭ pre icóne, ci în persónă, faţă în faţă întru împărăţia sea. Amin.

Preot: **Sp. Bădescu.**

CUVÊNTU
LA DUMINICA FLORIILOR

DESPRE IMPARTASIRE

Moisi, Moisi, nu te apropia aicĭ; deslégă încălţămintele picórelor téle, că locul în care staĭ tu sânt este. (Eşire, 3,5.)

Fraţilorŭ,

Iată, peste şése ḑile vomŭ avea Sântele Pasce, care este ḑiua mântuireĭ neamuluĭ omenescŭ. Pentru acésta Sânta biserică, vĕḑêndu-ne adunaţĭ astăḑĭ în sînulŭ sĕu, se bucură şi nu încetéză a ne mângâia şi a ne da consiliele séle prin cari să ne putemŭ conduce cu fericire în căile acesteĭ vieţĭ, şi se ne facemŭ demnĭ de fericirea eternă. Acéstă dorinţă a bisericeĭ se vede din următórele cuvinte adresate luĭ Moisi, şi pe cari le adreséză şi către noĭ, de óre-ce, ca şi Moisi, avemŭ a ne atinge de cele sânte.

Pe când Moisi păscea turmele pe lôngă muntele Horebŭ, vĕḑu într'uă ḑi uă flacăre de focŭ, în miḑloculcăreĭ ardea unŭ rugŭ fără a se mistui. Moisi se spăimêntă de acéstă vedere miraculósă şi se decide a se apropia spre a vedé maĭ bine. Dérŏ, de uă dată uă voce misteriósă strigă cŏtre dênsulŭ ḑicêndŭ: *Moisi! Moisi nu te apropia, aici, deslégă încălçiamintele din picióreie téle, că loculŭ în care stai sântu este.* Scóterea încalçiaminteĭ din picióre nu este altŭ ce-va de câtŭ, că la popórele orientale şi în specialŭ la judeĭ, era în usŭ cândŭ intra cineva în templu, séŭ într'unŭ altŭ locŭ sânţitŭ, să-şĭ scóţă încalciamintea; care lucru însemna curăţenia trupuluĭ şi a sufletuluĭ de ori-ce ar fi fostŭ nepotrivitŭ cu sanctitatea loculuĭ.

Eĭ bine déră, vĕḑurămŭ cum D ḑeŭ a respinsŭ pe Moise, când a vĕḑutŭ apropiarea luĭ cea cu ne băgare de sémă, déră despre noĭ ce vomŭ ḑice, fraţilorŭ, Căcĭ iată asceptămŭ venirea ḑileĭ celeĭ glorióse, în care s'a lucratŭ mântuirea lumeĭ, asceptămŭ, ḑicŭ, a ne uni cu Iisus Christos prin cuminecarea cu corpulŭ şi sângele seŭ celŭ prea sântŭ? Nimicŭ nu vomŭ ḑice altŭ, de câtŭ că acea voce misteriósă şi acum străbate prin sufletele nóstre, apropiându-ne de corpulŭ şi sângele Domnuluĭ. Spre a

ne convinge şi maĭ bine, iată voiŭ arĕta însemnĕtatea acesteĭ prea sânte taine şi gravitatea responsabilităţeĭ, décŏ ne am apropia cu ne vrednicie.

Fraţilorŭ. Genulŭ umanŭ, prin pĕcatulŭ celuĭ d'ântéiŭ omŭ, a perdutŭ fericirea pe care i-o dedese D-ḑeŭ în Paradisŭ. Si ast fel perḑênd'o a umblatŭ rătăcindŭ în întunericŭ şi tăvĕlindu-se în noroiulŭ pĕcatuluĭ ereditatŭ Déră ce ḑicŭ? D-ḑeŭ de şi condamnase omenirea pentru pĕcatulŭ strămoşuluĭ, ênsă *Elŭ nu voesce mórtea pĕcătosului, ci să se întórcă şi să fiă viŭ.* Elŭ ca unŭ Tată pré bunŭ, care nicĭ uă dată nu uită pe fiiĭ sĕĭ, şi nu încetéză a veghia, n'a voitŭ a maĭ lăsa omenirea în miseria de maĭ nainte, ci a chĭamat'o, ca şi cum ar fi ḑisŭ: veniţĭ fiiĭ meĭ la mine şi mĕ cunósceţĭ, căci eŭ suntŭ Tatălŭ vostru; numaĭ umblaţĭ dupĕ plăcerile inimelorŭ vóstre, căcĭ aţĭ putreḑitŭ zăcêndŭ întru pĕcate. Ne trimite, pe Iisus Christos Unicul sĕŭ fiŭ ḑicênd: *acesta este fiulŭ meŭ celŭ iubitŭ întru care bine am voitŭ, pe acesta să ascultaţi*. Domnulŭ nostru Iisus Christos, raḑa Tatăluĭ cea luminósă, prin venirea sea în lume, ne a rescumpĕratŭ din captivitatea, în care eramŭ căḑuţĭ prin amăgire, s'a adusŭ pe sine sacrificiŭ pentru salvarea nóstră şi ne a ḑisŭ: «Eŭ suntŭ calea vieţeĭ.» Prin pogorîrea sea din cerŭ pe pĕmântŭ şi petrecerea cu ómeniĭ Dumneḑeirea s'a unitŭ cu omenirea, cele ceresci s'aŭ unitŭ cu cele pământesci. Genulŭ umanŭ, care se depărtase de la D-ḑeŭ prin pĕcatŭ, asa, că între omŭ şi D-ḑeŭ era unŭ zidŭ ne străbătutŭ, prin Iisus Christos omulŭ s'a apropiatŭ de dênsulŭ, surpându-se acelŭ zidŭ, acea perdea négră ce ne despărţia, dupre cum ḑice Sântulŭ Apostolŭ Paulŭ către Efeseni pe cari îĭ convertise la credinţa creştină: «*Voi cari óre când eraţi departe, v'aţi făcutŭ aprópe prin sângele lui Iisus Christos; căci Elŭ este pacea nóstră, care a făcutŭ amêndouĕ una şi păretele celŭ din miḑlocŭ alŭ zidului l'a sfărămatŭ dintre noi* (Efes. 2,13—15). Iisus Christosŭ prin restignirea sa, prin sângele sĕŭ celŭ scumpŭ, cursŭ din prea curata luĭ cóstă şi mâni, a spălatŭ petele cele mortale, puse în sufletulŭ omenireĭ prin cădere şi a datŭ corpulŭ şi sângele sĕŭ celŭ D-ḑeescŭ nouĕ spre mâncare şi spre bĕutură; spre a ne face demnĭ de viéţa eternă întru împĕrăţia ceruluĭ, unde este pacea şi liniştea, fericirea cea nefinită, unde, ḑicŭ, suntŭ bunurĭ pe cari ochiĭ omuluĭ aicĭ pe pămêntŭ nu l-ea vĕḑutŭ şi la inima luĭ nu s'aŭ suitŭ. Insuşĭ Domnulŭ Iisus Christos ḑice: «*Eŭ suntŭ pânea, care se pogóră din cerŭ; de va mânca cine-va pânea acésta, va trăi in veci, şi pânea care eŭ o voiŭ da tru-*

pulŭ meŭ este, care 'lŭ voiŭ da pentru viéța lumei. Că trupulŭ meŭ cu adevěratŭ este mâncare și sângele meŭ cu adevěratŭ este běutură.» (Ión 6,48,53.) Mântuitorulŭ Christos prin restignire a timpitŭ aculŭ morței, a pironitŭ pe cruce pěcatulŭ, a călcatŭ subtŭ picióre pe Tatălŭ minciunei şi ne-a ordonatŭ ca să ne împărtăşimŭ cu dênsulŭ spre iertarea pěcatelor dicênd : « *Luați mâncați, acesta este trupulŭ meŭ, care se frânge pentru voi spre iertarea pěcatelorŭ; beți dintru acesta toți, acesta este sângele meŭ alŭ legei celei nouě, care pentru voi și pentru mulți se věrsa spre iertarea pěcatelorŭ.* (Mat. 26, 28).

Nefericitŭ déră este acela, care prin necredință se depărtéză de corpulŭ și sângele Domnului, căcĭ se lipsesce de viéța eternă, se lipsesce de grația preparată celorŭ ce credŭ şi se împărtăşescŭ cu Iisus Christos. Domnulŭ chiamă pe toțĭ la cina sa, vrea ca toțĭ să aibă viéța eternă, éra nu să se lase a fi dominațĭ de lucrurile vane ale acesteĭ lumĭ ; căcĭ omulŭ nu se mărginesce numaĭ în viéța acésta trecétórea. Este datorŭ să lucreze aicĭ ca ast felŭ să şĭ pregătéscă cea-altă viéță : Omulŭ pe pămêntŭ nicăirĭ nu 'şĭ gasesce liniştea și mulțămirea. De i-ar oferi onorile cele maĭ marĭ, de l'ar pune în locurile cele maĭ strălucitóre, nu este mulțumitŭ, tinde ne încetatŭ maĭ departe, tinde cătră D deŭ. Inaintea tronuluĭ divinitățeĭ, unde cântă serafimi. « Sântŭ ! sântŭ ! sântŭ Domnulŭ Sabaotŭ, plinŭ este cerulŭ și pămêntulŭ de mărirea luĭ, va găsi omulŭ liniştea şi mulțămirea sea. Acolo unde vĕduva și orfanulŭ, unde celŭ nedreptățitŭ va afla mângâiare și dreptate. Dérŏ apoĭ cum va puté omulŭ a se face demnŭ de acéstă linişte, şi fericire, de nu va lucra și nu va petrece conformŭ cu învĕțătura luĭ Iisus Christos cea d deéscă și nu se va împărtăși cu corpulŭ şi sângele seŭ ? iată ce dice mântuitorulŭ : « *celŭ ce va mânca trupulŭ meŭ, și va bea sângele meŭ are viéța vecinică, și eŭ îlŭ voiŭ învia pe elŭ în diua cea de apoi* » (Ioan 6. 54).

Vedețĭ dérŏ. frațilorŭ, câtŭ este de ne apărată acéstă taină pentru mântuirea nóstră ; vedețĭ cum Iisus Christos ne chiamă pe toțĭ la împărtăşirea cu corpulŭ şi sângele sěŭ ; căcĭ Elŭ pentru totŭ neamulŭ omenescŭ a suferitŭ ocărĭ şi restignire de la ceĭ ne omenoşĭ şi necredincioşĭ ; Elŭ pentru toțĭ şi-a pusŭ sufletulŭ, toțĭ suntŭ oile păşiuneĭ séle.

Dérŏ óre, décă Iisus Christos ne chiamă pe toțĭ ca să ne împărtăşimŭ cu pré sântulŭ și de viéță făcĕtorulŭ sěŭ corpŭ şi sânge, apoĭ ar crede creştinulŭ ca acésta datorie

s'o împlinéscă orĭ-cum va fi, fără preparaţiunea cuviincĭósă şi fără demnitate?

O ce ne fericiţĭ am fi atuncĭ! căcĭ, în locŭ de a căpăta fericirea şi viéţa eternă, amŭ atrage asupră-ne nefericirea eternă, blestemŭ şi osîndă. Iisus Christosŭ dice: «*Celŭ ce mănîncă trupulŭ meŭ şi bea sângele meŭ întru mine petrece şi eŭ întru dênsulŭ*. Apoĭ cum va puté petrece celŭ curatŭ în celŭ ne curatŭ, celŭ pré sântŭ în celŭ plinŭ de patimĭ şi de tótă orgiile? Ce ar folosi necredinciosuluĭ împărtăşirea cu D deesculŭ corpŭ şi sânge, décŏ lipsesce din tr'ênsulŭ acea umilinţă şi tărie de credinţă, ca a sutaşuluĭ, care dicea: nu suntŭ vrednicŭ Dómne, să întri în casa mea. Acela, care cu sufletulŭ şi cu trupulŭ este plinŭ de ne curăţenie, plinŭ de răpire şi de nedreptate şi îndrăsneşce a se apropia, va da sémă înaintea înfricoşateĭ judecăţĭ, dupre cum dice Sântulŭ Apostolŭ Paulŭ: «*celŭ ce mănâncă şi bea cu ne vrednicie, judecată luĭ'şi mănêncă şi bea, ne socotind trupulŭ şi sângele Domnuluĭ*. (1 Cor. 11,28) Vaĭ! orĭ-căreĭ fiinţe omenescĭ, care nu voesce să asculte învĕţătura Domnuluĭ, şi apoĭ îndrăsnesce a se apropia, căcĭ va fi vinovatŭ, dupre cum mărturisesce Apostolulŭ Paulŭ: «*celŭ ce va mânca pânea acésta şi va bea paharulŭ acesta cu nedemnitate, va fi vinovatŭ corpuluĭ şi sângeluĭ Domnuluĭ*. (1 Cor. 11,27). Chiar Mântuitorulŭ Christos ne dă esemplu, că trebue uă mare pregătire să facemŭ, cŏcĭ Elŭ, când era să încépă a predica evangelia, a postitŭ 40 de dile şi 40 de nopţĭ. Moisi, când era să priméscă legea de la D-deŭ depre munte, a postitŭ 40 de dile; poporulŭ Israelit érăşĭ la primirea legeĭ, în timpŭ de treĭ dile, s'a curăţitŭ haĭnele, s'a pregătitŭ dupre cuviinţă. Apoĭ cu câtŭ maĭ multŭ trebue a ne pregăti noĭ, carĭ nu primimŭ, ca Moisi, legea, ci primimŭ pre Insuşĭ D deŭ în corpurile şi în sufletele nóstre, Cŏcĭ, cum va puté foculŭ celŭ mistuitoriŭ a sta pe o materie plină de unsóre şi a nu se aprinde şi mistui? Iată ce dice Domnuluĭ prin Iesaia profetuluĭ: «*Scoteţi vicleşugurile din inimele vóstre; căci urăscŭ pe bărbatulŭ vĕrsător de sânge şi viclénŭ; nu se ascunde în préjma ochilorŭ meĭ totŭ celŭ ce lucréză fără de legea*. Péră acestea de la noĭ, cŏcĭ suntŭ inimicĭ, carĭ ni lipsescŭ de fericirea eternă. Nicĭ pămêntulŭ, nu produce fructe, décă nu se pregătesce, nu se ară dupre cuviinţă; totŭ asemenea vomŭ fi şi noĭ fără pregătire, ca unŭ pămêntŭ neroditorŭ! Să ne aducemŭ aminte de cele cincĭ feciόre ne înţelepte din Evangelie, cari, fiindŭ coprinse de somnulŭ pĕcatuluĭ, nu s'aŭ pregătitŭ, ca cele alte cincĭ, şi când a venitŭ Mirile, aŭ remasŭ pe din afară, ca nisce netrebnice. Cele

cincĭ fĕciŏre înțelepte petreceaŭ timpulŭ în rugăciune și în asceptare, éră cele ne înțelepte dormiaŭ, și vedețĭ ce aŭ dobînditŭ unele, precum și cele alte; că celorŭ ne înțelepte le a dișŭ : *nu vĕ sciŭ pre voi, duceți-vĕ* !

Așa dérŏ, frațĭ creștinĭ, să fimŭ pregătițĭ pentru primirea Domnuluĭ nostru Iisus Christos. Să fiă curată casa corpuluĭ și a sufletuluĭ nostru, pentru a petrece Domnulŭ în noĭ și noĭ într'Ensulŭ. Să iertămŭ celor ce ne aŭ greșitŭ, cŏcĭ ast-felŭ putem fi vrednicĭ de iertare. Să curățimŭ consciința nóstră prin mărturisire; și décŏ noĭ ne vomŭ *mărturisi cu dreptate și fără minciună, dice Evangelistulŭ Ioan, credinciosŭ și dreptŭ este Domnulŭ ca să ne ierte pĕcatele nóstre și să ne curățéscă de tótă ne dreptatea»* (Ioan 1,9). Să mérgă înaintea nóstră făclia faptelorŭ creștine, spre a ne conduce cu fericire cŏtre Mântuitorulŭ nostru. Fiă credința nóstră tare, pĕtrundĕ-se sufletulŭ nostru de rugăciune, care străbate cerulŭ și face pe D-deŭ să caute cu milostivire asupra nóstră. Umple-se inimele nóstre de bucurie, pentru venirea Domnuluĭ, și cu uă voce să strigămŭ: *Osana fiulŭ lui David, bine este cuvèntatŭ celŭ ce vine întru numele Domnului* Aminŭ.

Diac. **St. Călinescu.**

BISERICA ROMANA

FAÇA CU CEI CADUTI IN RESBEL PENTRU CREDINTA SI PATRIE

Precum resbelul a produs douĕ felurĭ de nenorocirĭ asupra fiilor patrieĭ nóstre, — una adică prin omorîrea a maĭ multor individĭ, iar alta prin rămânerea unuĭ mare numĕr de soçiĭ şi copiĭ fără miđlóce de esistenţă, — aşa şi Biserica póte a-le veni în ajutor în două kipurĭ séŭ pe douĕ căĭ. Una din acestea este *Morală* şi se referă la individiĭ morţĭ în resbel, iar alta *Materială* şi póte servi la ameliorarea sórteĭ familiilor lor. Ambele acestea, pe de o parte vor face pe Biserică a'şĭ împlini una din datoriele către fiiĭ sĕĭ spiritualĭ, iar pe de alta 'iĭ vor încuragia fórte mult şi 'iĭ vor pune în posiţiune de a fi gata tot-de-una spre a-şĭ apăra cu bărbăţie ţéra lor, şi a nu suferi vre'o dată să li sĕ încalce drepturile străbune; lucru prin care vor proba în façia creştinilor din Europa că eĭ sunt încă un popor viŭ şi demnŭ de principiile creştine în Orient precum şi de un viitor maĭ strălucit.

Este sciut că toţĭ bravii ostaşĭ romanĭ fac parte din societatea creştină, séŭ sunt fiĭ aĭ Bisericĭ luĭ Christos. Eĭ imitézā pre braviĭ ostaşĭ creştinĭ de maĭ inainte, cariĭ la tóte impregiurările grele, pe lângă arma ce o aveaŭ în mână se întrarmaŭ cu arma cruceĭ şi a credinţeĭ în Christos, cu care credeaŭ a fi ne învinşĭ.

De sprijinul şi ajutorul moral al Bisericeĭ eĭ nu numaĭ nicĭ-o-dată nu s'aŭ îndoit, ci încă tot-de-una aŭ avut ferma convicţiune că ea iĭ póte ajuta şi în nainte şi dupĕ mórte. Acéstă credinţă se întăria şi să întăresce încă cu atâta maĭ mult cu cât vĕd kiar şi astă-đĭ. că rugăciunile servitorilor Altaruluĭ unite cu ale părinţilor, soçiilor şi fiilor lor, iĭ ajută şi iĭ scutesce de pericolele cele maĭ marĭ. Tóte sunt cu putinţă celuĭ credincios.

Dér sânta Biserică ajută pre drept—credincioşiĭ seĭ fiĭ nu numaĭ în căpătarea bunurilor temporale séŭ din acéstă lume, precum şi în impregiurările grave în care pot sĕ se afle, ci încă şi în căpătarea bunurilor morale, care sunt mult maĭ preţióse de cât cele dintâiŭ; şi acésta nu numaĭ în cât timp eĭ sunt în acéstă viaţă, ci kiar după mórte.

Pentru a veni dér Biserica nóstră Română în ajutoru credincioşilor sĕĭ fiĭ, ce aŭ cădut în resbel şi pe langă cununile de laurŭ cu care îĭ încununéză patria—inscriindule pe paginile cele ne şterse ale Istorieĭ, a-le miḑloci de la Dumneḑeŭ uşurarea de păcate şi fericirea eternă întru împărăţia cerurilor, trebue ca clerul nostru se ia mĕsurĭ, ca toţĭ ostaşiĭ căḑuţĭ pe câmpul de onóre să se înscrie în sinodicile bisericilor respective, din a cărora parohiĭ eĭ făceaŭ parte, şi unde se află şi familiile şi rudele lor. Şi acésta se póte face cu atâta maĭ uşor, cu cât Guvernul a luat mĕsurĭ de a publica, şi kiar publică în « Monitirul Oficial » pe toţĭ ostaşiĭ morţĭ în resbel, cu arătarea judeçiuluĭ, a plaseĭ şi a comuneĭ.

O-dată înscrişĭ în sinodicile bisericilor respective ca nisce martirĭ aĭ credinţeĭ şi aĭ patrieĭ, să se reguleze a se pomeni la Proscomidie timp de treĭ anĭ în tóte ḑilele în care sĕ va oficia séŭ sĕvĕrşi sânta Liturgie. De aci înainte să se pomenéscă ca toţĭ ctitori bisericilor, în timpurile destinate de Biserică pentru pomenirea tuturor morţilor celor adormiţĭ întru nădejdea învieri.

Osebit de acésta să se hotărască o ḑi în an care sĕ fie menită spre pomenirea tutulor ostaşilor care cu sacrificiul vieţeĭ lor kiar aŭ reînviat spiritul de eroism al străbunilor noştri, şi care în unire cu marea putere Europénă — Rusia aŭ început lupta pentru eliberarea creştinilor din Orient şi a înlătura jugul Musulmanŭ, care de atâta timp nu încetéză de a ne apăsa. Acéstă ḑi de sĕrbătóre naţională să se celebreze de toţĭ Româniĭ pe la bisericile lor respective cu săvĕrşirea unuĭ parastas séŭ a uneĭ pomenirĭ făcute în comun de toţĭ parohieni fie-căriĭ bisericĭ. Acésta va fi ajutorul séŭ recompensa morală din partea Bisericĭ nóstre respectiv de ostaşiĭ căḑuţĭ în resbel.

Dér pre lăngă acest ajutor şi recompensă Morală, Biserica nóstră Română, prin stăruinţele cleruluĭ póte să vie şi în ajutorul familiilor celor căḑuţĭ în resbel; adică a vĕduvelor şi a orfanilor lor.

Inainte însă de a arăta miḑlocul prin care s'ar putea efectua acest act de recunoştinţă, credem necesar a nota, că fie-care Preot de Parohie însemnând în Sinodicul biserici séle pe ostaşiĭ căḑuţĭ în resbel, va trebui a'şĭ forma şi un tablou statistic de numĕrul şi posiţiunea materială a familiilor lor. In urmă acest tabloŭ se va trămite de fie-care Preut la Protoereul seŭ respectiv, pentru ca el să pótă forma un tabloŭ general de Judeţ despre tóte vĕduvele şi orfaniĭ care aŭ strictă necesitate de ajutor. Un asemenea tabloŭ este necesar pentru repartiţia lunară, ce va urma a se face din sumele adunate prin miḑlocul arătat maĭ jos.

Miḑlocul prin care Biserica nóstră póte să dea un ajutor material celor căḑuţĭ în resbel, dupĕ opiniunea nóstră, este înfiinţarea de cutiĭ prin tóte Bisericile din ţéră, care sĕ pórte înscripţiunea : **« Cutia pentru ajutorul familiilor celor căḑuţĭ în resbel pentru credinţă şi patrie, început în anul 1877».** Aceste cutiĭ să fie sigilate cu sigilurile membrilor comitetuluĭ parohial, care va trebui să se compună din Preutul paroh al Bisericeĭ, din un fruntaş al parohieĭ şi din un delegat din partea comuneĭ. La finitul fie-căriĭ lunĭ să se deschidă tóte aceste cutiĭ în presenţa persónelor ce le aŭ sigilat; şi pentru suma aflată în ele se va închia un prescript verbal, care se va subscrie de persónele arătate maĭ sus şi de alţĭ notabilĭ aĭ parochieĭ ce vor fi presenţĭ. Dér find-că locuitori de ţéra séŭ agricultoriĭ, cu tótă buna lor voinţă ce ar avea de a veni în ajutorul unor asemenea fiinţe care aŭ droptul la recunoştinţă şi ajutorul nostru, nu tot-de-una pot dispune de banĭ spre a'şĭ împlini acéstă datorie şi faptă creştinéscă, ci le este maĭ uşor de a face acésta prin darea de producte, de aceeia comitetul parohial va primi şi ofrande de asemenea natură pe care de-o-cam-dată le va trece într'o condică; iar la finitul luneĭ în prescriptul verbal, în care aŭ să se trécă şi baniĭ aflaţĭ în cutia din Biserică.

Pe lângă acestea în oraşul, unde va fi reşedinţa Protoereuluĭ seĭ va forma un comitet compus din 3 persóne, preşedintele căruia va fi Protoereul. Preuţiĭ de parohie trimeţĕnd Protoeriuluĭ respectiv tablourile statistice parţiale, de care s'a amintit maĭ sus, comitetul acesta va avea grija de a forma dupĕ ele tabloul statistic general de Judeţ în care să va arăta posiţiunea materială a tuturor fami-

liilor celor căzuţĭ în resbel. Despre sumele aflate în cutiile de prin bisericĭ precum şi despre cantităţile şi felul productelor adunate, comitetul parohial a căruia preşedinte va fi preutul paroh, va refera la finitul fie-căriĭ lunĭ comitetuluĭ de la reşedinţa Protoereuluĭ; iar acesta primind asemenea referat, va regula după tabloul statistic Judeţén o repartiţie comformă cu posiţiunea şi necesitatea fie-căriĭ familiĭ. In urmă se va comunica acésta comitetuluĭ parohial spre a se efectua distribuirea banilor şi a productelor comform cu acéstă repartiţie. Persónele care vor primi ofrandele, fie în banĭ, fie în producte, vor sub scrie într'o condică, séŭ vor da chitanţă de primire, care în urmă se vor trămite Comitetuluĭ de la reşedinţa Protoeriuluĭ.

Cu modul acesta văduvele şi orfaniĭ ostaşilor noştri, care aŭ căḑut în resbel, pe lângă pensiunile care vor putea să aibă de la Stat şi comune, vor primi şi din partea bisericeĭ un mic ajutor material.

Dér pentru ca acest ajutor să se pótă efectua, Preuţiĭ de la tóte bisericile, în dată după înfiinţarea cutiilor maĭ sus ḑise, trebue să invite prin predicile şi convorbirile lor de a convinge pe parohieniĭ despre necesitatea, importanţa şi folosul ce 'l pot aduce pe nesimţite văduvilor şi orfanilor ostaşilor căḑuţĭ în resbel. Pre-lângă acestea, Biserica nóstră, credem că ar maĭ veni în ajutorul familiilor celor căzuţĭ în resbel şi prin punerea la disposiţiunea guvernuluĭ a câte-va Monastirĭ puţin saŭ nicĭ de cum populate, pentru formarea de orfanotrofiĭ şi case de infirmĭ.

Arch. **Silvestru Balanescu**.

CHRONICA ECLESIASTICA

I

BISERICA ORTODOCSA

1. Patriarchia de Constantinupolŭ. — Joĭ la 1 Septemvrie, Prea Sântul Patriarchŭ Ioakim a liturgisitŭ pentru începerea anuluĭ noŭ eclesiasticŭ, cu care ocasiune aŭ asistatŭ la serviciul divinŭ toţĭ membriĭ Sântuluĭ Sinodŭ. Dupŏ terminarea serviciuluĭ divinŭ din Biserica Patriarchieĭ, Inalt Prea Sântul Patriarchŭ a trecutŭ cu totŭ clerul în sala şedinţelor S-luĭ Sinodŭ, unde, dupŏ ce a subscrisŭ toţĭ ceĭ presenţĭ actul, numitŭ πρακτικὸν, a primitŭ felicitărĭ pentru începerea nouluĭ indictionŭ. Aşa că de la 1 Septemvrie 1877 Biserica Prtriarchieĭ de Constantinupolŭ va nota pre tóte actele patriarchale indictionul al VI-le, — (Steoa orientală (No. 5693).

« Neologul, Presa noă » din Constantinupolŭ ni comunică, că cerkejiĭ vêndŭ pre stradele Constantinupoluluĭ vestminte preuţescĭ, potire, discurĭ şi în genere obĭecte sânţite. Prea Sântul Patriarchŭ a intervenitŭ pre lôngă guvernul otomanŭ, rugându-l, ca să punĕ capĕtŭ unor asemine fapte scandalóse; pentru care a şi primitŭ totŭ felul de asigurărĭ din partea guvernuluĭ. La aceste adauge mencionata fóie: *că cèrkejiĭ nu sûntŭ din aceĭ, ce se supunŭ. . . .*

Prea Sântul Patriarchŭ Ioakim acum este ocupatŭ, dupre scirile aduse noĭ de către « Stéoa Orientuluĭ », cu cestiunea unor creştinĭ din Suchum-cale. Acestia aŭ petiţionatŭ la autorităţile otomane, ca să li ofere unŭ altŭ locŭ de locuinţă, fiindu-li ţéra ocupată de cătrĕ armatele ruse şi fiind că eĭ sûntŭ supuşĭ credincĭoşĭ aĭ Sultanuluĭ, şi creştinĭ de religiune ortodocsă. La acéstă rugăminte a bĭeţilor Avasgĭ din Suchum-cale autorităţile otomane aŭ respunsŭ, că eĭ sûntŭ liberĭ a merge orĭ unde vorŭ voi, ca creştinĭ, iar femeile şi copiiĭ aŭ fostŭ împărţiţĭ pre la casele otomanilor. Atât Metropolitul lo-

cuiuĭ, cât şi Prea Sântul Patriarchŭ aŭ luatŭ partida acestor nenorociţĭ supuşĭ aĭ Sultanuluĭ.

In urmarea ordinelor speciale ale guvernuluĭ otomanŭ, Prea Sântul Patriarchŭ a delegatŭ din partea sa pre Prea Sânţitul Metropolitŭ al Eparchieĭ Derculuĭ, ca să mérgă în muntele Aton şi să cerceteze despre o rescólă, ce se pretindea, că ar prepara călugĕriĭ de origine ruşĭ din monastirile aceluĭ s-tŭ locŭ. Mergĕnd delegatul Prea Sântuluĭ Patriarchŭ în muntele Atonuluĭ, şi făcĕnduşĭ cercetările séle s'a întorsŭ la Tesalonicŭ, unde a avutŭ între vorbirĭ şi cu autorităţile locale. Dupŏ maĭ multe ḑile de cercetare, Inalt Prea Sânţitul delegatŭ s'a reîntorsŭ la Constantinupolŭ. —

Nu mult dupŏ acésta guvernul otomanŭ a delegatŭ pre Ziver beĭ, secretarul Ministeruluĭ de Culte, iar din partea Patriarchieĭ s'a delegatŭ Inalt Prea Sânţitul Metropolit de Chiu, D. Amvrosie, care împreună cu delegatul guvernuluĭ s'a transportatŭ la Muntele Atonuluĭ. « In curĕnd, adaugĕ fóĭa patriarchală « Stéoa Orientuluĭ », vomŭ avea cunoscinţe maĭ de aprópe despre cele descoperite în cestiunea monastirilor din muntele Atonuluĭ, care ocupă o parte fórte însemnată din istoria nóstră bisericéscă ».

2. Patriarchia de Ierusalem. Atât foile din Constantinupolŭ, cât şi cele din Rusia, ni aducŭ regretabila scire despre mórtea fostuluĭ Patriarchŭ de Ierusalem, Prea Fericitul Kiril al II. Lectoriĭ noştri cunoscŭ multe fapte din viéţa acestuĭ valorosŭ barbatŭ al Bisericeĭ ortodocse şi noĭ astă-ḑĭ pentru cea din urmă dată întreţinemŭ pre lectoriĭ noştri cu o skiţă din biografia Prea Fericireĭ séle, precum şi cu ceremonialul îmormĕntăreĭ. Pentru scopul nostru aicĭ ne lăsăm a fi conduşĭ de fóĭa oficială din Peterburg « Gazeta bisericéscă »

« La 18 August 1877, órele 10 din ḑi, a muritŭ în Constantinupolŭ, fostul Patriarchŭ al Ierusalemuluĭ Kiril II-le, care a avutŭ atâta însemnătate în afacerile Bisericeĭ de Orientŭ. Mórtea luĭ era prevĕḑută şi preḑisă încă de acum 5 séŭ 6 anĭ; şi numaĭ organismuluĭ luĭ celuĭ tare, abstinenţeĭ şi uneĭ activităţĭ ne'ntrerupte, precum şi predăreĭ la voĭa luĭ D-ḑeŭ, repausatul datoresce, că el a pututŭ să'şĭ prelungĭască viéţa sa pĕnĕ acum, kiar contra calculelor sciinţeĭ medicale. Incă de la 1870 a eşitŭ pre peptul Prea Fericireĭ séle o bubă, care la începutŭ a fostŭ nebăgată în sémă, dar maĭ pre

urmă ĭ-a adusŭ mórtea. Când i s'a comunicatŭ opiniunea medicilor, că Prea Sânţieĭ séle îĭ prestă o viéţă numaĭ de 6 lunĭ, décă nu se va supune uneĭ operaţiunĭ medicale, atuncĭ Prea Fericirea sa a respunsŭ: « că preferă o viéţă de 6 lunĭ, de cât să móră îndată ». Şi acéstă arată în de ajunsŭ, care era caracterul acestuĭ omŭ de valóre.

Inmormêntarea Prea Fericituluĭ Kiril s'a petrecutŭ cu tótă ceremonia cuvenită în Pera, unde îşĭ avea şi domiciliul seŭ. Din causă de bólă Prea Sântul Patriarchŭ de Constantinupolŭ n'a luatŭ parte la înmormêntarea Prea Fericituluĭ Kiril, dar oficiul înmormântăreĭ, a fostŭ servitŭ de patru Metropoliţĭ, patru Episcopĭ, maĭ mulţĭ preuţĭ şi aŭ luatŭ parte la acéstă ceremonie mulţime de creştinĭ din tóte clasele, precum şi o deputaţiune din insula Samos, locul natalŭ al Prea Fericireĭ séle. După terminarea serviciuluĭ înmormêntăreĭ, corpul repausatuluĭ a fostŭ transportatŭ în trăsură (dricŭ) de la Biserica cu chramul « Intrarea în Biserică », unde i s'a cântatŭ serviciul înmormêntăreĭ, la Biserica din Neochorŭ, oraşul noŭ (o suburbie a Constantinupoluluĭ), şi aicĭ a fostŭ înmormêntatŭ în Biserică alăturea cu corpurile altor predecesorĭ aĭ seĭ.

Fiind că noĭ am ocupatŭ de multe-orĭ pre lectoriĭ noştri cu fapte din viéţa acestuĭ bărbatŭ al Bisericeĭ ortodocse, apoĭ credemŭ nu fără de interesŭ a presenta aicĭ o skiţă biografică a acestuĭ Patriarchŭ.

Gazeta « Samos » ni comunică, că Prea Fericitul Kiril II s'a născutŭ la 1795, ĭar dupre alţiĭ la 1790, în oraşul capitalŭ al insuleĭ Samos, din părinţĭ Critenĭ, cariĭ se numĭaŭ Nicolau şi Irina In copilărie Prea Fericitul Kiril s'a numitŭ Constantin. Părinţiĭ luĭ, ocupându-se cu grădinăria şi fiind săracĭ l'a determinatŭ pentru cariera de corăbierŭ. Dar o dată din nebăgare de sémă, şi fiind încă micŭ a vĕrsatŭ o ólă cu bucate, pentru care stăpânul seŭ l'a bătutŭ fórte reŭ. Acésta l'a şi făcutŭ, ca sĕ fugĕ, şi maĭ pre urmă să intre ca băétŭ în casă la unŭ Partenicŭ, protosinkelul rĕpausatuluĭ Metropolituluĭ de Samos, Daniil. Cu modul acesta tânĕrul Constantin a rĕmasŭ în Metropolia de Samos, învĕţând carte şi preparându-se pentru preuţie. Nu mult după intrarea luĭ în Metropolie, el a fostŭ tunsŭ în citeţŭ, şi pentru lectura sa cea curată precum şi pentru purtările séle, el a devenitŭ a fi ĭubitŭ de toţĭ. Se spune, că Inalt Prea Sânţitul Daniil, despre care bătrâniĭ din Samos se esprimă cu cea maĭ mare veneraţiune, tundĕnd în citeţŭ pre micul

nostru Constantin, şi citindu-ĭ rugăciunea de tunderea în anagnostŭ, ar fi glumitŭ, ḑicênd : « patriarchŭ ».

La 1815 murind Daniil, locul Metropolieĭ de Samos l'a ocupatŭ Kiril, care a chirotonisitŭ pre tinĕrul Constantin în Diacon, numindul cu numele seŭ. Bolnăvindu-se îndată de vĕrsatul celŭ mare, el a fostŭ căutatŭ într'o familie ce purta numele de Negrea. Insănătoşindu-se din acéstă bólă diaconul Kiril s'a chirotonisitŭ în curênd preutŭ pre Biserica din skitul s-luĭ Mormêntŭ, ce se află în satul Mitilina din aceĭaşĭ insulă. Trimisŭ fiind de maĭ multe-orĭ pentru milostenie prin Asia mică, auḑind şi citind prin proskinitare despre locurile sânte, s'a născutŭ în sufletul luĭ dorinţa, de a face o călătorie la s-tul Mormêntŭ. Acéstă dorinţă a sufletuluĭ luĭ s'a întăritŭ şi maĭ mult, în urmarea unuĭ visŭ, pre care Ieremonachul Kiril l'a vĕḑutŭ în somnŭ şi cu care ocasiune luĭ i s'a presentatŭ Metropolitul Arabieĭ petrósă, felicitându-lŭ de bună venire şi suindu-l pre unŭ tronŭ, unde i se părea, că i se închină toţĭ ceĭ de la s-lŭ Mormêntŭ. In una din ḑilele anuluĭ 1819, transportatŭ de dorinţa de a-şĭ realisa scopul seŭ părăsi insula Samos şi se duse în Constantinupolŭ la Patriarchul de atuncĭ al Ierusalemuluĭ, Policarp.

Patriarchul vĕḑênd în Ieromonachul Kiril multe din calităţile unuĭ omŭ cu merite, l'a primitŭ bine, făcêndu-lŭ preutŭ al Bisericeĭ de la metocul s-luĭ Mormêntŭ din Constantinupolŭ. Nu mult dupŏ acésta Patriarchul Policarp l'a trămisŭ în Sera din Macedonia în calitate de protosinkelŭ al s-luĭ Mormêntŭ. Cu acéstă ocasiune Ieromonachul Kiril a creḑutŭ, că maĭ 'nainte de-a se duce la Sera în serviciul locurilor s-te, el datoresce a-şĭ împlini votul seŭ, visitând s-tul Mormêntŭ. Şi cu bine-cuvêntarea Patriarchuluĭ Policarp el la 1820 se duse la Ierusalem împreună cu închinătoriĭ din acelŭ anŭ. Ajungênd Ieromonachul Kiril în Ierusalem, el nu se maĭ deslipi de locurile sânte, şi se face preutŭ la Biserica cu chramul « Invierea Domnuluĭ ». Nu multŭ dupŏ acésta, el deveni egumenŭ al monastirilor s-tul Nicolaŭ şi a Getsimanieĭ. In fine la 1830 fu chirotonitŭ Episcopŭ al Sevastieĭ, şi dupŏ 8 anĭ el deveni Archiepiscopŭ şi locoţiitorŭ al tronuluĭ patriarchalŭ. In timpul rĕmânereĭ luĭ Ibraim Paşea în Ierusalem (1838—1839), Archiepiscopul Kiril a dispusŭ cătrĕ sine întru atâta pre acestŭ paşă, că el temêndu-se, ca să nu fie otrăvitŭ de aĭ seĭ, îşĭ avea masa în Patriarchia de Ierusalem. La

1845 dupŏ mórtea succesoruluĭ luĭ Policarp, Patriarchul Atanasie, de şi Sinodul patriarchalŭ a alesŭ de patriarchŭ al Ierusalemuluĭ pre Archiepiscopul de Thavor, dar acesta fiind încnlpatŭ în acte politice, contrare Porţeĭ, a trebuitŭ să cedeze locul Archiepiscopuluĭ Kiril. Cu modul acesta Prea Sânţitul Kiril devine Patriarchŭ de Ierusalemŭ la 1845.

« Actele, sevĕrşite de acestŭ bărbatŭ, al Bisericeĭ de Ierusalem, apartinŭ istorieĭ, şi noĭ aicĭ amintimŭ numaĭ în trécĕtŭ pre acele, care îĭ compunŭ cununa luĭ cea de laudă. Intre altele se numĕră maĭ multe Bisericĭ, construite din noŭ şi un numĕrŭ şi maĭ mare restabilite şi reparate. A fundatŭ maĭ multe şcóle şi unŭ ospiciŭ pentru bolnavĭ în Ierusalem. In Constantinupolŭ a organisatŭ unŭ ospiciu pentru copilele orfane, pre care îlŭ avea sub îngrijirea sa cea maĭ de aprópe. A întreţinutŭ maĭ multĭ tinerĭ la studiŭ în scóla patriarchală din insula Chalki (1) şi pre alţiĭ în Atena şi în diferitele capitale ale Europeĭ. A tipăritŭ cărţĭ în limba grécă şi cea arabă, distribuindu-le gratis. A ajutatŭ în modŭ particularŭ locul seŭ natalŭ, insula Samos, făcĕnd a se rădica şcóle, institute de diverse categoriĭ etc. In fine, ivindu-se cestiunea Bisericeĭ bulgare, Prea Fericitul Kiril s'a arĕtatŭ în tótă splendórea caracteruluĭ seŭ. El, nu-şĭ-a permisŭ de a se limita în ideile înguste naţionale, ci, conform cu preceptele Bisericeĭ ortodocse, a susţinutŭ pre faţă, independenţa Bisericeĭ Bulgare, şi pentru care şĭ-a atrasŭ ura, şi infine caterisirea compatrioţilor seĭ. Lucrul a ajunsŭ pĕnĕ la a fi maltratatŭ pretutindene, orĭ unde s'ar fi presentatŭ. El tóte le rabde cu abnegaţiune supremă, şi atât suferinţele morale, cât kĭar şi celĕ fisice, provenite din buba, despre care am vorbitŭ, le îndura cu o pacienţă escepţională, pĕnĕ când in fine legea natureĭ l'a făcutŭ să plătéscĕ tributul comunŭ şi să móră.

3. Biserica Rusă. Tótă activitatea Bisreiceĭ ruse şi a prelaţilor eĭ este îndreptată spre câmpul de luptă. Pretutindene se audŭ discursurĭ prin care se couvinge şi să mişcă poporul spre lupta cea pentru credinţă, şi toţĭ din tóte părţile vinŭ cu ofrande pentru ceĭ căduţĭ în luptă. Guberniile ruse, avĕndŭ tot de-una în frunte pre

(1) Prea Fericitul Kiril întreţinea cu keltuéla sa treĭ tinerĭ în şcóla teologică a Patriarchieĭ de Constantinupolŭ încă pre timpul, când ne aflamŭ şi noĭ acolo. Pre aceştia maĭ pre urmă ĭ-a trămisŭ şi în Germania.

clerul Bisericelor lor, se întrecŭ în fundarea de ospitale şi în contribuirea pentru întreţinerea lor. Décă membriĭ clerului Bisericeĭ ruse nu potŭ să ia parte la îngenukĭerea celor asupritorĭ, apoĭ eĭ depunŭ tótă influinţa şi activitatea lor morală, pentru ca să nu rĕmânĕ maĭ pre jos de aceĭ, ce-şĭ varsă sângele pentru numele luĭ Christos. In genere, judecând dupre scirile, aduse de diferite jurnale, Rusia pare a fi transformată într'unŭ atelierŭ imensŭ, unde fiecare clasă a societăţeĭ şi fie-care membru al Bisericeĭ eĭ, nu se ocupă, de cât cu fabricarea unuĭa din a cele mijlóce, care reclamă resbelul.

S-tul Sinodŭ al Bisericeĭ ruse, avênd în vedere fasele, prin care trece resbelul; şi considerând, că alăturea cu unŭ triumfŭ asupra Musulmanilor, ea are datoriĭ cătrĕ fiiĭ eĭ ceĭ căduţĭ în luptă; a dispusŭ, ca prin tóte Bisericele din cuprinsul Imperiuluĭ să se ţinĕ ordinea următóre cu efectuarea Te-deumurilor. Dupŏ terminarea Te-Deumuluĭ, să se cânte maĭ ântăiŭ « Mulţĭ anĭ » familieĭ Imperiale, apoĭ să se caute « Vecĭnica pomenirea » pentru ceĭ căduţĭ în luptă, şi infine ĭarăşĭ « Mulţĭ anĭ » pentru óstea cea ĭubitóre de Christos.

« Gazeta bisericéscă » din Peterburgŭ ni presintă unŭ articulŭ, intitulatŭ : « Coranul mochametanŭ şi Constituţiunea turcéscă ». Autorul, avênd în vedere diversele articule, eşite la lumină prin presa europénă, demunstréză, că între Coran şi ideile civilisaţiuneĭ creştine nu esistă mijlocŭ de împăcare. Cu tóte că turco-filiĭ Europeĭ găsescŭ în Coran şi specialminte în Sunna = tradiţiunea musulmană, principiile cele maĭ democratice; cu tóte că apărătoriĭ islamismuluĭ laudă absenţa de clase sociale din Imperiul otomanŭ; autorul însĕ rusŭ atrage atenţiunea apărătorilor islamismuluĭ asupra ureĭ ce poporul turcŭ nutresce asupra celor, ce nu sûntŭ de religiunea mochametană, precum şi asupra barbariilor, cu care Musulmaniĭ se referă cătrĕ toţĭ ceĭ, de altă religiune. Şi pentru a introduce convicţiunea în sufletul lectorilor seĭ, autorul articuluĭ de maĭ sus face şi óre-care estracte din Coran, care, dupre opiniunea sa, forméză spiritul celŭ plinŭ de ură al Musulmanilor. Eca câte-va din prescripţiunile Coranice, ce contribue la formarea acestuĭ spiritŭ :

« O! credincioşilor, când întâlniţĭ pre necredincĭoşĭ (ghiaurĭ), ucideţi-ĭ întru atâta, ca să faceţĭ din dînşiĭ cât se va putea maĭ mare măcelŭ » Ucideţĭ pre necredinciośĭ pretutindene, unde îĭ veţĭ afla ». « Resboiţi-vĕ contra lor, pĕnĕ când se vorŭ face mu-

sulmanĭ». etc. Apoĭ întorcêndu-şĭ autorul privirile séle asupra constituţiuneĭ otomane o găsesce în contradicere cu principiile Coranuluĭ, care tot-dé-una trebue să fie respectate de fie-care Musulmanŭ, fie-el membru al guvernuluĭ, séŭ simplu credinciosŭ. Atrocităţile, comise în ultimele dile prin Imperiul otomanŭ autorul le deduce din aceste principii coranice, de şi ele s'ar opune uneĭ constituţiunĭ. In genere, autorul îşĭ înkîee articulul seŭ cu următórele cuvinte: «Islamismul este lipsitŭ de principiul celŭ maĭ puternicŭ al desvoltăreĭ popórelor; adecă *el nu are acelŭ spiritŭ şi caracterŭ de* **universalitate**, pre care nu'lŭ póte înlocui cu nicĭ o formă de guvernămêntŭ, precum şi cu nicĭ unŭ felŭ de legĭ, care faţă cu coranul vorŭ trebui tot-de-una să înceteze, de a-şĭ avea vre o forţă».

4. **Biserica română.** Pentru acéstă lună avemŭ de înregistratŭ maĭ multe fapte însemnate, relative la Biserica românéscă. Maĭ întâiu vomŭ complecta darea de sémă, făcută încă din luna trecută, şi privitóre pre participarea cleruluĭ românŭ în folosul răniţilor din lupta cea pentru credinţă şi patrie. Supunênd la cunoscinţa lectorilor noştri, pre membriĭ cleruluĭ românŭ, cariĭ aŭ venitŭ în ajutorul răniţilor şi cariĭ s'aŭ publicatŭ în chronica de pre luna August, acum sûntemŭ în stare de a publica cu cea maĭ mare mulţemire a sufletuluĭ, că:

1. Inalt Prea Sânţitul Metropolitŭ al Moldoveĭ şi Suceveĭ, D. D. Iosif, a venitŭ în ajutorul celor răniţĭ cu suma de 1000 leĭ noĭ.

2. Prea Sânţitul Isaia, Episcopŭ de Romanŭ, a bine-voitŭ a da pentru acelaşĭ scopŭ suma de 500 leĭ noĭ.

3. Prea Sânţitul Inocentiu, Episcopŭ de Buzeŭ, a oferit pentru alinarea suferindilor 500 leĭ noĭ.

Prea Sânţitul Atanasie, luând disposiţiunĭ ulteriόre în personalul ambulanţelor din Eparchia Rômnicului, a bine-voitŭ a trămite Redacţiuneĭ nota, pre care o supunemŭ aicĭ la cunoscinţa lectorilor noştri, şi pentru mângaerea sufletéscă acelor, ce lăsându-şĭ liniscea, aŭ săritŭ spre a ajutora pre luptătoriĭ românĭ, cariĭ îşĭ varsă sângele lor pentru triumful creştinătăţeĭ:

Adresa St. Episcopiĭ Rimnicului Nouluĭ-Severin, No. 1330

Prea Sânţite!

Din No. Monahieloru din chinoviulŭ sânteĭ Monastirĭ Horezulŭ

designate a merge la spitalele din Turnu-Măgurele anume coprinse în adresa Nóstră de sub No. 1240 ve rugăm să bine-voițĭ a exclude din publicare în jurnalŭ pe monahinele Marta Schitea și Dorotheea Ioneasca, carele fiind betrâne și slabe nu potŭ aduce nicĭ un serviciŭ pentru locul unde aŭ fostŭ destinate a merge.

Peste No. Monahilorŭ și Monahinelor anume coprinșĭ în menționata adresă vețĭ bine-voi ca la publicare să se adaoge și următórele nume, cari după cele din urmă disposițiĭ s'aŭ chibzuit a merge la Măgurele.

Din chinoviulŭ st. M-rĭ Horezulŭ.

1. Cuviósa Monahiă Teofania Ionescu, superióra Monastireĭ,
2. Cuv. Monahiă Epifania Protopsalta,
3. » » Evsevia,
4. » » Teoctista Arfondăreasa,
5. » » Teofania ucenica M. Magnisia,
6. » » Fevronia » » Maximila,
7. » » Minodora » »
8. » » Epifania Cantareața,
9. » » Mariania Miclăușŭ (Económă),
10. Cuviósa Monahiă Filothea Bucur (ucenica Cuc. superióre,
11. » » Pelaghia Georgescu (Prescurărésă),
12. » » Efrosina Steflea (Cantareața),
13. » » Ana (fosta chelăreasă),
14. » » Matróna (ucenica M. Epifania),
15. » » Marufta sora (M. Megdonia Hanciu),
16. » » Fevronia Theodorésca.

Monachi din Sf. M-re. Tismana.

1. Cuv. Ieromonah. Nifon Miricescu,
2. » Monah Ignatie Angelescu,
3. » » Pafnutie Petrescu,

Din Schitulŭ Lainicĭ.

1. Cuv. Monah. Serapion Minulescu și,
2. Cuv. Monah. Gherasim Pavel,

P. P. Episcop *Gr. Archima.*

Rîmnicu-Vilciĭ, 30 *Septembre* 1877.

Sef. Cancel. **M. Silvestrescu.**

Prea Sânțieĭ Séle.

Frateluĭ Archiereŭ D. Ghenadie fost Argeșiŭ, Președintele Redacțieĭ jurn. « Biserica Ortodoxă Română ».

Al doile faptŭ din partea Bisericeĭ române de o importanţă şi maĭ mare sûntŭ rugăciunile, cu care Biserica a însoçitŭ pre fiiĭ eĭ ceĭ spirituali de pre câmpul de luptă. De îndată ce prelaţiĭ Bisericeĭ românescĭ s'aŭ însciinţatŭ, că fiiĭ lor ceĭ spiritualĭ se află în façа pericululuĭ şi a morţeĭ; că eĭ şĭ-aŭ luatŭ posiţiune façă cu întăriturile de la Griviţa; pre dată s'aŭ luatŭ disposiţiunĭ, ca toţĭ Româniĭ să se unĭască într'unŭ gândŭ şi într'o inimă cu ceĭ de la Plevna. Rugăcĭunĭ şi privigerĭ de nópte aŭ unitŭ în acelaşŭ D-ḑeŭ pre Româniĭ de la Plevna cu ceĭ din Ţéră. Toţĭ aŭ strigatŭ ca cu o gură: «Dómne ajută-nĭ!» Şi D-ḑeul părinţilor noştri lĭ-a ajutatŭ Românilor în îngenunkĭarea Nicopoluluĭ, în luarea Griviţeĭ, în cucerirea Rachoveĭ, şi a Lom-Palanceĭ, precum şi în captivarea a însuşĭ Plevneĭ. La tóte aceste succese de arme ale Românilor de preste Dunărea, Biserica română, ca o mamă duĭósă, a vĕrsatŭ lacrimĭ de înduĭoşare şi a făcutŭ tóte sacrificiile posibile, cerênd de la îndurătorul D-ḑeŭ, ca să se trămită ostaşilor eĭ curajŭ şi vêrtute; pentru ca o dată să putemŭ şi noĭ esclama cu profetul: *cu noĭ este D-ḑeŭ, înţelegeţĭ némurĭ şi vĕ plecaţĭ; că cu noĭ este D-ḑeŭ.*

Când omul îşĭ réazemă speranţele şi actele séle pre ceĭ viĭ, Biserica nu uĭtă şi pre morţĭ. Cu ocasiunea ataculuĭ de la 30 Noemvrie, când s'a luatŭ de cătrĕ armata română întăritura din jurul Plevneĭ, numită Griviţa, era o consecinţă fórte naturală, ca să avemŭ între ostaşiĭ triumfătorĭ şi uniĭ Morţĭ. Biserica românéscă prin intervenirea prelaţilor eĭ a dispusŭ, ca să se facĕ rugăciunĭ în tótă ţéra pentru căḑuţiĭ în lupta cea pentru credinţă şi patrie. Şi la 8 Septemvrie tóte Bisericile din ţéră şi-aŭ îndreptatŭ rugăciunile lor cătrĕ D-ḑeul părinţilor noştri, cerêndŭ ertare de păcate şi fericire eternă celor ce ş'aŭ vĕrsatŭ sângele lor pentru s-tŭ numele luĭ. Şi pentru ca să vedemŭ pĕnĕ la ce gradŭ membriĭ cleruluĭ românŭ aŭ fostŭ şi cu acéstă ocasiune la înălţimea posiţiuneĭ lor, dămŭ aicĭ alocuţiunĕa părinteluĭ protoĭereŭ de Rômnicul-Săratŭ, unde fie cine póte să vaḑĕ cum sufletul unuĭ părinte spiritualŭ cugetă şi simte façă cu posiţiunea fiilor turmeĭ séle. Eca cum se esprimă părintele Ilie econemul, cu ocasiunea pentru pomenirea celor căḑuţĭ în lupta de la 30 Noemvrie dinaintea întăriteĭ Griviţa:

Domnilor Asistenţĭ!

«Sufletelor marĭ şi nobile tóte li se par frumóse în natură, chiar

şi ora cea seriósă a morţeĭ, care nu e alt-ceva de cât ora prefacereĭ, a desfiinţăreĭ şi a trecereĭ la spiritele cele sacre.

Omul, fiinţa cea maĭ perfectă din câte a creat Divinitatea, este compusă din corp şi suflet; corpul repauséză în pămênt şi asupra luĭ resarŭ florĭ şi erburĭ; ér sufletul mare şi liber sbóră în lumea spiritelor, unde nu esistă nicĭ nópte nicĭ întuneric.

În urmă decĭ a sacruluĭ oficiŭ ce, prin ferbiţĭ lacrimĭ, amu depusŭ astă-ḑĭ înaintea a tot puterniculuĭ părinte cerescŭ, ca cu drépta sea sĕ facă pe armatele creştine-aliate a repurta o decisivă victorie contra barbarismuluĭ semiluneĭ, teribiluluĭ inamicŭ alŭ sfinteĭ crucĭ, cuteḑ fraţilorŭ, în puterea eroismuluĭ cu care se luptă armata nóstră, alăturea cu a Mareluĭ Imperatorŭ al tuturor Rusielorŭ, a vĕ mărturisi că întréga armată română, ne-escluḑênd unŭ singur individ, fie câtu de inferiorŭ şi fără gradŭ, posedă suflete marĭ şi nobile. Domnilor, armateĭ române, în adevĕr, tóte i se par frumóse în natură, chiar şi ora cea seriósă şi cumplită a morţeĭ, precum pe totŭ momentŭ firele electrice, pe lêngă victoriĭ, ne anunţă şi perderea a multorŭ bravĭ ostaşĭ, părinţĭ, fraţĭ, soţĭ şi tot felulŭ de rude ale nóstre.

Cuteḑ domnilor, din preună cu d-vóstrĕ care ţineţĭ la mândria şi binele ţĕreĭ, care dă cu abondenţă ospitalitate orĭ-căruĭ bun venit, strein de naţiune şi religiune, a ruga din adînculŭ inimeĭ pe a totŭ putintele creatorŭ şi a'ĭ ḑice: D-ḑeule! D-ḑeule! Tu, care în atâţia secolĭ aĭ întăritu braţul strămoşilorŭ noştriĭ, în lungele lor resbele, fiĭ şi acuma scutulŭ urmaşilor lor. Fie ca ţĕrêna celor căḑuţĭ la Rovine, Călugărenĭ, Dumbrava Roşiă, Resboenĭ şi chiarŭ Marienburg sĕ tresară de bucuriă.

In fine, cuteḑŭ a apela Domnilor şi Dómnelor la toţĭ în genere, fără osebire de religiă şi naţionalitate, şi a ḑice: A sositŭ timpulŭ cândŭ fie care din noĭ sĕ dăm, şi sĕ dăm îndată. Sĕ ne convingem fraţilorŭ de lugubrul doliŭ ce s'a întins astă-ḑĭ peste patria şi naţiunea nóstră română, şi pe lângă părăsirea lucsuluĭ, a petrecerilor şi gusturilor de tot felul, sĕ venim cu toţĭ în gréua situaţiune de astăḑĭ a contribui cu celŭ din urmă ban de prisos, în ajutorul bravilorŭ oştenĭ, carĭ se luptŭ vărsându'şĭ sângele pe pămêntŭ strein, pentru noĭ şi ţéra română. Sĕ ne gândimŭ că flórea junimeĭ nóstre, parte a căḑutŭ pe câmpul de bătae, în pămênt streiŭ, parte

sufere încĕ desastrele resbeluluĭ, şi nu numaĭ sĕ ne întrebăm, décă aŭ cu ce sĕ'şĭ lege ranele, séŭ décă aŭ vre-unŭ aşternut pe care sĕ'ĭ întindă, vre-un aliment care să le întremeḑe puterile secate. Sĕ ne gândim, în fine, că un poporŭ, care abandonă pe aĭ sĕĭ, în asemenea momente, gemetele şi suspinele celor abandonaţĭ sunt celŭ maĭ teribil blestem pentru dênsul.

Sĕ dăm dér fraţilor, sĕ dăm îndată, ér morţilor se ḑicem:

D-ḑeŭ sĕ'ĭ ierte.» Protopopu. *Ilie Iconomu.*

5. Biserica Bulgară. Lectorilor nostri li este cunoscutŭ că fostulŭ Ecsarhŭ al Bisericeĭ Bulgare, D. Antim, a fostŭ ecsilatŭ din Constantinupolŭ de cătrĕ guvernul otomanu pentru frica, de a nu provoca vre o rescólă între fiiĭ seĭ spirituali. Acum dupre scirea, adusă noĭ de cătrĕ fóĭa din Constantinupolŭ «Stéoa Orientuluĭ» şi fundată pre comunicatul gazeteĭ turceştĭ «Stambul», Prea sânţitul Antim este internaiu pentru unŭ timpŭ în Angira şi se ḑice, că s'ar fi aflând împreună cu ceĭ patru membri aĭ consiliuluĭ seŭ naţionalŭ micstŭ.

Dămŭ şi următórea comunicaţiune cuprinsă în fóĭa constantinupolitană de la 17 Septemvrie «Stéoa Orientuluĭ»:

«Gazeta de Augsburg a comunicatŭ noutatea, trămisă din Constantinupol uneĭ gazete din Viena, că cu venirea primăvereĭ Episcopiĭ Bisericeĭ bulgare sûntŭ decişĭ, a se întruni în Sinodŭ, care fiind preşeḑutŭ de Prea Sânţitul Ecsarchŭ, aŭ să se consulte asupra maĭ multor cestiunĭ, relative la Biserica lor. De aseminea se vorbesce şi în Fanarŭ, unde locuesce Patriarchul ecumenicŭ, că Sinodul se va apropia ĭarăşĭ de Biserică bulgară, care s'a anatematisatŭ acum cincĭ anĭ de cătrĕ patriarchul cu colucrarea ambasadoruluĭ rusŭ (? ? ? ! ! !). Acéstă prevedere se pare adevĕrată şi din aceĭa, că nu de mult Patriarchul ecumenicŭ printr'o enciclică pastorală a atăcatŭ pre Rusia, înculpând pre Imperatorul Alecsandru, ca agentŭ culpabilŭ al resbeluluĭ.

«Ruperea legăturilor de unire ale Bisericeĭ bulgare cu Fanarul a fostŭ sprijinită, nicĭ maĭ este îndoĭală, de cătrĕ Rusia şi acéstă rupere era destinată, ca să punĕ basa naţionalităţeĭ politice a Bulgarilor. Prin reînoirea însĕ a acestor legăturĭ, ţarul se depĕrtéză de politica luĭ, de a maĭ fi protectorul tuturorŭ creştinilor slavĭ din Turcia.

« Acéstă scire, adusă noî de cătrĕ fóîa vienesă, lasă a înţelege, că între Episcopiî bulgarî esistŭ disposiţiunî, spre nimicirea schismeî. Confirmarea acesteî noutăţî va proba, că clerul bulgarŭ se teme de eliberarea poporuluî, efectuată de către Rusia, şi că el va avea atuncî mult maî puţină influenţă asupra poporuluî, de cât are astă-dĭ sub stăpânirea Turcieî.

« Noroc » ! (observă stéoa Orientuluî).

II

BISERICILE ETERODOCSE

1. **Biserica papală**. Incă din luna luî Septemvrie espiratŭ, tóte jurnalele atât din Europa, cât şi din America, nî-a adusŭ scirî despre starea sănĕtăţeî cea îngrijitóre a Prea Sântuluî Părinte al Bisericeî papale — Papa Piu a IX-le. Şi ce este demnŭ de notatŭ, că Prea Sântul Părinte, dupre cum ni se anunçă, nu sufere întru nimicŭ în spiritul seŭ. El continuă a cunósce pre casnicii seî, îşî aduce aminte de actele, petrecute în trecutŭ, şi judecă încă cu o minte sĕnĕtósă. Tótă suferinţa Prelatuluî Bisericeî papale privesce pre laturea fisică şi corpul luî se află într'o paralisie completă.

Fiind că ni este aicî vorba despre Papa Piu IX-le, care cu etatea sa a întrecutŭ pre mulţî din predecesoriî seî, dămŭ aicî următórele observaţiunî statistice, reproduse dupre diarul « Romania Liberă » :

Un ziar francez, organ al uneî societăţî statistice, publică despre papî următórele date interesante : « Piu IX este al 252-lea papă. Dintre aceştia aŭ fostŭ francezî 15, grecî 13 » sirienî 8, germanî 6, spaniolî 5, africanî 2, savoienî 2, dalmaţienî 2 ; Anglia, Portugalia, Holanda şi Helveţia deteră câte un papă din sînul lor, iar toţî cei-lalţî aŭ fostŭ italienî. De la anul 1523 toţî papiî aŭ fostŭ aleşî din cardinaliî italianî. 70 de papî aŭ fostŭ declaraţî de sfinţî, şi aceştia maî toţî din epoca antecedentă instituiriî matereî lumeşcî. Ultimele 10 secule potŭ arăta numaî 9 papî, carî s'aŭ declaratŭ de sfinţî. Dintre 252 de papî 8 muriră dupe o lună de la redicarea lor la acéstă inaltă demnitate, 40 dupe un an, 22 ocupară scaunul papal 2, 3 anî, 54 doî, pênĕ în 5 anî ; 57 de la 5 pênĕ la 10 anî ; 51 de la 10 pênĕ la 15 anî ; 18 de la 15 pênĕ la 20 şi 9 aŭ domnit maî mult ca 20 anî. La 1874 intrecu Piu IX cu numĕrul ani-

lor regenţeĭ sale pe toţĭ antecesoriĭ sĕĭ, cu escepţiunea contra papeĭ spanioluluĭ Benedict XIII de la Luna, care fu ales la Avignon de papă la 1394, şi muri la 1424 în Pensicola Valencieĭ. Cu privire însă la vârsta ce o are papa Piu pênĕ acum, el a fost intrecut de maĭ mulţĭ predecesorĭ aĭ seĭ.

In o etate de peste 82 anĭ muriră Alesandru VIII (1689—1691), Piu VI (1775—1799); în etate de peste 83 anĭ muriră Paul IV (1555—1559); Gregor XII (1572—1585), Inocenţiu X (1644—1655), Benedict XIV (1740—1758), Piu VII (1800—1-23); intre 84 şi 86 anĭ muriră: Paul III (1534—1549), Bonifaciu VIII (1294—1303), Clemente X (1670—1676), Inocenţiu XII (1691—1700); intre 90 şi 92, muriră maĭ departe: Ioan XII (1316—1334), Clemente XII 1730—1740); — în fine în etate de 100 anĭ muri pênĕ acum din 252 numaĭ unul, şi adecă Inocenţiu III, neîmpăcatul inimic al luĭ Friderich II de Hohenstaufen, imperatul Germanieĭ.

2. Biserica catolicilor vekĭ. Catoliciĭ vekĭ aĭ Italieĭ, adecă aceĭ creştinĭ din Biserica papală, cariĭ n'aŭ admisŭ dogma de pre urmă a infailibilităţeĭ papale, ni presintă unŭ actŭ, relativ la alegerea nouluĭ lor Episcopŭ — Ludovic Prota-Giurleo, din care noĭ estragemŭ aicĭ părţile cele maĭ importante din enciclica pastorală a Episcopuluĭ, şi de unde se póte vedea spiritul, ce caracterizază pre aceştĭ creştinĭ, precum şi spiritul Bisericeĭ ortodocse, judecatŭ de cătrĕ streinĭ.

Ludovic Porta-Giurleo.

Preutŭ din graţia luĭ D-ḑeŭ, şi prin libera alegere a cleruluĭ şi a poporuluĭ Episcopŭ alesŭ al Bisericeĭ catolice naţionale italiene, Preşedinte pre viéţă a societăţeĭ naţionale emancipătóre de ajutorŭ mutualŭ al creştinilor italienĭ, precum şi în genere al Episcopatuluĭ şi al poporuluĭ creştinŭ.

Mântuire, pace şi charŭ de la Domnul.

« Venerabilĭ şi prea ĭubiţĭ Părinţĭ şi fraţĭ în Iisus Christos ?

« Biserica nóstră a devenitŭ vĕduvă prin mórtea regretabilă şi prematură a frateluĭ nostru—prea ĭubituluĭ, ilustruluĭ şi mult stimabiluluĭ Episcopŭ alesŭ, Stanislav Trabucco, a căruĭa carieră a fostŭ

unŭ apostolatŭ, plinŭ de virtute si de sciinţă adevĕrat creştinéscă, şi a cărula ulteme vorbe aŭ fostŭ unŭ imnŭ de caritate divină, de felul celor, ce noĭ întâlnimŭ în cărţile martirilor şi ale mărturisitorilor luĭ Christos în momentul, când eĭ, fiind liberĭ de legăturile pămêntescĭ, mergŭ, ca să fie uniţĭ în pacea şi fericirea eternă. Acéstă Biserică, unită în modŭ legitimŭ în comitate, la 6 ale luneĭ luĭ Augustŭ din acestŭ anŭ, a bine-voitŭ maĭ în unanimitate a depune sufragele eĭ asupra persóneĭ nóstre ceĭ umile şi ne demne, pentru a ne râdica la onórea cea mare, de a fi păstorul eĭ celŭ spiritualŭ şi supremŭ. Acéstă onóre formidabilĕ noĭ la începutŭ în consciinţa nóstră am declarat'o, pentru ca ea să fie încredinţată uneĭ persóne mult maĭ demne, de cât noĭ prin virtuţile eĭ morale şi civice, prin eroismul probatŭ al caracteruluĭ seŭ, şi prin spiritul seŭ de charitate, care îl face pre omŭ semiuŭ luĭ D-ḑeŭ.

« Acésta nu este o ironie amară, când noĭ numimŭ pre misiunea apostolocă a Episcopuluĭ din Biserica nóstră « onóre formidabilă », dupre cum se întîmplă în ḑilele nóstre cu acia, cariĭ, aleşĭ prin voinţa a unuĭ singurŭ omŭ, se investescŭ cu insigniile pontificale, şi apoĭ represintă cu tótă îngônfarea onorurile cele maĭ lumescĭ. Nu. *Noĭ o definimŭ astŭ-felŭ, fiind că pentru noĭ Episcopatul nu represintă altŭ-ceva, de cât aceĭa, ce el se presinta pentru Apostolĭ şi primiĭ Episcopĭ aĭ creştinătăţeĭ, adecă o vieţă de sacrificiĭ, de abnegaţiune şi de martiriu, şi o luptă ne 'ntreruptă cu acele spirite mândre şi puterice, pre care apostulul ginţilor le numesce spirite de nedreptate corumpătóre ale s-teĭ doctrine, domnĭ amăgitorĭ prin erorĭ seducĕtóre şi pre mergătoriĭ împărăţieĭ luĭ Antichrist, cariĭ alteréză depositul divinŭ al credinţeĭ revelate şi pretindŭ a face inovaţiunĭ. . .*

« D-ḑeŭ ni este marturŭ, venerabilĭ Părinţĭ şi Fraţĭ, că fiind plinĭ de defecte şi imperfecţiunĭ ale natureĭ nóstre, si lipsind din noĭ acele prerogative şi virtuţĭ maĭ ales divine, care trebue să domine tótă viéţa unuĭ Episcopŭ creştinŭ şi catolicŭ, noĭ recunóscemŭ şi maĭ mult lipsa din noĭ complectă a unor asemine mijlóce de acţiune, care, în ordinea de desvoltare a omeniriĭ, aŭ o valóre absolută şi ne contestabilă, şi care în marile transformăţiunĭ sociale sŭntŭ unicele mijlóce de regenerare civilă şi intelectuală. Noĭ, presentând aicĭ unŭ comtŭ de tóte aceste circumstanţe, voimŭ să ară-

tămŭ motivele refusuluĭ nostru celuĭ maĭ formalŭ şi maĭ nedeclinabilŭ, de la sarcina pre care Biserica a voitŭ să ni-o încredinţeze ; dar, décă vocea religiuneĭ nóstre a învinsŭ consciinţa nóstră, noĭ ne vomŭ supune destinelor Providenţeĭ divine, care guvernéză universul, kiar şi prin ómeniĭ ceĭ maĭ umilĭ şi maĭ lipsiţĭ, de a putea fi instrumentele operilor celor maĭ marĭ şi maĭ miraculóse. . . . .

« Nainte de ce vomŭ arăta în scurtŭ originea acesteĭ misiunĭ apostolice, şi motivele, pentru care noĭ am credutŭ de datoria nóstră sacră şi inprescriptibilă, de a o primi, ca pre unŭ decretŭ al voeĭ divine, conservând tot-o-dată tradiţiunile orale şi scrise ale Episcopatuluĭ seculelor primitive ale Bisericeĭ creştine, noĭ ne credemŭ obligaţĭ, de a supune la apreciaţiunea Bisericeĭ universale a luĭ Christos credinţa şi doctrina nóstră.

« Credincioşĭ fŏrĕ clintire cuvintelor solemnele de a părăsi şi a face să se pĕzĭascĕ tóte articulele, fŏrĕ esceptiune, ale prescripţiunilor dogmatice, organice şi disciplinare ale Bisericeĭ nóstre catolice naţionale italiene, noĭ vomŭ espune la finele acestor enciclice partea cea maĭ esenţială, adecă articulele, pre care noĭ le declarămŭ, că vorŭ fi doctrina nóstră dogmatică.

« Noĭ nu ne sfiimŭ a declara solemnel 'naintea conseiinţeĭ creştine, că Biserica ortodocsă catolică de Orientŭ este singura, carea *a conservatŭ în modul celŭ maĭ fidelŭ depositul sântŭ al credinţeĭ şi s-tele canóne ale Bisericeĭ universale*, cu tóte lungele şi tristele vicisitudinĭ politice, ce aŭ modificatŭ condiţiunile sociale ale populaţiunilor, pre cât de eroice, tot pre atâta şi de creştine. Studiind cu atenţiune, pacienţă şi imparţialitate partea dogmatică a învĕţerilor eĭ, din catechismurĭ şi din tractatele polemice, scrise de teologiĭ ceĭ maĭ eminenţĭ, noĭ trebue să ne convingemŭ, că ortodocsia Bisericeĭ orientale este conformă cu regula infailibilă, stabilită de S-tul Vicentiu de Lerins : « quod ubique, quod ad omnibus, quod semper.

« Simbolul neatinsŭ şi fŏrĕ de alte raţiunĭ, pre care ea l'a conservatŭ cu îngrijire şi îlŭ profesază încă, este acelŭ de Nicea şi Constantinopolŭ, care a fostŭ profesatŭ şi de Biserica catolică de Occidentŭ pênĕ în seculul al IX şi kiar al XI-le. Biserica de Occidentŭ a skimbatŭ maĭ târdiu acestŭ simbolŭ în urmarea uneĭ rugăciunĭ, care semăna cu unŭ ordinŭ a luĭ Henric 1-iŭ imperatorul

Germaniei; de şi acestŭ simbolŭ a fostŭ maĭ 'nainte condemnatŭ de pontificiĭ romanĭ Leon III şi Ioan VIII ca ereticu, el însĕ a fostŭ întrodusŭ de papa Andreĭ III şi s'a adoptatŭ de tótă Biserica latină.

« Relativ de partea Juridico-disciplinară séŭ canonică, ortodocsia Bisericeĭ de Orientŭ s'a ţinutŭ în canónele celor şépte conciliĭ primitive ecumenice, care aŭ fostŭ admise de tótă Biserica luĭ Christos. Autoritatea civilă, a căria influenţă a fostŭ aşa de reŭ interpretată de cătrĕ Biserica latină, nu are în privinţa regulamentelor dogmatice şi disciplinare altă putere, de cât acea determinată în modŭ legitimŭ de cătrĕ imperatoriĭ creştinĭ, începênd cu Constantin cel mare. Doctrina sacramentelor şi numĕrul lor este acelaşĭ, pre care îlŭ ţinemŭ noĭ şi Biserica occidentală, şi pre care le profesămŭ în modŭ dogmaticŭ. Doctrina graţieĭ divine şi rolul eĭ în mântuirea omuluĭ este în acordŭ perfectŭ cu dogmatica primelor conciliĭ ecumenice, şi cu învĕţătura părinţilor şi a doctorilor celor maĭ învĕţaţĭ şi de autoritate, atât din Orientŭ, cât şi din Occidentŭ. Doctrina jussificaţiuneĭ prin credinţă, însoçită de faptele bune, în virtutea meritelor Rĕscumpărătoruluĭ este profesată în tótă puritatea primitivă, fŏrĕ de Pelagianismŭ séŭ Semi-Pelagianismu, întrodusŭ de şcólele iesuitice din Biserica romană. Puterea misteriósă şi divină încredinţată de Christos sacerdoçiuluĭ, de a lega şi deslega, dupre doctrina Bisericeĭ catolice de Orientŭ şi în conformitate cu doctrina primitivă a catolicismuluĭ nu póte să se întindĕ asupra sufletelor acum dispărute, cum crede în modŭ falşŭ şi pentru motive cu totul ne spirituale Biserica latină, de unde apoĭ emană doctrina sa cea anti-creştină despre indulgenţiile celor morţĭ. Acéstă putere a preutuluĭ şi a Episcopuluĭ catolicŭ nu trebue să se aplice, de cât asupra suferinţelor temporale, pentru care pĕcătosul se pocăesce, şi constrînsŭ se supune numaĭ în viéţa sa terestră. Invocaţiunea sânţilor este aicĭ preferată în sensul adevĕratŭ şi dogmaticŭ al tradiţiuneĭ creştine primitive. Idea dogmatică, ce trebue să ni formămŭ despre demnitatea cea înaltă a Maĭceĭ luĭ D-ḑeŭ, profesată de Ortodocsie, sémănă cu doctrina conciliilor primitive ecumenice şi cu doctrina părinţilor şi a învĕţaţilor grecĭ şi latinĭ din primiĭ seculĭ aĭ creştinătăţeĭ. Sânta fecióră, Maĭca luĭ D-ḑéŭ, nu este obĭectul unuĭ cultŭ idolatru, dupre cum se petrece în Occidentŭ, în urmarea definiţiuneĭ dogmatice despre concepţiunea (zemislirea) nemaculată, proclamată de Piu IX-le,

prin care S-ta Fecióră este considerată ca coredemtrice (împreună rĕscumpărătóre) a genuluĭ umanŭ, şi prin urmare egală divinităţeĭ, Fiĭuluĭ, şi liberă, ca şi dînsul, de pĕcatŭ, contra afirmaţiuneĭ solemnele a cuvêntuluĭ luĭ D-ḑeŭ : « că toţĭ sûntŭ pĕcătoşĭ :.

« Nu, Ea este o creatură, căria D-ḑeŭ ĭ-a acordatŭ privilegiul, de a fi mumă temporală a luĭ Christos, creatură plină de graţia divină şi bine-cuvêntată între toţĭ muritoriĭ. Impĕrătésa cea maĭ strălucită a Ceruluĭ şi intermediatórea cea maĭ puterică pre lôngă dreptatea divină ; dar cu tóte aceste s-ta Fecióră nu încetéză, de a fi o creatură umană.

« Comunicaţiunea puterilor, atribuite representanţilor sacerdoţiuluĭ, ce profesază Biserica de Orientŭ este atât în formă, cât şi în subsanţă aceĭa, pre carea o profesămŭ şi noĭ. Episcopul, diferând prin dreptul divinŭ în ordinea sacerdotală, este unicŭ dupre aforismul celebru al mareluĭ martirŭ Ciprian. Disciplina luĭ în relaţiunile cu puterea laică este acea stabilită prin Evangelie, în tradiţiunea apostolică şi în jurisprudenţa canonică a celor şépte conciliĭ ecumenice. In fine, Biserica catolică de Orientŭ, în oposiţiune de cea romană, nu aspiră şi nicĭ póte să aspire la suveranitatea şi dominaţiunea putereĭ temporale, ci ea dă cu o fidelitate inalterabilă şi conformă cu rigurositatea datorieĭ de consciinţă Cesaruluĭ aceĭa, ce apărţine Cesaruluĭ şi luĭ D-ḑeŭ aceĭa, ce apărţine luĭ D-ḑeŭ şi numaĭ luĭ. Ea, prin urmare, ni presintă tipul şi modelul celeĭ maĭ perfecte Bisericĭ naţionale, carea nu spera pentru ambiţiune autoritatea terestră a intereselor patrieĭ de credinţă. . . . .

« Pentru aceste cuvinte şi motive de consciinţă, bine meditate, pre care noĭ ni le impunemŭ, ca datoriĭ, Venerabilĭ Părinţĭ şi Fraţĭ, *trebue nu numaĭ să ne punemŭ în comunicaţiune intimă de credinţă cu gloriósa şi venerabila Biserică catolică de Orientŭ, carea are dreptul de mamă asupra tuturor Bisericilor Occidentuluĭ*, **dar kĭar să-ĭ ceremŭ şi să primimŭ de la dînsa confirmaţiunea nóstră episcopală. . . . .**

(Vedĭ L' Union chrétiene. W. Guétté).

III

Mochametanismul.

Pentru ca şi lectoriĭ noştri să vadă spiritul ce animéză pre Seic-

ul-Islam, precum şi principiile religiuneĭ, ce represintă, noĭ dămŭ aicĭ rugăcĭunea acestuĭ representantŭ mare al Islamismuluĭ:

«Dómne atot puternice! Indură-te spre noĭ şi ne apĕră, căcĭ suntem poporul tĕŭ credincios. Dómne a-tot puternice! Creatorul tuturor bunurilor! Intăresce braţul otomanilor, prin braţul tĕŭ zădărnicesce şi nimicesce trufia şi necredinţa ghiauriior. Bine cuvêntarea luĭ Allah şi a profetuluĭ sĕ se reverse asupra capetelor credincioşilor. O Dómne! Intăresce pe servul tĕŭ, pe Sultunul, capul poporuluĭ tĕŭ iubit. Apără ţéra nóstră şi mătură de pe tot pămêntul pe necredincioşiĭ, carĭ aŭ cutedat a ataca sigura şi sfânta ta religie. Stergeo, Dómne tótă urma necredincioşilor ruşĭ, bulgarĭ şi grecĭ, carĭ umblând în întunericul necredinţeĭ ca porciĭ în mocirle, aŭ cutezat a ridica mâna în contra poporuluĭ luĭ Mahomet. Deslégă alianţa[i]lor, risipesce-le trupele, strică armatele lor, răresce-le şirurile, sfărâmă-le puterea şi aruncă-ĭ în fundul iaduluĭ. Trimete asupra capetelor lor mânia ta şi bate-ĭ, după cum aĭ bătut până acum pe toţĭ duşmaniĭ noştriĭ. Incurcă-le limbile şi sângele curgă-le în şiróe, iar capetile lor să se rostogoliască la piciórele credincioşilor tĕĭ fiĭ. Copiĭ lor lasă-ĭ orfanĭ, femeile lor vĕduve, mamele lor aruncă-le în jale şi încurcă-le mintea! Sterge tótă urma moscoviţilor, bulgarilor şi francilor căcĭ acestia sunt alianţiĭ lor şi simpatiséză cu eĭ. Ingreuéză-ĭ cu nenumĕrate chinurĭ, ca să fie jertfe ale mânieĭ tale; nimicesce'ĭ cu foc, cu sabie, cu naufragiŭ şi cu ciumă, fómete şi cutremur; ca sĕ li se despopuleze oraşele. Trimite asupră-le pe toţĭ demoniĭ tĕĭ sugrumătorĭ; ca toţĭ aceştĭ necredincioşĭ să sufere de bólele de ochĭ şi minte cu tot némul lor, ca să móră cu femeĭ şi copiĭ. Cadă mânia şi furia ta asupră-le ca grindina. Facă-se eĭ şi avuţiile lor prada acelora, carĭ cred în tine şi în profetul tĕŭ Mahomet şi cu carĭ să fie tot-dé-una favorul şi bine cuvêntarea luĭ Allah.

ARCH. **Enacénu**.

Numele şi Pronumele Diaconilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ	B.	No. pogónelor de pămênt ce primesce	Numele şi Pronumele Cântăreţilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ	B.	No. pogónelor de pămênt ce primesce	Numele şi Pronumele Paraclisiarchilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ	B.	No. pogónelor de pămênt ce primesce	Observaţiunĭ
...	...			...	Gh. P. Dimitrache	Clase prim.	30			Const. Popescu	Clase prim.	20			Pe lângă salariele trecute în Budgete, locuitorii maĭ daŭ preoţilor şi óre-care beneficiĭ prevĕdute prin osebite contracte de învoire.
...	...			...	Ene Ilie	„	30			D. Popa	„	20			
...	...			...	I. P. Hristea	„	40			...	...				
...	...			...	D. Popescu	„	40			P. Badea	„	20			
...	...			...	...	...				...	...				
...	...			...	B. Popescu	„	40			N. Popescu	„	20			
...	...			...	Gh. Grigorie	„	20			Ivaşcu Ión	„	10			
...	...			...	Gg. sin Gg.	„	20			Serban Popescu	„	10			
...	...			...	...	...				...	...				
...	...			...	Th. Plăcintescu	„	20		5 p.	Dumitru Stan	„	10		4 p.	
...	...			...	Stan Popa	„	30		5 p.	...	...				
...	...			...	Elie Popescu	„	30			...	...				
...	...			...	Th. Velea	„	10			Th. Popa	„	10			
...	...			...	M. Popa	„	10			...	...				
...	...			...	Th. Radu	„	40			Duminică Rizea	„	20			
...	...			...	D. Proestosescu	„	50			...	...				
...	...			...	M. Badea	„	50		2 p.	B. Diconescu	„	40		2 p.	
...EŞTI															
...	...			...	M. P. Radu	Clase prim.	40			...	Clase prim.				Pe lângă salariele trecute în Budgete, locuitorii maĭ daŭ preoţilor şi óre-care beneficiĭ prevĕdute prin osebite contracte de învoire
...	...			...	I. Dumitru	„	40			N. Nécşu	„	30			
...	...			...	G. Ión	„	40			...	...				
...	...			...	...	„				N. Popescu	„	40		5 p.	
...	...			...	Zamfir Stoica	„	20			I. Popescu	„	20			
...	...			...	G. Nicolae	„	20			I. Mihaiŭ	„	10			
...	...			...	N. Voicu	„	30			...	...				
...	...			...	A. Popescu	„	30			...	...				
...	...			...	Ang. Gg.	„	30			...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	G. Popescu	„	20			M. Ioan	„	20			
...	...			...	R. Popescu	„	20			...	...				
...	...			...	Stan Ión	„	20			...	...				
...	...			...	G. Ridea	„	30			...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	I. Popescu	„	20			N. Ioan		20			
...	...			...	B. Pătru	„	40			...	...				
...	...			...	Alex. Pavel	„	20			...	...				
...	...			...	Dumitru Stănescu	„	20			...	...				
...	...			...	D. Stănescu	„	20		5 p.	...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	V. Tudor	„	20			...	...				
...	...			...	Scarlat Const.	„	20			...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	G. Popescu	„	20			C. Diaconu	„	10			
...	...			...	A. Marin	„	50		4 p.	M. Stătescu	„	40		3 p.	
...	...			...	G. Nenciulescu	„	40		5 p.	...	...				
...	...			...	G. Popescu	„	40		5 p.	...	...				
...	...			...	Dumitru Călin	„	20		6 p.	R. Popescu	„	20		3 p.	
...	...			...	Ivan Popescu	„	37			...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	B. Petrescu	„	10			...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	I. Popescu	„	40			...	...				
...	...			...	R. Nicolae	„	40			...	„				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	Il. Pr. Ivaşcu	„	40			...	...				
...	...			...	Th. Alexie	„	40			...	...				
...	...			...	Nécşu sin Ión	„	50		7 p.	...	...				
...	...			...	...	„				...	...				
...	...			...	Dragomir Popescu	„	50		7 p.	...	...				
...	...			...	M. Mogoşŭ	„	50		5 p.	...	...				
...	...			...	V. Popescu	„	30		5 p.	...	...				
...	...			...	...	...				...	...				
...	...			...	P. Popescu	„	30			N. Mihaĭ	„	20			

Numĕrul şi numirea Comunelor	Numirea Cătunelor saŭ Satelor	BISERICA cu HRAMUL	No. pogónelor de pămînt ce posedă	No. Familiilor În part	No. Familiilor Total	De către cine este întreţinută Biserica	NUMELE şi PRONUMELE Preoţilor	Etatea	Cursul Absolvit	Salariul pe an după Budget Leĭ	B.
1. Oraşul Argeşiŭ	Bis. Domnésc.	St. Nic. S-ta Filoteia.		80	680	din fond. sĕŭ	Protop. Gg. Iconomu.	60	seminarist	185	1
...	...	...				...	Preotu N. Sachelarie.	62	grămătic	222	20
...	...	...				...	Dimitrie Stătescu	54	seminarist	222	20
...	...	...				...	Stefan Schinteescu	34	„	222	20
...	...	Sfântul Nicolae		40	250	„	Eftimie Duhovnicu	43	„	162	
...	...	Sânţiĭ Ingerĭ		100	450	de enorie	Ión Hristescu	35	„	240	
...	Drujesci	Adormirea		70	240	din fond. sĕŭ	Protop. Ión Căprescu	43	„	148	14
...	...	...				...	Theodor Duhovnicu	72	grămătic	148	14
...	Căpreştiĭ	Intr. în Biserică		80	360	„	Const. Cerborénu	38	seminarist	80	
...	Olariĭ	Adormirea		70	280	„	Ión Eşanue.	58	„	120	
...	...	Sântul George		60	240	„	Ión Năstăsescu	38	„	140	
2. Albeşti	Ungureniĭ	St. Ión Sânţiĭ Iugerĭ.	17 p.	70	250	de comună	Ión Gorănescu.	51	grămătic	60	
...	Idem. Păm.	Adormirea	17 p.	110	350	„	Ión Osianu.	60	„	40	
...	...	...				...	Gg. Duţianu	25	seminarist	40	
...	Dobreştĭ	Intr. în Biserică		70	225	„	G Gorănescu	68	„	60	
...	Brăteştĭ	Inălţarea D-luĭ		90	270	...	...				
...	Schitu Brăt.	Naşt. St. Ion	17 p.	10	40	de stat	Ión Vega	60	„	60	
3. Brădetu	...	Inălţarea D-luĭ.	10 p.	100	400	de comună	I. Pr. Theodor	50	grămătic	40	
4. Bratieni Galeşu	...	Cuv. Paraschiva		170	594	„	Stef. Gg. Drăguşilă	49	„	60	
...	...	...				...	Th. Minculescu	40	seminarist	60	
...	Galeş	Intr. in Biserică	17 p.	170	562	„	Alex. Mihăilescu	45	„	40	
...	Mâniceştĭ	Adorm. şi St. Gg	17 p.	90	300	„	G. Popescu.	28	„	60	
5. Băiculesci	Băiculeştĭ	Sânţiĭ Ingerĭ		100	390	„	Marin Ionescu.	32	„	60	
...	Zigoveni	Toţi Sânţiĭ	17 p.	100	380	„	Ión Mihăescu	28	„	40	
6. Cacaleţii	...	St. Nic. şi S-ta Filot.	10 p.	60	200	din fond. sĕŭ	Const. Cosmescu	26	„	150	
...	Zărneştĭ	Nasc M-ceĭ D-luĭ	2 p.	150	518	de comună	I. S[illegible]iescu.	26	„		
7. Costeşti Stroeşti	...	Săntul Nicolae	12 p.	160	500	„	I. Iliescu	60	grămătic	60	
...	...	Cuv. Paraschiva	17 p.	160	540	„	N. Retevoescu	43	seminarist	60	
...	...	...				...	Const. Theodorescu	30	„	60	
8. Tutana Enache	Nópteşu	Sânţiĭ Ingerĭ	17 p.	60	208	„	Dumitru Georgescu	29	„	40	
...	Valea Enache.	Intrarea în Biserică	17 p.	90	250	„	Sandu Mateescu	46	„	30	
...	...	...				...	N. Panţurescu.	45	„	30	
...	Valea Bradil.	Sânţiĭ Ingerĭ		90	300	„	Ión Panţurescu	27	„	60	
...	Schit. Tutan.	Cuv. Athanasie.	10 p.	152	570	de stat	C. Rădulescu	45	„	600	
...	...	...				...	Ión Panţurescu.	29	„	148	
...	Val. Porculuĭ	Cuv. Paraschiva	17 p.	55	207	de comună	R Pr. Radu	85	grămătic	40	
9. Valea Danului	...	Sfântul Nicolae	17 p.	200	700	„	Thoma Iliescu.	28	seminarist	70	
...	Verneştĭ	Nasc. M-ceĭ D-luĭ.	17 p.	150	430	„	Stancu Bunescu	54	grămătic	70	
10. Flămândeşti.	...	Sânţiĭ Ingerĭ	17 p.	80	320	„	G. Ionescu	42	seminarist	70	
11. Muşeţeşti	...	St. Gg. şi S-ţiĭ Ing	17 p.	122	500	„	I. Dobrescu.	45	„	70	
...	Gura Robăĭ	Buna Vest. şi St. Nic.	17 p.	116	450	„	P. Gorănescu	33	„	40	
...	...	...				...	...				
...	Valea Taurul.	Sânţiĭ Ingerĭ	17 p.	52	160	de comună	Radu Popescu	38	„	60	
...	Vălsăneştĭ	Adorm. şi St. Nicol.		140	560	„	I. Valsănescu	50	„	80	
12. Buneşti	...	Cuv. Parasc. şi St. N.		250	900	„	Gg. Stănescu	46	„	50	
...	...	...				...	Ión Stănescu	44	„	50	
13. Bascovele	Grajdurile	Adormirea	17 p.	105	420	„	...				
...	M-rea Bascov	Intr. în Biserică	27 p.			de stat	Ión Chiorăscu	43	seminarist	600	
...	...	...				...	Const. Buleténu	49	grămătic	600	
...	Linteştĭ	Cuv. Paraschiva	10 p.	65	260	de comună	...				
...	Pileştĭ	Săntul Niculae.	17 p.	50	220	„	M. Pielescu	55	„	40	11
14. Bădiceni Măloreni.	...	St. Nic. St. Dumitru,		150	580	„	Gg. Hristescŭ	45	seminarist	60	
...	...	Intrarea în Biserică		80	350	„	Th. Samoilescu	24	„	60	
...	Bohariĭ	Adormirea	2 p.	90	370	„	Vacant				
...	Topliţa	Sântu Theodor.		60	258	„	Stan Diconescu	32	„	60	
15. Cerboreni	...	Cuv. Paraschiva		102	400	„	Savu I. Muşatu	57	„	40	
...	...	...				...	Ión Iacobescu	27	„	40	
...	Borovineştĭ	Sânţiĭ Ingerĭ		40	120	„	Vacant				
...	Val. Iaşuluĭ	Adorm. şi St. Nicol.	17 p.	70	300	„	N. Stefănescu	48	„	60	12
...	Bărbăloteştĭ	Inălţ. şi St. Ión	17 p.	35	110	„	I. Popescu	34	„	30	12

PL… …IU

.85|18, 22|20, 22|20, 22|20, 62, 40, 48|14, 48|14, 30, 20, 40, 50|12, 0|6, 0|6, 0, 0|12, 0|8, 12, 11, 11, 6, 2, 8, 8, 8, 11, 6, 6, 2, 2, 11, 11, 1, 11, 11, 11, 11, 11, p., p.

Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	…ele şi …mele Diaconilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pămênt ce primesce	Numele şi Pronumele Cântăreţilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pămênt ce primesce	Numele şi Pronumele Paraclisiarchilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B	No. pogónelor de pămênt ce primesce	Observaţiunĭ
	… Hriste.	seminarist	360	. .	Ión Popescu . .	seminarist	222 22	2 p.	Sima Popescu ; .	Classe prim.	111 11		
									Ión Popescu . .	"	111 11		
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	. . .			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	. . .			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Picu Valcan . .	Classe prim.	240	1 p.	Ilie Bogdan . .	"	108		Maĭ primesce de la P… 370 fr. anual…
	. . .	. . .	. .	. .	Stoica Mocan . .	"	150	1 p.	Hristea Stoica .	"	40		
	. . .	. . .	. .	. .	Th. Bunea . . .	"	42		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .				. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .			1 p.	Ión Slătea . . .	"	35		Idem … anual.
	. . .	. . .	. .	. .	Const. Popescu .	seminarist	70		. . . . . .	"			Idem 40 fr. pe an
	. . .	. . .	. .	. .	P. Şiuţă. . . .	Classe prim.	40		. . . . . .	"			Idem 40 fr. pe an
	. . .	. . .	. .	. .	Pavel Pr. Serban .	"	40	5 p.	G. Petrescu . .	"	20		
	. . .	. . .	. .	. .	Th. Gheorghe . .	"	20	5 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Serban Băluţă . .	"	30		Const. Gorănescu .	"	20		
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Ión Pr. Andrei .	"	240	2½	G, Ionescu. . .	"	120	2½	
	. . .	. . .	. .	. .	Ivaşcu Popescu .	"	20	1 p	S. Bădescu. . .	"	10	1 p.	
	. . .	. . .	. .	. .	I. Popescu . . .	"	20		I. Bojescu . . .	"	20		
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	M. Brihăilescu .	"	20	5 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Const. Diaconu .	"	20	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	M. Theodorescu .	"	30		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Const. Popescu .	"	20	6 p	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	I. Stefănescu . .	"	70	4 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	N. Popa Dumitru .	"	50		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	T. Popescu . . .	"	30	4 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	I. Enescu . . .	"	20	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			I. Niculescu . .	"	20	5 p.	
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	C. Dumitrescu. .	"	20		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	R. Tănase . . .	"	240	3 p.	G. Mihăilescu . .	"	120	3 p.	
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	M. Pr. Gheorghe .	"	20	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	M. Pr. Andreĭ. .	"	20	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	I. N. Mogoş . .	"	30	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	C. Constandin. .	"	30	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	I. Popescu . . .	"	30	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Ión Pr. Gg. . .	"	20	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	D. Hristescu . .	"	30	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Petre Pr. Sandu .	"	30		Fl. Pr. Drăgan .	"	30		
	. . .	. . .	. .	. .	D. Chimie . . .	"	30		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Fl. Pr. Thoma .	"	20	3 p.	Ang Pr. Toma .	"	20	3 p.	
	. . .	. . .	. .	. .	G. Popescu . .	"	240		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			Pogónele sunt în folosul Comunităţiĭ.
	. . .	. . .	. .	. .	R. Georgescu . .	"	20	4 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	P. Popescu. . .	"	20	6 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Dum. Apostolescu.	"	30		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Avr. Pr. Thoma .	"	30		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Il. Diaconescu. .	"	30	1 p.	Pant. Pârvu . .	"	30	1 p.	
	. . .	. . .	. .	. .	N. I. Purcaru . .	"	30		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	Th. Gorănescu. .	"	20		I. Popescu. . .	"	20		
	. . .	. . .	. .	. .	. . . .	"			. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	I. Păunescu . .	"	40		. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	D. Ión	"	10	5 p.	. . . . . .	"			
	. . .	. . .	. .	. .	N. Popescu. . .	"	20	5 p.	. . . . . .	"			

NB. Po lângă salariele trecute în Budgete, locuitorii maĭ daŭ preoţilor şi óre-care bucate prevědute prin osebite contracte de învoire.

Numĕrul şi numirea Comunelor	Numirea Cătunelor saŭ Satelor	BISERICA cu HRAMUL	No. pogónelor de pămînt ce posedă	No. familiilor: Familiĭ	Suflete	De către cine este întreţinută Biserica	NUMELE şi PRONUMELE Preoţilor	Etatea	Cursul absolvit	Salariul pe an după Budget (Leĭ)	B.	No. pogónelor d
										PLAI		
1. Oeştĭ Cicăneştĭ .	Oeşti Pămănt	Săntul Nicolae . . .	17 p.	70	325	de comună	Const. Diaconu . . .	42	seminarist	40		12
....	Oeşti Ungur.	Sănţiĭ Ingeriĭ . . .	17 p.	45	270	„	Nicolae.	47	grămătic	40		6
....	.....	....				. . .	Bucur	75	„	40		6
....	Cicăn. de sus.	Sănta Treime . . .	17 p.	60	269	„	P. Ionescu	34	seminarist	40		12
....	„ de jos.	Naşterea M-ceĭ D-luĭ.	17 p.	150	586	„	Gg. Cantu	24	„	40		12
2. Corbeniĭ	.....	Săntul Dimitrie . .	6 p.	50	297	„	Ión Iordache	78	grămătic	60		2
....	.....	....				. . .	Preotul Petre	69	„	60		2
....	Bucsăneşti .	Adormirea	17 p.	80	373	„	Preotul Mihaiŭ . . .	60	„	60		12
....	Căpăţăneniĭ .	Sănţii Ingerĭ . . .	17 p.	90	453	„	Ión Rizescu	40	seminarist	60		12
....	Poenariĭ . .	Săntul Ión	17 p.	36	189	„	Vacantŭ		. . .			
....	Bérindeştĭ .	Adormirea	12 p.	53	259	de propriet.	Ión Niculescu	30	„	100		8
3. Arefu.	.....	Intrarea în biserică .		80	361	de comună	Preotul Grigorie . . .	70	grămătic	40		
....	.....	....				. . .	Gheorghe Popescu . .	29	seminarist	40		
....	.....	Cuv. Paraschiva . .		140	685	de comună	Grigore Ionescu . . .	43	„	40		
....	.....	....				. . .	Const. Ceauşescu . . .	75	grămătic	40		
4. Sălătrucu . . .	.....	Săntul Nicolae . . .	17 p.	58	217	„	Dumitru Duhovnicu . .	66	„	60		12
....	.....	„	17 p.	40	229	„	R. Popescu	34	seminarist	66		12
5. Şuiciĭ.	.....	„	17 p.	90	457	„	Const. Grigorescu . .	28	„	40		6
....	.....	....				. . .	Preotul Florea. . . .	78	grămătic	40		6
....	.....	Intrarea în biserică .	9 p.	100	531	„	Gg. Badea	28	seminarist	60		9
....	Rudeniĭ . .	Săntul George . . .		100	490	„	Ştef. Rudénu	22	„	100		
....	Morăşciĭ . .	„		68	223	„	I. Nicóră	70	grămătic	60		
....	Cărpenişu .	„		59	269	„	Vacantŭ.		. . .			
....	Schitul Văl. .	Sănta Trăime . . .				de Stat	Pr. Ión Duhovnicu . .	60	„	600		
....	.....	....				. . .	Preotul Ión.	73	„	600		
6. Tileştĭ	.....	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		84	381	de comună	Pr. Gg. Popescu . . .	29	seminarist	60		
....	Cuciniĭ . .	Săntul Nicolae, . .		40	172	„	Ión Iliescu	23	„	60		
....	Bratovoeşti .	„		40	253	„	Preotul Paraschiv . .	46	grămătic	60		
....	Bumbueşti .	Buna-Vestire . .		70	293	„	Const. Bumbuescu . .	26	seminarist	60		
7. Perişaniĭ Spinĭ. .	Spinu . . .	Cuv. Paraschiva . .	2 p.	80	350	„	Pr. Constantin. . . .	40	grămătic	60		2 p.
....	Băiaşiĭ .	Săntul Dimitrie . .		30	140	„	Gg. Perişanu	26	seminarist	60		
....	Mlăceniĭ . .	Săntul Nicolae. . .	3 p.	40	193	„	I. Feţénu	23	„	60		3 p.
....	Perişaniĭ . .	Cuv. Paraschiva . .	3 p.	50	269	„	Pr. Mihaiŭ.	80	grămătic	60		3 p.
8. Racoviţa	.....	Săntul Nicolae . . .	5 p.	70	251	„	Chiril Serafimescu . .	23	seminarist	60		5 p.
....	Copăceniĭ. .	„		54	213	„	Preotul Mateĭ	68	grămătic	60		
9. Căineniĭ Grăbleşti .	.....	Sănţiĭ Ingerĭ . . .	4 p.	40	150	„	Gg. Camini	24	seminarist	60		4 p.
....	.....	Săntul Nicolae. . .	3 p.	40	153	„	I. Diaconescu	53	„	60		3 p.
....	Grăbleşti . .	„	2 p.	95	397	„	Pr. Ión Popescu . . .	49	„	60		2 p.
10. Boişóra Găujanĭ .	Beişóra . .	„	4 p.	90	371	„	Const. Ionescu. . . .	30	„	40		2 p.
....	.....	....				. . .	Petre Ginerica. . . .	43	„	40		2 p.
....	Găujani. . .	Săntul Nicolae. . .	8 p.	120	397	„	Radu Harion	52	grămătic	60		6 p.
11. Jiblea	.....	Adormirea.	17 p.	175	533	„	Gg. Căprian	35	seminarist	40		6 p.
....	.....	....				. . .	Gg. Drăghicĭ	54	grămătic	40		6 p.
....	Păuşa . . .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .	17 p.	28	211	„	Vacantŭ		. . .			
12. Şerbăneştiĭ. . .	.....	Toţiĭ Sănţiĭ. . . .	17 p.	130	317	„	Preotul Nicolae . . .	40	seminarist	40		12 p.
....	Dăeşti. . .	Săntul Nicolae . . .	17 p.	100	381	„	Gg. Şerbénu	27	„	40		6 p.
....	.....	....				. . .	Preotul Preda	52	grămătic	60		6 p.
13. Băbueştiĭ . . .	.....	Săntul Nicolae. . .	17 p.	60	237	„	D. Diaconescu. . . .	22	seminarist	60		12 p.
....	Simbotinu .	Săntul George . . .		23	81	„	Vacantŭ		. . .			
14. Sălătrucelu. . .	.....	Sănţiĭ Ingerĭ . . .	17 p.	160	531	„	P. Ionescu	46	grămătic	60		12 p.
15. Dângeşti Rădăcin.	.....	Buna Vestire . . .	14 p.	60	233	„	Vacantŭ.		. . .			
....	.....	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		65	223	„	Ión Niculescu	24	seminarist	60		
16. Berislăveşt. . .	Schit. Scăuen.	Săntul Nicolae. . .	17 p.	80	341	de stat	Preotul Anastasie. . .	43	„	600		12 p.
....	Robaia . .	Săntul Ión	7 p.	68	251	de Enorie	Mihaiŭ Savu	38	„	60		4 p.
....	S-trea Berzlăv.	Sănţiĭ Treĭ Ierarchĭ .	17 p.	100	338	de Eforie	Ieromonahu Isidorŭ . .	46	grămătic			
....	.....	....				. . .	Preotul Anastasie . .	34	seminarist			
										PLASA		
1. Alim. Ciofr. . .	Ciofrângeni .	Săntul Nicolae. . .	17 p.	55	340	de comună	Moise Filipescu . . .	38	seminarist	32		12 p.
....	Gibeşci. . .	Intrarea în biserică .		50	300	„	M. Gibescu.	34	„	32		
....	Piatra . . .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		85	510	„	Vacantŭ.					

Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.		Numele şi Pronumele Diaconilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pământ ce primesce	Numele şi Pronumele Cântăreţilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pământ ce primesce	Numele şi Pronumele Paraclisiarchilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pământ ce primesce	Observaţiunĭ
PLA[illegible]ŞTEA														
40	12					Ióu Michaiŭ	Cl. Primare.	20	5 p.					
40	6					Pavel Andreĭ	„	20	5 p.					
40	6													
40	12					I. Popescu	„	20	5 p.					
40	12					Gg. Ióu	„	20	5 p.					
60	2					I. Popescu	„	20	2 p.					
60	2													
60	12					Simion Miron	„	20	5 p.					
60	12					N. Popescu	„	20	5 p.					
100	8													
40						I. Joiţoiu	„	30						
40														
40						N. Popescu.	„	30						
40														
60	12					Iorgu Popa.	„	30	5 p.					
66	12					I. Niculescu	„	30	5 p.					
40	6					A. Popa.	„	20	5 p.					
40	6													
60	9													
00						I. Rudeanu.	seminarist	40		N. Popescu.	Clase prim.		40 p.	
60						Din Guţan	Clase prim.	30						
00														
00														
0														
0														
0						I. Popescu	„	20						
0						C. Popescu.	„	20						
0						Serafin Popescu	„	20						
0	2 p.					I. Iosef	„	20						
	3 p.													
	3 p.					C. Popa.	„	20						
	5 p.					D. Popescu.	„	20						
						G. Păun.	„	20						
	4 p.					Gr. Camini.	„	30						
	3 p.					Stefan Steri	„	30						
	2 p.													
	2 p.					I. Popescu	„	10		Ión Popescu	„	10	1 p.	
	2 p.													
	6 p.					Giură Iorgu	„	20	2 p.					
	6 p.													
	6 p.													
						I. Berculescu	„	20	5 p.					
	12 p.					I. Grigorescu	„	20	5 p.					
	6 p.					G. Sandu	„	20	5 p.					
	6 p.													
	12 p.					G. Baboescu	seminarist	30	5 p.					
	12 p.					Năst. Buduléna	Clase prim.	30	5 p.					
						V. Popescu.	„	30	4 p.					
	12 p.					Cost. Ghenadie	„	240	3 p.	Sandu Ión	„	120	2 p.	
	4 p.					Th. Popescu	„	20	3 p.					
						Mich. Diconescu	„							
PLASA	TOPOLOGULUI													
	12 p.					G. Sandu	Clase prim.	18	5 p.					
						I. Georgescu	„	18						
						C. Popescu.	„	20						

NB. Pe lângă salariele trecute în Budgete, locuitorii maĭ daŭ preoţilor şi óre-care beneficiĭ prevĕdute prin osebite contracte de învoire.

Numĕrul şi numirea Comunelor	Numirea Cătunelor saŭ Satelor	BISERICA cu HRAMUL	Numĕrul pogónelor de pământ ce posedă	No. Familiilor: Familiĭ	No. Familiilor: Suflete	De către cine este întreţinută Biserica	NUMELE şi PRONUMELE Preoţilor	Etatea	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget: Leĭ	Salariul pe an dupe Budget: B.	No. pogónelor de pământ ce primesce
. . . .	Lacurele . .	Săntul Dimitrie . .	17 p.	99	525	de comună.	D. Lăcurénu	34	seminarist	32		12 p.
. . . .	Burluşiĭ . .	Buna Vestire . . .	17 p.	55	300	„	M. Dimitrescu. . . .	50	grămătic	32		12 p.
. . . .	Duculeştĭ. .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		50	250	„	Vacantŭ , ...		. . .			
. . . .	Schit. Mateiŭ.	„		50	275	„	I. Bunescu	22	seminarist	32		
2. Alim. Poen. . .	Bonceşti . .	Adormirea	17 p.	87	322	„	Florea Bădescu . . .	45	grămătic	50		9 p.
. . . .	Siliştea . .	„	17 p.	60	300	„	P. Siliştéǔ	75	„	50		12 p.
. . . .	Ioniceşti . .	Săntul Nicolae . .		72	400	„	A. Ionicescu	48	„	50		
. . . .	Bolaniĭ . .	Cuv. Paraschiva .		40	240	„	Vacantŭ		. . .			
. . . .	Céureştĭ . .	Săntul Dimitrie . .		50	300	„	„		. . .			
3. Cep. Bărseşt. . .	Cep Pământ.	Inălţarea D-luĭ . .	17 p.	76	450	„	David Boiştéǔ . . .	65	„	60		10 p.
. . . .	„ Ungurenĭ.	Intrarea în biserică .	17 p.	62	370	„	Th. Simion	60	„	60		10 p
. . . .	Vlădescĭ . .	Săntul Nicolae. . .	17 p.	70	450	„	Fl. Budénu	30	Seminarist	60		10 p
. . . .	Bârşeşti . .	Intêmpinarea D-luĭ .	17 p.	60	360	„	Ión Blajan	27	„	60		10 p
4. Tigvenĭ	. . . . . .	Adormirea	17 p.	70	450	de propriet.	C. Tigoénu.	77	grămătic	50		12 p
. . . .	Blaju . . .	Săntul Nicolae. . .		28	161	de comună	Fl. Filipescu	80	„	50		
. . . .	Bălileşcĭ . .	Cuv. Paraschiva . .		50	250	„	P. Bălilescu	80	„	50		
. . . .	Băltenĭĭ . .	Sănţiĭ Ingerĭ . . ,	17 p.	70	420	de propriet.	P. Constantinescu . .	28	seminarist	50		12 p
5. Urlueştĭ Băb. . .	Urlueşti . .	Cuv. Paraschiva . .	17 p.	90	500	de comună	Fl. Velescu	27	„	50		9 p
. . . .	Surpaţiĭ . .	„	4 p,	26	160	„	G. Surpăţénu	45	„	30		4 p
. . . .	Valea Babi .	„	17 p.	60	360	„	Stan Bădénu	50	grămătic	50		10 p.
6. Runcu	. . . . . .	Toţiĭ Sănţiĭ. . . .	17 p.	200	1200	„	C. Dumitrescu . . .	30	seminarist	60		10 p.
7. Goleştĭ	. . . . . .	Săntul Nicolae . . .		50	370	„	I. Furtunescu. . . .	25	„	50		
. . . .	. . . . . .	Săntul Gheorghe . .		60	360	„	Stef. Ionescu	50	grămătic	50		
. . . .	. . . . . .	Cuviósa Paraschiva .		70	420	„	Vacantŭ		. . .			
8. Giurg, Văt. . .	Giurgiuvenĭ .	Săntul Dimitrie . .	17 p.	50	300	„	Gh. Mihăescu. . . .	45	grămătic	60		12 p.
. . . .	Vătăşegti.. .	Buna Vestire . . .	17 p.	50	300	„	C. Verdénu	25	seminarist	60		10 p.
. . . .	Opăteşti . .	Cuv. Paraschiva . .		50	300	„	Şerban Popescu . .	45	grămătic	60		
. . . .	Prodaniĭ . .	Intrarea în Biserică. .		68	400	„	M. Vega	45	„	60		
9. Bleici Blid. . .	Popesci . .	Cuviósa Paraschiva .		84	560	„	G. Ţurlescu	30	seminarist	50		
. . . .	Blidariĭ . .	„		100	640	„	Vacantŭ.		. . .			
10. Budeştiĭ . . .	. . . . . .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .	17 p	235	1410	„	C. Popescu.	48	grămătic	50		12 p.
. . . .	Racoviţă . .	„	17 p.	24	144	„	Vacantŭ		. . .			
. . . .	Schit Goranu	„	17 p.	86	516	de stat	J. Panaitescu	27	seminarist	60		12 p.
11. Fed. Feţen. . .	M-rea Fedel.	Sănţiĭ Apostolĭ. . .	17 p.	80	480	de eforie	Ieromonah Metodie . .	38	grămătic			
. . . .	. . . . . .	. . . .				. . .	Ieromonah Nichifor . .	47	„			
. . . .	Ruda . . .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		60	365	de comună	M, Rudénu	46	„	50		
. . . .	Feţeniĭ . .	Cuv. Paraschiva . .		100	609	„	Fl. Constantinescu . .	24	seminarist	50		
12. Bărs. Berc. . .	Bercioiu . .	Toţĭ Sfinţiĭ. . . .	17 p.	60	365	„	Vişan Corbénu. . . .	55	grămătic	30		12 p.
. . . .	Bârseştĭ . .	Adormirea	17 p.	100	600	„	Vacantŭ		. . .			
13. C. Mângia. . .	Corbiĭ. . .	Sănţii Ingerĭ . . .		70	420	„	Corbénu Constantin . .	75	grămătic	60		
. . . .	. . . . . .	. . . .				. . .	Petre Corbénu. . . .	78	„	60		
. . . .	Corbi din dél	Intrarea în Biserică .		58	300	„	Const. Drăgănescu . .	43	seminarist	80		
. . . .	„ din Val.	Adormirea		105	630	„	R. Popescu.	30	„	80		
. . . .	„ Măgur.	„		70	420	„	Vacantŭ.		. . .			
14. Bălceştĭ . . .	Dél Balceşti.	„		28	170	„	M. Cóngă	45	grămătic	100		
. . . .	Gâltofni . .	„	17 p.	80	450	„	Const. Popescu . . .	37	seminarist	80		6 p.
. . . .	. . . . . .	. . . .				. . .	Ión Popescu	40	„	80		6 p.
. . . .	Bălceştĭ . .	„	17 p.	195	1170	„	Const. Marinescu . . .	56	grămătic	80		6 p.
. . . .	. . . . . .	. . . .				. . .	Const. Bălcesou . . .	70	„	80		6 p.
15. Dădul.Vărz. . .	Vărzariĭ .	Săntul Ión	17 p.	50	210	„	Const. Goldunescu . .	45	seminarist	60		12 p.
. . . .	Junimile . .	Cuv. Paraschiva. . .	8 p.	120	720	„	P. Referendarie . . .	55	„	40		3 p.
. . . .	. . . . . .	. . . .				. . .	I. Şerbănescu	40	„	40		3 p.
. . . .	Murăreştĭ. .	„	17 p.	55	350	„	Vacantŭ.		. . .			
. . . .	Dadul. d. dél.	„		55	345	„	„		. . .			
. . . .	„ din vale	Sănta Treime . . .		30	180	„	Păun Ţurlescu. . . .	45	seminarist	60		
16. Milc. Isbăş. . .	Milcoiŭ . .	Adormirea		86	526	„	Vacantŭ.		. . .			
. . . .	Perşunarĭ. .	„		45	280	„	I. Rădulescu	28	seminarist	100		
. . . .	Isb. Bis. nouă	Adorm. şi Sf. Ión . .		86	500	„	I. Popescu	43	grămătic	100		
. . . .	„ cea veche	Adormirea		50	300	„	Pr. Dumitru Popescu. .	46	seminarist	100		
. . . .	Bis. Ginerica	„		50	310	„	D. M. Popescu . . .	52	grămătic	100		
17. Ciut. Căzăn. . .	Ciuteştĭ . .	Cuv. Paraschiva . .		80	480	„	Pr. Fl. Voiculescu . .	78	„	60		
. . . .	Căzăneşti. .	Buna Vestire . . .		60	370	„	Ştef. Gibescu	25	Seminarist	60		

No. pogónelor de pământ ce primesce	Numele şi Pronumele Diaconilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pământ ce primesce	Numele şi Pronumele Cântăreţilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B.	No. pogónelor de pământ ce primesce	Numele şi Pronumele Paraclisiarchilor	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget Leĭ | B	No. pogónelor ce pământ ce primesce	Observaţiunĭ
	...	...	...	...	D. Popescu	Cl. Primare	18	5 p.	...	...			NB. Pe lângă salariele trecute în Budgete, locuitorii mai daŭ preoţilor şi óre-care beneficii prevĕdute prin osebite contracte de învoire.
12 p.	...	...	...	...	D. Petroiu	„	18	5 p.	...	...			
12 p.	...	...	...	...	M. Draconu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	...	...			I. Diconescu	Cl. Primare	18		
	...	...	...	...	G. Draconu	„	20	4 p.	N. Din	„	20	4 p.	
9 p.	...	...	...	...	...	...			I. Popescu	„	30	5 p.	
12 p.	...	...	...	...	Stef. Mateescu	„	30		...	...			
	...	...	...	...	...				C. Mateescu	„	30		
	...	...	...	...	...	...			C. Mateescu	„	30		
	...	...	...	...	Gg. Popescu	„	20	4 p.	Mih. Bucur	„	20	3 p.	
10 p.	...	...	...	...	C. Cepărénu	„	20	4 p.	R. Balotă	„	20	3 p.	
10 p.	...	...	...	...	I. Popescu	„	20	4 p.	I. Ştefănescu	„	20	3 p.	
10 p.	...	...	...	...	G. Popescu	„	20	4 p.	C. Diaconu	„	20	3 p.	
10 p.	...	...	...	...	C. Voicu	„	20	5 p.	...	...			
12 p.	...	...	...	...	C. Popescu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	P. Popescu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	T. Popescu	„	20	5 p.	...	...			
12 p.	...	...	...	...	M. Năstăsescu	„	20	5 p.	M. Apostol	„	20	3 p.	
9 p.	...	...	...	...	N. Voican	„	20		...	...			
4 p.	...	...	...	...	G. Arsenescu	„	20	5 p.	D. Arsenescu	„	20	2 p.	
10 p.	...	...	...	...	C. Marinescu	„	20	5 p.	Stan Ionescu	„	20	2 p.	
10 p.	...	...	...	...	I. Popescu	„	20		C. Popescu	„	20		
	...	...	...	...	Stef. Popescu	„	20		C. Dumitrescu	„	20		
	...	...	...	...	T. Popescu	„	20		I. Tomescu	„	20		
	...	...	...	...	M. Popescu	„	20	5 p.	...	...			
12 p.	...	...	...	...	Il. Lazăr	„	20	5 p.	I. Georgescu	„	10	2 p.	
10 p.	...	...	...	...	D. Beştea	„	20		...	...			
	...	...	...	...	I. Popescu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	C. Popescu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	Mih. Popescu	„	30		...	...			
	...	...	...	...	Ştef. Ciofil	„	20	5 p.	...	...			
12 p.	...	...	...	...	B. Popescu	„	30	5 p.	...	...			
	...	...	...	...	M. Popescu	„	240	3 p.	I. Niţă	„	120	2 p.	
12 p.	...	...	...	...	C. Georgescu	„			A. Iordachescu	„			
	...	...	...	...	...	...			...	...			
	...	...	...	...	B. Ţitescu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	C. Emcaru	„	10		C. Diaconu	„	10		
	...	...	...	...	I. Constantinescu	„	20	5 p.	...	...			
12 p.	...	...	...	...	Preda Popescu	„	20	5 p.	...	...			
	...	...	...	...	G. Popescu	„	40		...	...			
	...	...	...	...	...	...			...	...			
	...	...	...	...	I. Ionescu	„	40		...	...			
	...	...	...	...	D. Popescu	„	20		I. Popescu	„	20		
	...	...	...	...	R. T. Popescu	„	40		...	...			
	...	...	...	...	I. B[illegible]nescu	„	40		...	...			
	...	...	...	...	G. Girescu	„	25	5 p.	...	...			
6 p.	...	...	...	...	...	...			...	...			
6 p.	...	...	...	...	I. Diconescu	„	20	5 p.	...	...			
6 p.	...	...	...	...	...	...			...	...			
6 p.	...	...	...	...	...	...			D. I. Bărzan	„		5 p.	
12 p.	...	...	...	...	I. Popescu	„	20	2 p.	...	...			
3 p.	...	...	...	...	...	...			...	...			
3 p.	...	...	...	...	Stan Vladu	„	40	5 p.	...	...			
	...	...	...	...	G. Barbu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	Fl. Ciocénu	„	20		...	...			
	...	...	...	...	G. Burdea	„	40		R. Céurescu	„	20		
	...	...	...	...	R. Popescu	„	50		D. Niculescu	„	50		
	...	...	...	...	Gr. Popescu	„	50		...	...			
	...	...	...	...	C. Popescu	„	50		...	...			
	...	...	...	...	Fl. Georgescu	„	50		...	...			
	...	...	...	...	M. Georgescu	„	40		...	...			
	...	...	...	...	C. Florea	„	40		...	...			

PLA[illegible]

Numirul şi numirea Comunei	Numirea Cătunelor saŭ Satelor	BISERICA cu HRAMUL	No. pogónelor de pămênt ce posedă	No. Familiilor: Familii	No. Familiilor: Suflet	De către cine este întreţinută Biserica	NUMELE şi PRONUMELE Preoţilor	Etatea	Cursul absolvit	Salariul pe an dupe Budget: Leĭ	B	[illegible]
1. [illegible] . . .	. . . . .	Săntul Dimitrie . .	17 p.	270	850	de comună	D. Céurescu	40	Seminarist	100		
	Pleşoiu . .	Adormirea	17 p.	80	490	„	Vacantŭ		. . . .			
	. . . . .	. . . .				. . . .	. . . . .		. . . .			
2. Cremenariĭ Moşt. .	. . . . .	Intrarea în biserică .		113	450	„	Dimitrie Gălicénu . .	46	Seminarist	100		10 p.
3. Flămînda . . .	Bratia. . .	Sănţiĭ Voevoḑĭ. . .	17 p.	125	490	„	D. Păişescu	40	„	60		10 p.
	Cocoru . .	Săntul Niculae. . .	17 p.	30	150	„	Pr. G Duhovnicu . .	47	grămătic	60		12 p.
4. Galicia . . .	Schitu Flăm.	Sănţiĭ Apostolĭ. . .				de stat	D. Iordănescu. . . .	50	Seminarist	600		
	Theiu. . .	Adormirea		26	130	de comună	Vacantŭ		. . . .			
	Galica . .	Săntul Nicolae. . .	17 p.	115	459	„	D. Pârvulescu. . . .	45	Seminarist	40		10 p.
5. [illegible]	Cioranu . .	Buna Vestire . .		29	136	„	Vacantŭ		. . . .			
	Drăgoiu . .	Sănţiĭ Voevoḑĭ. . .	11 p.	30	120	„	„		. . . .			
	Alba . . .	Săntul Niculae. . .	12 p.	48	201	„	„		. . . .			
	Peretu. . .	Cuv. Paraschiva . .	17 p.	54	230	„	„		. . . .			
	Stoicănesci .	Adormirea		130	520	„	N. Ióniţescu	22	Seminarist	50		
	. . . . .	. . . .				. . . .	I. Popescu	68	grămătic	50		
6. Bărsoiu	Bărsoiu . .	Sontul Nicolae, . .		50	200	„	Vacantŭ		. . . .			
	Văcăria . .	Săntul Dimitrie . .	6 p.	10	50	„	„		. . . .			
	Piscu Ursu .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		100	400	„	Pr. M. Hristescu . . .	40	Seminarist	40		
	Hărbaru . .	Intrarea în biserică .		20	80	„	Pr. Const. Cojocaru . .	37	„	40		
7. Urşiĭ	Urşiĭ din dél.	Săntul Gheorghe . .		100	476	„	Vacantŭ		. . . .			
	„ din val.	Adormirea		100	478	„	Pr. D. Florescu . . .	28	„	50		
8. Stoilestĭ	Gémăna . .	Săntul Nicolae. . .		60	300	„	Vacantŭ		. . , .			
	Udreni . .	Intrarea în biserică .		52	260	„	Pr. Niculae	72	grămătic .	50		
	Stoil. în vale.	Buna Vestire . . .		98	490	„	Pr. D. Zamfirescu. . .	37	Seminarist	40		
	Têmplarĭ. .	Adormirea		30	150	„	Vacantŭ		. . . .			
	Stănesci . .	Sănţiĭ Voevoḑĭ. . .		42	210	„	„		. . . .			
9. Dăniceiĭ	. . . . .	Adormirea		28	146	„	Ión Stanescu	45	grămătic	60		
	Dăniceii . .	Sănţiĭ treĭ Ierarchĭ .		100	500	„	M. Popescu	23	Seminarist	40		
10. Vitomireştĭ . .	. . . . .	Cuv. Paraschiva . .		100	493	„	Pr. N. Theodorescu . .	50	„	60		
	Bulimanu .	Săntul Dimitrie . .		70	350	„	Vacantŭ		. . . .			
	Treptenii. .	Sănţiĭ Impăraţĭ . .	17 p.	50	250	„	„		. . . .			
11. Dobresciĭ . . .	Dobr. din val	Săntul Nicolae. . .	17 p.	79	395	„	„		. . . .			
	„ din dél.	„	17 p.	75	375	„	„		. . . .			
12. Scheiu	. . . . .	Inălţarea D-luĭ. . .		66	330	„	Pr. Ión Petrescu . . .	49	Seminarist	40		
	Gruiu Inalt .	Intrarea în biserică .	17 p.	35	175	„	G. I. Gruianu. . . .	38	„	40		10 p.
	Mâniceşti. .	Sănţiĭ Voevoḑĭ. . .		9	45	„	Vacantŭ		. . . .			
13. Mărăiĭ	Sirieşti . .	„		70	350	„	I. Grigorescu	45	grămătic	60		
	Val. Satul. .	Cuv. Paraschiva . .		100	500	„	I. Diac. Florea . . .	45	„	60		
14. Cuca	Udresci . .	Sănţiĭ Voevoḑĭ. . .	17 p.	40	200	„	Gh. Ionescu	38	Seminarist	30		12 p.
	Boncesci . .	Cuv. Paraschiva . .		80	350	„	Ilie Grigorescu . . .	41	grămătic	40		
	. . . . .	. . . .				. . . .	Ión Craiovénu. . . .	70	Seminarist	40		
15. Lăunele de sus. .	. . . . .	Intrarea în biserică .	17 p.	150	718	„	C. Petrescu	38	grămătic	50		5 p.
	. . . . .	. . . .				. . : . .	N. Manolescu	34	„			5 p.
	Bărbălani. .	Adormirea		20	100	„	Vacantŭ		. . . .			
16. Lăunele de jos. .	. . . . .	Sănţiĭ Voevoḑĭ . . .	17 p.	100	489	„	Pr. Ştef. Bradu . . .	24	Seminarist	60		14 p.
	Bădenĭ . .	Săuţiĭ Impăraţ . .		30	152	„	Vacantŭ		. . . .			
	. . . . .	. . . .				. . . .	. . . .		. . . .			
17. Ciumăgeşti . .	. . . . .	Săntul Niculae. . .		40	200	„	„		. . . .			
	. . . . .	Cuviósa Paraschiva .		100	496	„	Pr. Nicolae	48	Seminarist	40		
	. . . . .	. . . .				. . . .	I. Stănescu	38	„	40		
18. Valea Ungureni	Valea Mare .	Cuv. Paraschiva . .	17 p.	138	690	„	D. Diaconescu	47	grămătic	60		8 p.
	Ungureni .	Sănţiĭ Voevoḑĭ . . .	17 p.	60	350	„	Fl. Gănescu	45	„	60		8 p.
19. Uda de jos. . .	Băjeşti. . .	Buna Vostire . . .		50	250	„	Vacantŭ		. . . .			
	Setrarii . .	Adormirea		50	250	„	D. Ghiţescu	34	Seminarist	40		
	Braniştea .	Săntul Niculae. . .		100	507	„	Gh. Vlădescu	30	„	40		
	Ciorâca . .	Adormirea		90	450	„	Mih. Udénu	23	„	40		
	Geranu . .	Sănţiĭ Ingerĭ . . .		30	150	„	Vacantŭ		. . . .			
20. Uda de sus. . .	Mercaniĭ . .	Adormirea . . . ,		100	501	„	I. Păişescu	38	„	40		
	Uda din val.	„		120	600	„	I. Bărbulescu	38	„	40		
21. Bărbăteştĭ . .	. . . . .	Cuv. Paraschiva . .	17 p.	180	900	„	I. Suliţescu	56	grămătic	60		12 p.
22. Drăguţeştĭ . .	. . . . .	Săntul Nicolae. . .	17 p.	75	375	„	P. Popescu	48	„	60		9 p.
	Săpunarii. .	Sănţiĭ Voevoḑĭ . . .	17 p.	85	413	„	T. Mărgăritescu . . .	42	Seminarist	60		12 p.